

COLECȚIA

Subiri de poveste

ELIZABETH HOYT

*Ducele
plăcerilor*

Capitolul 1

Au fost odată ca niciodată Regatul Alb și Regatul Negru care se luptau între ele încă de la începuturile veacurilor...

din Prințul Negru și Șoimul de Aur

Ianuarie 1742

Londra, Anglia

Hugh Fitzroy, duce de Kyle, nu voia să moară în noaptea aceea, din trei motive foarte întemeiate.

Era trecut de miezul nopții când aruncă o privire spre bandiții care ieșeau din umbră în fața lui, pe alea rece de lângă Covent Garden. Mută excelentul vin vienez în stânga și își scoase sabia. Luase cina cu ambasadorul Imperiului Habsburgic mai devreme în seara aceea, iar vinul fusese un cadou.

Mai întâi, Kit, fiul lui cel mare – și oficial, contele de Staffin – avea doar șapte ani. Era mult prea mic ca să devină orfan și să moștenească ducatul.

Lângă Hugh mergea băiatul cu felinarul. Flăcăul era înghețat, și felinarul arunca o mică pată de lumină pe alea îngustă. Ochii tânărului erau mari și speriați. Nu putea să aibă mai mult de paisprezece ani. Hugh aruncă o privire peste umăr. Mai mulți bărbați se îndreptau spre ei dinspre intrarea pe alee. El și băiatul erau încolțiți.

În al doilea rând, Peter, fiul lui cel mic, încă mai avea coșmaruri de pe urma morții mamei lui, cu doar cinci luni în urmă. Cum l-ar fi afectat moartea tatălui la atât de puțin timp după moartea mamei?

Poate că erau doar niște tâlhari obișnuiți. Totuși, era puțin probabil. Tâlharii obișnuiți acționau de obicei în grupuri mai mici, nu erau atât de organizați și căutau banii, nu moartea.

Atunci erau criminali.

Și în al treilea rând, Maiestatea Sa îl însărcinase de curând pe Hugh cu o treabă importantă: să nimicească Lorzii Haosului. În general, lui Hugh îi plăcea să-și ducă treburile la bun sfârșit. Măcar pentru că la finalul zilei, rămânea cu un sentiment de împlinire.

Așa, bun.

– Dacă poți să fugi, fugi, îi spuse Hugh însoțitorului său. Pe mine mă vor, nu pe tine.

Apoi se întoarse și îi atacă pe cei din grupul cel mai apropiat – cei trei bărbați din spatele lor.

Șeful lor, un tip masiv, ridică o bâta.

Hugh îi tăie gâtul. Șeful se prăbuși la pământ cu un șuvoi roșu. Dar secundul lui își îndrepta deja bâta într-o lovitură puternică spre umărul stâng al lui Hugh.

Hugh făcu o jonglerie cu sticla de vin, o prinse din nou și îl lovi pe bărbat între picioare. Secundul se încovoie și se lovi de al treilea bărbat. Hugh izbi capul celui de-al doilea bărbat în fața celui de-al treilea.

Zgomote de pași se auzeau în spatele lui.

Se răsuci pe călcâie spre celălalt capăt al aleii ca să înfrunte un alt atacator.

Pară pumnalul care se avântă spre el și își înfipse sabia în mâna celui care ținea pumnalul.

Se auzi un urlet groaznic și pumnalul zăngăni, cu stropi de sânge, pe caldarâmul înghețat.

Bărbatul cu pumnalul lăsă capul în jos și îl atacă pe Hugh ca un taur infuriat.

Hugh își lipi trupul de aproape doi metri de zidul murdar din alee, întinse piciorul și îl făcu să se prăbușească pe Taurul Înfruriat peste cei trei bărbați de care se ocupase deja.

Băiatul cu felinarul, care se ghemuise lângă celălalt zid, profită de ocazie ca să se furișeze prin spațiul strâmt dintre atacatori și își luă tălpășița.

În afară de razele lunii, toți erau cufundați în întuneric.

Hugh zâmbi. Nu el trebuia să-și facă griji că își lovea compatrioții pe întuneric.

Se repezi spre bărbatul care venea în urma Taurului. Atacatorii lui își aleseseră o alee numai bună. Fără ieșire – în afară de capete –, dar în asemenea locuri închise, el avea un avantaj: indiferent de câți bărbați se năpusteau înspre el, aleea era atât de îngustă că puteau

— Ducele plăcerilor —

să ajungă la el doar câte doi. Ceilalți erau pur și simplu înghesuiți în spatele lor și stăteau degeaba.

Hugh îl înjunghie pe bărbat și îl înghionti cu umărul într-o parte. Primi o lovitură în creștet și văzu stele verzi. Scutură din cap și își înfipse cotul în următorul bărbat – *tare* – în față, iar pe al treilea îl lovi în burtă. Deodată reuși să zărească lumina de la capătul aleii.

Hugh cunoștea bărbați care credeau că gentlemenii nu trebuiau să fugă dintr-o luptă. Desigur, foarte mulți din acei bărbați *nu* fuseseră niciodată prinși într-o luptă.

În plus, el avea cele trei motive întemeiate.

De fapt, acum că se gândea mai bine, exista un al *patrulea* motiv pentru care nu putea să moară în seara aceea.

Hugh alergă spre capătul aleii, cu sticla de vin vienez sub braț și sabia în cealaltă mână. Caldărâmul era înghețat și din pricina avântului alunecă iute în strada luminată.

Unde dădu peste alți vreo șase bărbați care se năpustiră asupra lui din stânga.

Drăcia dracului.

În al *patrulea* rând, nu se mai culcase cu o femeie de mai bine de nouă luni și, fir-ar să fie, era teribil de nedrept din partea sorții să moară pe o asemenea secetă.

Aproape că scăpă afurisitul de vin când se chinui să cotească la dreapta. Putea să audă cum bărbații pe care îi lăsase în alee își revin chiar când se avântă la repezeală în cea mai groaznică parte din Londra: mahalalele din St. Giles¹. Ei se aflau la o aruncătură de băț în spatele lui, o adevărată armată de criminali. Străzile erau înguste, prost luminate și prost pietruite, dacă erau pietruite. Dacă se prăbușea din cauza poleiului sau a vreunei pietre lipsă din caldarâm, nu mai era în stare să se ridice.

O luă pe o alee mai micuță și, imediat după, pe alta.

Auzi un urlet în urma lui. Iisuse, dacă se despărteau, puteau să-l încolțească.

Nu avea destul avans în fața lor, chiar dacă un bărbat de statura lui putea să se ascundă cu ușurință într-un loc ca St. Giles. Hugh ridică privirea când intră într-o curticică cu clădiri pe toate cele patru

¹ Cartier rău famat din Londra (n.tr.)

Elizabeth Hoyt

laturi. Deasupra, luna era acoperită de nori, dar el aproape zări silueta unui băiat, care sărea de pe un acoperiș pe altul...

Ceea ce...

Era o nebunie.

„Gândește.” Dacă putea să ocolească și să se întoarcă pe unde intrase în St. Giles, le scăpa pe sub nas.

Un pasaj îngust.

Încă o curte înghesuită.

„Ah, Dumnezeu!”

Ei erau deja acolo și blocau cele două ieșiri. Hugh se răsuci pe călcăie, dar pasajul pe care abia intrase era ticsit cu și mai mulți bărbați, aproape o duzină.

„Ei bine, fie.”

Se sprijini cu spatele de singurul zid rămas liber și se îndreptă din umeri.

Ar fi preferat mai degrabă să-și deguste vinul. Îi plăcea mult vinul vienez.

Un bărbat înalt, într-o haină maronie și zdrențăroasă, cu un fular murdar și roșu înaintă spre el. Hugh aproape se așteptă ca omul să îi livreze vreun fel de discurs, așa părea de plin de sine. În schimb, scoase un pumnal, mare cât antebrațul unui bărbat, zâmbi și linse lama.

„Oh, pentru...”

Hugh nu așteptă să vadă mai multe din pregătirile dezgustătoare pe care Linge-Pumnal le-ar fi considerat adecvate ocaziei.

Făcu un pas în față și sparse sticla din minunatul vin în capul omului.

Apoi se năpustiră cu toții spre el.

Lovi fără milă în stânga și în dreapta, simți smucitura când brațul lui nimeri carnea.

Se clătină și tăie cu sabia fața altuia.

Se împletici când doi bărbați se izbiră în el.

Altul îl lovi cu putere în maxilar.

Apoi cineva îl lovi în spatele genunchilor.

Hugh își simți genunchii pe pământul înghețat și mormăi ca un urs însângerat și hăituit.

Ridică brațul ca să-și apere capul...

Și...

Ducele plăcerilor

Cineva ateriză din cer chiar în fața lui.

Înfruntându-i pe atacatorii lui. Repezindu-se, înaintând, răsucindu-se. Apărându-l cu atâta grație. Cu două săbii.

Hugh se ridică șovăielnic în picioare, clipind ca să-și îndepărteze sângele din ochi – când fusese tăiat?

Și văzu... un băiat? Nu, un *bărbat* plăpând cu o mască grotescă pe jumătate de față, o pălărie pestriță și lăsată în jos și cizme, care se lupta înverșunat cu atacatorii lui. Hugh avu timp să gândească doar atât: „E nebun”, înainte ca apărătorul lui să fie aruncat spre el.

Hugh îl prinse pe bărbat și i se năzări alt gând, care era: „Sâni?”

Apoi o puse pe femeie – cu siguranță o femeie, chiar dacă îmbrăcată în haine de bărbat – în picioare, își sprijini spatele de al ei și se luptară de parcă era în joc însăși viața lor.

Și chiar așa era.

Mai rămăseseră vreo opt atacatori și, chiar dacă nu erau instruiți, erau hotărâți. Hugh ciopârți, trase pumni, lovi, în vreme ce salvatoarea lui se angaja într-un dans elegant al morții cu săbiile ei. Când izbi mânetul sabiei în capul unuia din ultimii bărbați, ultimii doi rămași se uitară unul la altul, îl ridicară pe un al treilea și își luară tălpășița în doi timpi și trei mișcări.

Cu răsuflarea întretăiată, Hugh aruncă o privire prin curte. Era plin de bărbați care gemeau, majoritatea încă foarte vii, chiar dacă nu mai erau periculoși în clipa aceea.

Se uită spre femeia mascată. Era micuță, abia dacă îi ajungea la umăr. Cum de îl salvase de la o moarte josnică? Dar îl salvase. În mod cert.

– Mulțumesc, spuse el, cu o voce morocănoasă. Își drese glasul. Eu...

Ea zâmbi larg, o străfulgerare de argint viu, și îi cuprinse ceafa cu mâna stângă ca să îi tragă capul spre ea.

Apoi îl sărută.

Alf își apăsă buzele pe minunata gură a lui Kyle și avu impresia că inima stătea să îi iasă din piept la îndrăzneala ei.

El gemu – un sunet răgușit pe care ea îl simți până în vârful degetelor apăsate pe ceafa lui – și încercă să o tragă mai aproape. Ea se îndepărtă ca să nu o prindă, se lăsă pe spate, apoi se întoarse și o luă la fugă pe o alee îngustă. Găsi un maldăr de butoaie și se cățăără

pe ele. Se ridică într-un balcon înclinat și de acolo se cățăără pe acoperiș. Se aplecă și merse pe vârfuri pe țiglele putrezite, unele chiar sparte, până ce ajunse aproape în culmea acoperișului, apoi se lăsă pe burtă ca să arunce o privire în jos.

El continua să privească lung pe alee, spre locul pe unde dispăruse ea. Era nebun.

Oh, Kyle era un bărbat solid. Umeri lați, picioare lungi. O gură care îi aminti că ea era femeie sub hainele bărbătești. El își pierduse pălăria și peruca albă la un moment dat, în goana lui nebună, încercând să scape de tâlhari.

Rămăsese cu capul descoperit, haina ruptă și plină de sânge, iar în lumina lunii, ea aproape ar fi putut să-l confunde cu un bărbat din St. Giles.

Dar nu era unul.

În cele din urmă, el se întoarse și o luă șchiopătând spre Covent Garden. Ea se ridică și îl urmă – doar ca să se asigure că ieșea cu bine din St. Giles.

Prima și singura dată când îl cunoscuse pe Kyle, ea fusese îmbrăcată în hainele ei de zi ca Alf, băiatul care își câștiga traiul ca informator. Doar că Kyle își dorise informații despre ducele de Montgomery, *angajatorul* lui Alf de la vremea aceea.

Ea pufni și continuă să alerge pe coama acoperișului, cu ochii ațintiți spre capul întunecat al lui Kyle. Fusese insultător – ca el să creadă că avea să îi dea informații despre omul care o plătea. Poate că nu era ea o doamnă, dar avea onoarea ei.

Așteptase până când i se adusesse cina și el îi explicase de ce voia să o angajeze – apoi, ea îi răsturnase masa în poală. Fugise din crâșmă, dar nu înainte să-i fi dat cu tifla.

Zâmbi și continuă să sară de pe un acoperiș pe altul.

Ultima dată când îl văzuse pe Kyle, avea cartofi și ciorbă pe haina lui prețioasă și o expresie furioasă pe chipul frumos.

Jos, pașii lui se înteteau, pe măsură ce se apropia de periferia St. Giles-ului, tocurile cizmelor răsunând pe caldarâm.

Ea se opri și se aplecă pe după un horn. Erau mai multe făclii puse în zona aceea de negustori. Privi cum Kyle trece strada, privește prudent în jur, cu sabia încă în mână.

N-avea nevoie ca ea să-l însoțească până acasă spre reședința măreață în care locuia. Era un bărbat foarte capabil să aibă grijă de el.

Ducele plăcerilor

Totuși, ea se ghemui acolo până ce el dispăru în întuneric.

Ei bine. Era timpul să revină și ea la cuibușorul ei.

Se întoarse și fugi, iute și ușor, peste șindrile.

Când era copil și învățase prima dată să se cațăre pe clădiri, se gândise că Londra și St. Giles erau pădurea ei, iar acoperișurile erau vârfurile copacilor.

La drept vorbind, nu văzuse niciodată vreo pădure, nici măcar vârful de copaci. Nici nu părăsise vreodată Londra. Cel mai îndepărtat loc din est în care călătorise era Wapping – acolo în aer se simțea o urmă din sarea mării, care îți gâdila nările. Cel mai departe în vest, la Tybrun, ca să vadă cum Mickey O'Connor Cuceritorul era spânzurat. Doar că nu fusese, marea surpriză din ziua aceea. Dispăruse din închisoare și devenise o legendă, așa cum i se cuvenea unui pirat grozav ca el. Dar păsările sălbatice – păsările libere – trebuiau să trăiască prin păduri și pe vârfurile copacilor.

Când era o copilă se imaginase o pasăre pe acoperișuri, liberă și zburând în voie.

Uneori, se mai imagina așa și acum, din poziția unei femei de douăzeci și unu de ani, sătulă de viață.

Dacă ea era o pasăre, acoperișurile erau casa ei, *locul* ei, unde se simțea cel mai în siguranță.

Dedesubt se afla pădurea întunecată, iar ea știa totul despre păduri, din basmele pe care prietenul ei, Ned, i le spusese când era mică. În pădurile întunecate din basme trăiau vrăjitoare, stafii și troli, cu toții gata să te mănânce dintr-o clipă în alta. În pădurile din St. Giles, monștrii erau cu mult mai răi.

În seara aceea, ea se luptase cu monștrii.

Zbură peste acoperișurile din St. Giles. Picioarele încălțate în cizme se mișcau iute și sigur pe șindrile, iar luna era o făclie mare și călăuzitoare pe cer, care îi lumina calea în patrulele ei, făcute în calitate de Fantoma din St. Giles. Urmărise banda Gâtlejurilor Sângerii – o gașcă josnică de tâlhari care făcea orice, inclusiv să ucidă, pentru prețul potrivit – și se întrebaseră de ce ieșiseră afară cu o asemenea înverșunare, chiar când își dăduse seama că îl urmăreau pe Kyle.

În veșmintele ei de zi, ca Alf, avea o poveste urâtă cu Gâtlejurile Sângerii. Recent, căpătaseră o aversiune față de ea pentru că refuzase să li se alăture sau să îi plătească pentru „protecție”. Până la urmă fusese lăsată în pace – ea se ferea din calea lor și ei se prefăceau

că nu o observau. Dar Alf se cutremura când se gândea la ce ar fi putut să îi facă dacă aflau ce sex avea cu adevărat.

Una era să se lase sfidați de un băiat singuratic. Dar să lași o femeie să facă exact același lucru?

Umblau zvonuri despre fete care sfârșiseră în râu pentru mai puțin de atât.

Dar când văzuse cum Gâtlejurile Sângerii îl urmăreau pe Kyle ca niște câini sălbatici, nu stătuse pe gânduri dacă să-i sară în ajutor. El fugise ca să scape cu viață și luptase în tot acel răstimp, nu renunțase nici măcar o clipă, chiar dacă ei fuseseră atât de numeroși de la bun început.

Omul era cel puțin încăpățânat.

După aceea, când dușmanii zăceau la picioarele lor, gemând și învinși, iar inima ei bătuse nebunește de bucuria victoriei și a faptului că erau în viață, păruse absolut firesc să tragă minunatele lui buze spre ale ei și să-l sărute.

Nu mai sărutase niciodată un bărbat.

Oh, fuseseră vreo câțiva care încercaseră – încercaseră și reușiseră – mai ales când fusese mai tânără, mai mică și nu atât de ageră, nici rapidă ca să-i lovească în cea mai sensibilă parte a unui bărbat. Chiar dacă nimeni nu reușise decât să-și treacă ușor limba spurcată prin gura ei. De mică fusese bună la alergat.

Nimeni nu o mai atinsese de ani de zile. Ea însăși se asigurase de asta.

Dar sărutul lui Kyle nu fusese deloc așa – ea îl sărutase pe el.

Alf sări de pe un acoperiș pe altul, aterizând tăcut pe vârfuri. Buzele lui Kyle fuseseră ferme, cu un gust înțepător de vin. Simțise cum mușchii gâtului, pieptului și brațelor se întăriseră și încordaseră când dăduse să o prindă în brațe.

Totuși, ei nu îi fusese *frică*.

Zâmbi la lună, la acoperișuri și la prostituatele care se întorceau acasă pe străduța de sub ea.

Sărutul lui Kyle o făcu să se simtă sălbatică și liberă.

La fel ca plimbările ei pe acoperișurile din St. Giles.

Alergă și sări din nou, aterizând pe o căsuță șubredă și veche, pe jumătate din lemn. Era aproape prăbușită, etajul de sus atârna peste curtea interioară ca o bătrână aplecată peste o grămadă mare de haine vechi. Alf se împinse peste marginea acoperișului, se prinse

Ducele plăcerilor

cu piciorul pe una din grinzile de pe fațada clădirii și intră înăuntru pe fereastra de la mansardă.

Dacă St. Giles era o pădure întunecată, acesta era cuibușorul ei ascuns: jumătate din mansarda clădirii. Singura ușă din cameră era bine bătută în cuie, iar singura cale de acces înăuntru era fereastra.

Alf se afla în siguranță aici.

Ea era singura care putea să intre și să iasă.

Oftă și își întinse brațele deasupra capului înainte să-și scoată pălăria și masca. Mușchi despre care nu-și dăduse seama cât erau de încordați începeau să se relaxeze acum că era acasă.

Acasă și în siguranță.

Cuibușorul ei era o încăpere mare – mare cât pentru o familie întreagă –, dar locuia singură acolo. Pe unul din pereți se afla un șir de cuie de lemn, unde își atârnă pălăria și masca. Vizavi de fereastră era un șemineu în care lăsase cu grijă focul să mocnească. Se îndreptă spre el și se ghemui lângă o vatră micuță – în formă de semilună, nu cu mult mai mare decât capul ei, cu cărămizi înnegrite și care stăteau să cadă. Dar șemineul mergea destul de bine și asta era important. Alf scormoni ochii roșiatici ai jarului cu un fier rupt, puse niște paie peste și suflă ușor până când făcură fum și se aprinseră. Apoi adăugă, una câte una, cinci bucăți de cărbune. Când focul începu să ardă bine, aprinse o lumânare și o puse pe polița aspră de deasupra șemineului.

Lumânarea pe jumătate arsă împrăștia licăriri vioaie și discrete. Alf atinse cu vârful degetului baza sfeșnicului, apoi oglinjoara rotundă de alături. Oglinda reflectă flacăra discretă a lumânării. Atinse în treacăt cana de cositor, o cană galbenă pe care o găsisese cu ani în urmă, și pieptenul de fildeș. Ned îi dăduse pieptenul acela cu o zi înainte să dispară, și poate era cel mai de preț lucru pe care îl avea.

Apoi luă sticla de ulei și o cârpă de la marginea poliței și se așează pe scăunelul cu trei picioare aflat lângă grămada de pături pe care o folosea drept pat.

Sabia ei lungă era curată în mare parte. Șterse lama cu cârpa înmuiată în ulei, apoi o înclină în lumina lumânării ca să verifice dacă nu avea creștături pe margine. Cele două săbii o costaseră cea mai mare parte din economiile ei și se asigura să le țină curate, cu lamele ascuțite. Pentru că ele erau mândria ei, dar și pentru că în pădurile

întunecate, erau principalele arme ale Fantomei. Lama sabiei lungi arăta bine, așa că Alf o băgă în teacă și o puse deoparte.

Sabia scurtă era plină de sânge. De aceea, o frecă un pic mai tare cu cârpa, fredonând ceva în șoaptă. Cârpa se înroși și sabia își recăpătă strălucirea.

Pe fereastra de la mansarda ei, cerul se coloră într-un trandafiu palid.

Alf atârână în cuiele de lemn săbiile în teacă. Își descheie tunica matlasată și căptușită, cu model în carouri negre și roșii. Pe dedesubt purta o cămașă simplă bărbătească pe care o scoase, le agăță pe ambele, tremurând în aerul dimineții de iarnă. Își puse cizmele sub cuiele de lemn. Agăță frumos și jambierele, tot cu model în carouri negre și roșii, lângă cămașă.

Apoi rămase doar în cămașă de corp bărbătească, în ciorapi negri și jartiere. Părul lung până la umăr era prins, dar îl desfăcu și își trecu degetele prin el, descurcându-l. Și-l prinse la spate cu un șnur din piele și își lăsă câteva șuvițe să atârne peste față. Luă o bucată de pânză moale și o înfășură în jurul sânilor, îi strânse tare, dar nu foarte pentru că altfel îi era greu să respire. În plus, sânii ei nici nu erau atât de mari.

Trase pe ea o cămașă mare bărbătească, o vestă pătată și maronie, o pereche zdrențuită de pantaloni și o haină neagră demodată.

Puse un pumnal în buzunarul de la haină, un altul în cel de la vestă și o lamă subțire într-o teacă de piele în pantof sub piciorul drept. Își puse pe cap o pălărie veche cu boruri largi și deveni Alf.

Un băiat.

Pentru că asta era.

Noaptea era Fantoma din St. Giles. Îi apăra pe oamenii din St. Giles – oamenii ei, care trăiau în pădurile mari și întunecate. Izgonea monștrii – criminalii, violatorii și tâlharii. Și zbură în lumina lunii peste acoperișurile orașului, liberă și neîmblânzită.

Ziua era Alf, un băiat. Își câștiga traiul făcând schimb de informații. Asculta și afla lucruri, iar dacă voiai să știi cine îi conducea pe băieții și fetele care furau de prin buzunare în Covent Garden, ce prostituate aveau gonoree sau chiar ce judecător putea să fie cumpărat și cu cât, ea putea să-ți spună și o făcea – cu un preț.

Indiferent dacă era Fantoma sau Alf, ea nu putea să fie și nu avea să fie niciodată, nu în St. Giles cel puțin, o femeie.

Ducele plăcerilor

„Când a devenit Fantoma din St. Giles femeie?”

Hugh sâsâi printre dinți când unul din foștii lui soldați, Jenkins, trase ața prin tăietura de pe fruntea lui.

Riley tresări și îi oferă sticla de coniac.

Talbot își dresă glasul și spuse:

– Vă cer iertare, domnule, dar sunteți sigur că Fantoma din St. Giles *era* o femeie?

Hugh se uită la bărbatul masiv – pe vremuri, îi fusese grenadier.

– Da, sunt sigur. Are *sâni*.

– Ați căutat-o, nu, domnule? întrebă Riley politicos cu accentul lui irlandez.

Talbot pufni.

Hugh se întoarse automat și îi aruncă o privire plină de dojană lui Riley – și Jenkins oftă când trase firul prin carnea lui. Durea *al naibii* de tare.

– Ar fi mai bine să stați nemișcat, domnule, îl muștră Jenkins liniștit.

Cei trei bărbați serviseră sub comanda lui la un moment dat sau altul, în India sau pe continent. Când Hugh primise scrisoarea care îi spunea că soția lui, Katherine, murise după ce căzuse de pe cal în Hyde Park, știuse că exilul lui luase sfârșit, că trebuia să-și vândă brevetul de armată și să se întoarcă. Le oferise posturi lui Riley, Jenkins și Talbot, dacă decideau să se întoarcă în Anglia cu el.

Toți trei îi acceptaseră oferta fără să stea pe gânduri.

Acum Riley stătea rezemat de ușa marelui dormitor principal de la Kyle House, cu brațele încrucișate și umerii încovoiați, cu ochii lui triști ațintiți spre ac. Bărbatul subțirel era din cale afară de curajos, dar ura orice fel de operație. Lângă el, Talbot era o prezență impunătoare, cu piept tare și musculos, ca majoritatea bărbaților aleși să fie grenadieri.

Jenkins își țuguie buzele, cu unicul lui ochi concentrat pe copcile pe care le făcea. Un plasture din piele neagră, legat frumos peste părul argintiu, îi acoperea celălalt ochi.

– Încă două copci, poate trei, domnule.

Hugh mârâi și bău din sticla de coniac, având grijă să nu-și miște capul. Era așezat pe marginea patului cu baldachin, înconjurat de lumânări pentru ca Jenkins să vadă cum îl coase.

Fostul soldat putea să coasă o rană cu o precizie mai bună decât cel mai instruit medic. Jenkins mai știa să scoată dinți, să ia sânge, să trateze frigurile și, bănuia Hugh, să amputeze membre, chiar dacă nu-l văzuse niciodată făcând asta. Jenkins era zgârcit la vorbă, dar mâinile îi erau blânde și sigure, iar chipul ridat emana calm și inteligență.

Hugh se strâmbă la altă copcă și mintea îi zbură din nou la femeia care se mișcase cu atâta grație și totuși atât de eficient cu săbiile ei.

– Credeam că Fantoma din St. Giles s-a retras, nu?

Riley ridică din umeri.

– Așa am auzit, domnule. Nu s-a mai văzut nici urmă de Fantomă de cel puțin un an. Desigur, au fost mai multe Fantome în trecut. Jenkins crede c-au fost cel puțin două la un moment dat, poate chiar trei.

O voce șovăitoare se auzi dintr-un colț al încăperii:

– Vă cer iertare, domnule Riley, dar ce e Fantoma asta despre care vorbiți?

Bell nu vorbise de când intraseră în cameră, și Hugh uitase cu totul de băiat. Îi aruncă o privire lui Bell, care era așezat pe un scaun, cu ochii lui albaștri și vigilenți, chiar dacă umerii începuseră să i se încovoiaie de oboseală. Puștiul avea doar cincisprezece ani și era cel mai nou dintre oamenii lui, intrând în serviciul lui Hugh după ce îi murise tatăl.

Bell se înroși, căci atrăsese atenția bărbaților mai în vârstă. Hugh îi făcu un semn din cap băiatului ca să-l liniștească.

– Riley?

Riley desfăcu brațele și îi făcu cu ochiul lui Bell.

– Fantoma din St. Giles e un fel de legendă în Londra. Se îmbracă ca un arlechin – pantaloni în mai multe culori, o tunică și o mască pe jumătate de față – și poate să se cațăre și să danseze pe acoperișurile Londrei. Sunt unii care zic că nu e decât o sperietoare de copii. Alții șoptesc că Fantoma e un apărător al sărmanilor. Că se duce acolo unde nu îndrăznesc soldații și judecătorii și îi alungă pe tâlhari, violatori și hoții de mărunțișuri care îi jefuiesc pe cei mai prăpădiți din St. Giles.

Bell se încruntă nedumerit.

– Deci... e adevărat, domnule?

Hugh încuviință mormăind, amintindu-și de carnea moale.

Ducele plăcerilor

– Oh, el – sau mai degrabă *ea* – e foarte adevărat.

– Chiar așa, interveni Talbot și păru intrigat. Am vorbit cu oameni pe care Fantoma i-a ajutat în trecut, dar Fantoma n-a fost niciodată o femeie. Credeți c-ar putea să fie soția vreunuia din fostele Fantome, domnule?

Hugh hotărî să nu se întrebe de ce sugestia nu îi fu pe plac.

– Oricine ar fi, mânuiește sabia al naibii de bine.

– Mai important, spuse Jenkins blând și mai făcu o copcă, e cine se află în spatele atacului. Cine v-a dorit moartea, domnule?

– Crezi că e opera Lorzilor Haosului? întrebă Riley.

– Poate. Hugh făcu o grimasă când Jenkins trase de ață. Dar înainte să fiu atacat, am fost acasă la ambasadorul habsburgilor. La un dineu măreț și lung. M-am ridicat să mă duc la toaletă la un moment dat. Mă întorceam pe coridor când s-a întâmplat să surprind puțin dintr-o discuție.

– S-a întâmplat, domnule? spuse Riley, cu un chip impasibil.

– Vechile obiceiuri mor greu, răspunse sec Hugh. Erau doi bărbați, înghesuiți într-un colț întunecat al coridorului, vorbeau în franceză. Pe unul l-am recunoscut de la ambasada Rusiei. Nu era vreun oficial, înțelegeți voi, dar sigur face parte din delegația rușilor. Pe celălalt bărbat nu-l cunosc, dar arăta ca un slujitor, poate un valet. Rusul a strecurat o bucată de hârtie în mâna slujitorului și i-a spus să o ducă de grabă la prusac.

– La prusac, domnule? întrebă încet Jenkins. Fără vreun nume?

– Fără vreun nume, răspunse Hugh.

– Drăcia dracului! Talbot clătină din cap aproape admirativ. Domnule, trebuie să recunoașteți că omul are nervii tari dacă îndrăznește să le transmită secrete prusacilor în casa ambasadorului habsburgilor.

– Dacă într-adevăr asta și făcea rusul, spuse prudent Hugh, căci nu avea nici o îndoială întemeiată.

– V-a văzut, domnule? întrebă Riley.

– Oh, da, răspunse încruntat Hugh. Alt musafir m-a strigat pe nume chiar din spatele meu. Un bețivan nenorocit. Bineînțeles că rusul și-a dat seama c-am auzit tot.

– Totuși, avea puțin timp la dispoziție ca să găsească și să plătească niște criminali care să vă atace pe drumul de întoarcere spre casă, spuse Talbot.

– Foarte adevărat, spuse Hugh. Detaliu care ne duce înapoi la Lorzii Haosului.

Jenkins se aplecă un pic mai aproape, cu ochiul lui căprui concentrat și tăie cu foarfeca firul, apoi se așează la loc.

– Gata, domnule. Vreți un bandaj?

– Nu e nevoie. Oricum rana aproape încetase să sângereze. Mulțumesc, Jenkins. Hugh îl surprinse pe Bell când încercă să-și înăbușe un câscat. Mai bine mergeți cu toții la culcare. Ne revedem mâine-dimineață, după câteva ore bune de somn.

– Să trăiți!

Riley se îndreptă din spate și luă poziția de drepti.

Talbot dădu respectuos din cap.

– Noapte bună, domnule.

– Noapte bună, Excelență, spuse Bell.

Și ieșiră toți trei.

Hugh luă o cârpă, o udă și își șterse de pe față ultimele urme de sânge, tresărind când mișcarea îi reaminti de rănilor din zona coastelor.

Jenkins își strânse tăcut ustensilele chirurgicale în trusa din piele neagră uzată.

Hugh privi spre geam și văzu surprins că lumina strălucea prin crăpăturile dintre draperii. Trecuse atâta vreme de când revenise acasă din St. Giles?

Se îndreptă spre fereastră și trase draperia.

Dormitorul dădea spre grădina din spate, uscată de iarnă, dar chiar se făcuse lumină afară.

– Mai doriți ceva, domnule? îl întrebă Jenkins din spatele lui.

– Nu, răspunse Hugh fără să se întoarcă. Asta e tot.

– Domnule.

Ușa se deschise și se închise.

Afară, o siluetă subțire o luă la fugă pe aleea dintre casă și poarta care ducea spre grajduri. Pentru o clipă, Hugh încremeni, apoi își dădu seama că era băiatul care lustruia pantofii și care lucra la bucătărie. Își simți buza de sus arcuindu-se la propria nebunie. Nu prea puteai să crezi că Fantoma din St. Giles stătea să dea târcoale prin grădina lui, nu?

Lăsă draperia să cadă la loc și o porni spre dormitorul lui.

Katherine numise casa de la oraș Kyle House. Lui i se păruse dintotdeauna un nume pompos, dar ea insistase. Spusese că era

Ducele plăcerilor

numele unei familii mărețe – o familie dinastică. Pe atunci erau proaspăt căsătoriți, și el era încă îndrăgostit până peste urechi când cumpărase casa, așa că fusese de acord, iar numele fusese păstrat și după ce căsnicia lor se destrămase.

Era o morală în toată povestea asta. Poate să nu dai nume caselor. Sau, mai probabil, să nu lași vreodată ca pasiunea pentru o femeie să îți anihileze rațiunea, instinctul de autoconservare și judecata, căci asta era calea sigură spre distrugere.

Aproape tot ceea ce îi fusese drag și tot ce îl făcuse pe el bărbat.

Pe coridor, trecu de două slujnice care cărau găleți cu cărbuni și lopățele. Răspunse absent din cap când ele făcură o reverență. Ajunse la scări și le urcă două câte două spre etajul doi. Era liniște aici. Trecu încet pe coridor de camerele dădacelor și deschise ușa de la camera pe care o împărțeau fiii lui.

Era o cameră frumoasă. Luminoasă și aerisită. Katherine fusese o mamă bună. Își aminti cum făcuse ea planurile pentru încăpere. Cum organizase etajele superioare când era însărcinată cu Kit și totul păruse minunat, nou și posibil. Înainte de certurile cu urlete și de lacrimile ei isterice, de dezamăgirea și de realizarea uluită că el făcuse o greșală cumplită și definitivă.

Și că nu putea să se încreadă în propria judecată.

Pentru că se imaginase cu adevărat îndrăgostit de Katherine.

Cum ar fi putut să numească altfel delirul nebunesc și voios cu care o curtase? Satisfacția absolut viscerală resimțită când se însurase cu ea?

Cu toate astea, la doar trei ani de la nuntă, toată pasiunea aceea măreață se transformase în cenușă și ură amară.

Oh, ce lucru frumos și capricios era iubirea! Aproape ca însăși Katherine, de fapt.

Hugh oftă și intră în dormitorul băieților.

Acolo se aflau două paturi, dar doar unul era ocupat.

Peter împlinise cinci ani și mai avea coșmaruri încă. Hugh nu era sigur dacă fiul lui le avusese înaintea morții lui Katherine, dar acum i se întâmpla de câteva ori pe săptămână. Stătea ghemuit lângă frațele lui mai mare, cu chipul rumen în coasta lui și părul blond vâlvoi sub brațul lui Kit. Kit era întins pe spate, cu gura deschisă, cu părul negru pleștit de sudoare pe tâmplă.

Dacă asasinii ar fi reușit, băieții lui erau orfani acum. Goni gândul din minte cu un fior și reveni la Lorzii Haosului. Era o societate

cretă îngrozitoare care se întâlnea din când în când ca să se angajeze în cel mai crunt desfrâu. De îndată ce li te alăturai, făceai parte în Lorzii Haosului pe viață. Majoritatea membrilor nu îi cunoșteau pe ceilalți, dar dacă un Lord își destăinuia identitatea altuia, al doilea ord era obligat să îl ajute pe primul în orice fel putea. Hugh avea motive întemeiate să creadă că Lorzii Haosului se infiltraseră în guvern, biserică, armată și marină.

Motiv pentru care regele voia să îi oprească.

Când Hugh își începuse cercetările legate de Lorzi, ducele de Montgomery îi oferise patru nume:

William Baines, baronul Chase

David Howzell, viconte de Dowling

Sir Aaron Crewe

Daniel Kendrick, ducele de Exley

Patru bărbați care făceau parte din nobilime și erau membri ai societății secrete. În cele două luni scurse de atunci, Hugh îi urmărise discret pe cei patru, încercase să descopere cum erau organizați Lorzii, cine le erau conducătorii, când se întâlneau și unde.

Nu descoperise nimic.

Nimic.

De ce să încerce să-l ucidă? Părea mai firesc ca ambuscada de noaptea trecută să fie rezultatul intrigilor politice de pe continent. Mai degrabă războaiele din străinătate decât o societate secretă josnică ce chinua cele mai nevinovate victime din Anglia.

Chiar nu avea de ce să lege atacul de Lorzii Haosului.

Și totuși, nu putea să-și alunge bănuiala din minte.

Hugh făcu o grimasă și părăsi în tăcere dormitorul.

Revenit pe coridor, se întoarse și o luă din nou pe scări, urcând de data asta la etajul de deasupra – unde se găseau dormitoarele slujitorilor. Traversă coridorul, trecu de ușile aliniate de-o parte și de alta, trecu de o slujnică uimită și ciocăni la una din ușile din stânga, înainte să o deschidă.

Bell împărțea camera cu doi lachei mai tineri.

Paturile lacheilor erau goale, căci se treziseră deja și se apucaseră de muncă la ora aceea din dimineață, dar capul șaten și ciufulit al lui Bell se zărea sub pături.

Hugh tresări când îl văzu, căci detesta să-l trezească pe băiat așa de repede după ce îl trimisese la culcare, dar era o chestiune care nu mai putea să aștepte. Atinse umărul lui Bell.

Băiatul se trezi dintr-odată.

– Excelență?

– Am o treabă pentru tine, spuse Hugh. Vreau să găsești un informator din St. Giles pentru mine. Îl cheamă Alf.

Capitolul 2

Nimeni nu-și mai amintea de ce Regatul Alb ura Regatul Negru și de ce Regatul Negru nu putea să sufere nici măcar simpla pomenire a Regatului Alb. Începuturile războiului se pierduseră în negura vremii și fuseseră sufocate de sânge. Ce știa toată lumea era că războiul era nesfârșit și lipsit de milă...

din Prințul Negru și Șoimul de Aur

La o oră după aceea, Alf mergea țațos pe o stradă din St. Giles.

Când era copilă, alergând cu o bandă de băieți și ascunzându-și identitatea de toți, mai puțin de Ned, el o învățase cum să se poarte ca un băiat. „Să umbli cu picioarele crăcănate și cu pași mari“, îi spusese el. „Să te porți de parcă strada îți aparține. Poate o să te lovească pentru obrăznicie, dar n-o să creadă că ești fată și asta e tot ce contează. Asta o să te apere.“

Acum era a doua ei natură, ca o piele pe care o îmbrăca dimineața: deghizată în Alf, băiatul. El era mai tânăr decât ea – doar cincisprezece sau șaisprezece ani – și chiar dacă ea locuise toată viața în St. Giles, nimeni nu părea să observe că Alf, băiatul, nu crescuse deloc în ultimii șase ani sau așa ceva. Alf rânji în sinea ei. Oricum, încă un băiat încrezut care își croia drum singur prin St. Giles nu era ceva demn de observat.

Se întoarse pe Maiden Lane, tremurând un pic. Îmbrăcase haina cu petice și purta o pereche de mănuși fără degete, dar urechile îi erau reci chiar dacă avea pălărie. În față, Căminul pentru Orfani și Copii Abandonați se evidenția printre clădirile dimprejur pentru

că era curat, drept și nou. Ea o luă pe o alee îngustă și coti la capăt, spre ușa de la bucătărie, apoi urcă treptele și ciocăni.

O blondă frumoasă cu o bonetă pe cap deschise ușa.

Nell Jones, menajera căminului, o privi și își țuguie buzele.

– 'Neața, Alf. Te-aș invita înăuntru, dar știu că n-are rost.

Alf ridică din umeri. Îi displăceau operele de caritate, iar dacă intra în bucătărie, sigur i se oferea micul dejun. „Nu are nici un rost să te apropii prea mult de oameni“, îi repetase Ned la nesfârșit. „Mai bine să faci lucrurile de una singură decât să-ți pui bazele în altcineva și să fii dezamăgită.“

– Pot s-o văd?

– Bineînțeles.

Chiar înainte ca Nell să termine de vorbit, Alf o auzi pe Hannah venind în fugă.

– E Alf?

Fetița cu păr roșu se uită pe după fustele lui Nell, și Alf nu putu să nu-și arcuiască buzele la vederea ei. Hannah avea șase ani acum, o față dolofană cu pistrui, dar când Alf o întâlnise prima dată, cu aproape doi ani în urmă, fusese doar o fetiță slăbuță, speriată, care nu zâmbea deloc. Hannah fusese luată de hoții de fetițe – o bandă care le puneă pe copile să lucreze în ateliere de sclavi, în care făceau ciorapi. Alf o salvase cu ajutorul Fantomei din St. Giles de atunci și o adusese pe Hannah să trăiască în unicul loc sigur pentru copii în St. Giles – la Cămin.

De atunci, Alf încercase să o viziteze pe fată de mai multe ori pe săptămână.

– Și ce faci, Hannah?

– Hai, îi spuse Nell fetiței. Mai bine ieși ca să vorbești cu el, să nu lăsăm să intre frigul înăuntru.

Hannah făcu un pas în față, împreună cu o fetiță mai mică. Prietena ei avea părul negru și un deget înfipt în gură. Ambele fetițe erau înfășurate în șaluri care să le apere de frig.

– Ea cine e? întrebă Alf și se aplecă la nivelul fetelor.

– Mary Hope, spuse Hannah. Se ține după mine peste tot și abia dacă spune ceva. Uneori trebuie să vorbesc eu *pentru* ea.

Mary Hope ridică privirea spre Hannah și zâmbi cu degetul în gură.

Ducele plăcerilor

– Ah, spuse Alf, încercând să nu zâmbească la rîndul ei. Câți ani ai, Mary Hope?

Mary arată cinci degete.

– Ba nu, o certă Hannah. Nell a spus că mai sunt două săptămâni până la ziua ta. Ai doar *patru* ani.

Totuși, rectificarea păru să nu o supere pe Mary. Ea dădu pur și simplu din cap și se sprijini de Hannah.

Fata mai mare scoase un suspin adânc și își înfășură brațul în jurul lui Mary.

– Domnul Makepeace ne învață să citim. Ei bine, ne învață pe mine, pe băieții și fetele mai mari. Mary și cei mici doar se joacă, în mare parte.

– Ce citiți? întrebă Alf amuzată.

– Biblia, răspunse Hannah și păru ușor tristă. Dar Nell ne citește uneori din ziare și a spus că atunci când o să fim buni la citit, o s-o facem chiar noi, deși – adăugă Hannah conștiincioasă – spune că unele părți nu-s pentru fete.

– Da, ei bine, să te ții de citit, spuse Alf neînduplecată. O să ai nevoie de asta ca să găsești o muncă bună, înțelegi?

Hannah dădu serios din cap.

– Da, Alf.

– Ce fată bună ești tu. Se căută în buzunar și scoase un șiling strălucitor. Asta e pentru că înveți din greu.

Chipul lui Hannah fu luminat de un zâmbet.

– Mulțumesc!

– Și unul pentru tine, Mary. Ea puse alt șiling în pumnul micuț și soios al lui Mary Hope. Să aveți grijă să nu-i pierdeți. Să-i puneți bine.

– Așa o să facem, spuse Hannah și își înfășură brațele, fără rezerve, pe după gâtul lui Alf.

Alf închise ochii. Atingerea unei fete drăguțe era așa un lucru minunat, atât de trecător, de efemer. Pentru o secundă, nu se mai simți un băiat, ci o femeie care tânjea cu toată ființa să simtă brațe micuțe care o iau de gât. Ar fi dat orice să simtă mereu asta. Simți atingerea ușoară a unui pupic umed, apoi Hannah se retrase, sărind de bucurie pentru șilingul primit.

Mary se aplecă în față și își apăsă obrazul cald și umed pe al lui Alf.

Fetițele chicotiră când ușa din spatele lor se deschise.

Nell le trimise înăuntru, în vreme ce Hannah strigă rămas-bun în numele amândurora.

Ușa se închise la loc, și Alf rămase iar singură în frig.

Oftă și se ridică încet, ștergându-și fața cu una din mâinile înmănușate. Uneori se întreba cum ar fi dacă n-ar mai fi nevoită să-și ia rămas-bun de la Hannah de fiecare dată când o vedea. Dacă ar fi putut să petreacă împreună mai mult decât câteva minute pe fugă.

Dar nu era posibil. Nu aici. Nu acum. Nu cu viața pe care o ducea.

Alf se scutură, se îndreptă din umeri și se întoarse pe drumul pe care venise, cu pași mari și vioi.

St. Giles începea să se trezească în clipa în care ea reveni pe Maiden Lane. Hamalii și vânzătorii ambulanți se îndreptau spre cele mai bune părți ale orașului. Cei care cerșeau, linguseau sau cântau ca să-și câștige traiul se amestecau unii cu alții, într-un iureș prietenos la fel de nesfârșit precum Tamisa. Banii se aflau în alte părți din Londra, nu aici. St. Giles era locul în care săracii trăiau, se împerecheau, se înmulțeau și mureau, dar nu locul în care își făceau banii.

Ea dădu din cap spre Jim, vânzătorul de covoare, făcu un semn din bărbie spre Tommy Căpățână Roșie, șeful unei bande de băieți, măturători de stradă, și se opri să o ajute pe bătrâna Mag Nebuna, care își scăpase coșul cu pământufuri și mături. Mag Nebuna ori o înjură, ori îi mulțimi când Alf culese coșul de pe jos. Era greu să-ți dai seama pentru că Mag nu prea mai avea dinți în gură și vorbea cu un accent ciudat de țară pe care nu-l înțelegea nimeni de prin locurile astea.

Oricum Alf zâmbi și își văzu de drum, fluierând printre dinți. Coti pe Hogshead Lane, sări peste băltoaca urât mirositoare și pe jumătate înghețată de care dădu chiar după colț și ajunse la Capra cu un Corn. Deasupra ei se bălăbănea semnul de lemn care înfățișa o capră urâtă, fără coarne pe cap, dar cu un mădular mare și urât între picioare.

Deschise ușa bodegii.

Înăuntru, locul era liniștit. Majoritatea celor prezenți erau deja treji, plecați la treburile lor de peste zi sau dormeau după băuta de noaptea trecută.

Ducele plăcerilor

Archer, crâșmarul, nu se obosi să ridice privirea când Alf intră. Turnă o halbă mică de bere, înțepă un cârn timer sfârâitor din tigia de pe vatră și îl puse iute pe o bucată de pâine. Alf se așeză chiar când crâșmarul puse porția pe masa din fața ei.

– Mulțam, spuse Alf și îi întinse cinci penny.

Luă o gură de bere. Berea de la Capra cu un Corn era caldă, acră și îndoită bine cu apă și nu exista ceva care să te trezească mai bine în St. Giles.

Archer mormăi și înclină capul lui unsuros, iar ochii bulbucați se întoarseră spre un colț al încăperii.

– E un flăcău aci, zice c-are un mesaj pentru tine.

Alf mușcă din cârn timer gustos și pâinea veche, apoi mestecă și se uită în colțul camerei. Acolo stătea un băiat, cu picioarele întinse, chipul sfidător și ușor speriat. Părea să aibă vreo treisprezece ani, poate paisprezece. Nu-l mai văzuse niciodată. Poate era nou în Londra. Sigur era nou în St. Giles.

Ea se ridică, încă nu terminase de mestecat, cu halba într-o mână, pâinea și cârn timer în cealaltă și se duse spre el.

Băiatul făcu ochii mari în vreme ce ea se apropie.

Alf îi rânji. Prinse cu piciorul un scaun și se așeză în fața lui, apoi luă o gură de bere și îl privi cu atenție câtă vreme înghiți.

– Alf.

Băiatul se uită pur și simplu la ea. Avea ochii albaștri și un păr castaniu și creț pe care încercase să-l întindă într-o coadă la spate, chiar dacă nu prea îi reușise. Fuiore frumoase de păr i se ondula la tâmplă, la ceafă și pe la urechi. Dintr-o singură privire, Alf putu să-și dea seama că își detesta cârlionții. Totuși, nu avea de ce să-și facă griji. În clipa aceea, urechile, nasul și bărbia erau mult prea mari. Se potriveau cu mâinile, coatele și, probabil, picioarele lui – era la vârsta la care totul creștea. Dar în vreo doi ani, cum avea să fie după ce va crește pe deplin? Abia *atunci* trebuia să-și facă griji.

Pentru că atunci avea să fie chipeș.

Iar în pădurile din St. Giles, să fii *chipeș* te făcea ori un monstru, ori băiețelul care își pierdea drumul în viață. Totuși, acum, era un flăcău deșirat care se tot uita lung la ea.

Ea îi întoarse privirea și mai luă o îmbucătură mare din pâinea și cârn timer ei, pe care le mestecă încet. Cu gura deschisă.

El se încruntă. Ea înghiți și oftă.

– Ai un nume?

Pete rozalii înfloriră în obrajii lui.

– Bell.

Ea dădu din cap.

– Am auzit c-ai un mesaj pentru mine.

Bell se aplecă deasupra mesei, de parcă dezvăluia secretele regelui.

– Stăpânul meu are o treabă pentru tine.

– Cine?

– Ducele de Kyle, spuse el mândru.

– Da?

Ea mai mușcă o dată, gândindu-se și, *la naiba*, asigurându-se că fața ei nu trăda nimic. *Duce*. Nu știuse că el era duce. Dar mai important de atât, de ce o chema atât de repede după noaptea trecută? O recunoscuse cumva sub masca Fantomei? Simți sub piele un tremur nervos când întrebă:

– Ce fel de treabă?

Bell se încruntă din nou.

– Nu mi-a spus. Trebuie să vii, și Excelența Sa o să-ți spună.

– Oh, *Excelența Sa*, zici?

Alf zâmbi.

Bell păru înspăimântat de rostirea titlului.

Ea îi cunoscuse atât pe ducele de Wakefield, *cât și* pe ducele de Montgomery. Primul era ca statuia sculptată în piatră a unui soldat, cu o purtare mândră și țeapănă, de parcă sângele din vene era la fel de rece ca ploaia de decembrie. Al doilea era nebun, periculos și părea mereu pregătit să-ți înfigă un pumnal în vintre, de parcă îți dădea o guinee. Și cu toate astea, ei erau doar niște oameni. Mâncau, se ușurau și puteau să fie uciși ca oricare alții.

Atât ducii, cât și măturătorii se ușurau din picioare, din câte știa ea. Singura diferență era unde o făceau.

Dar dacă ducele *acesta* o găsisse – își dăduse seama că Fantoma nu doar că era femeie, ci era chiar *Alf* –, se putea la fel de bine să o ucidă. Poate trebuia să-l trimită la plimbare pe băiat. Să iasă din Capra cu un Corn și să se piardă în St. Giles. Să stea liniștită o vreme, până ce se asigura că trecuse primejdia.

Dacă *există* vreo primejdie.

Pentru că asta era problema, nu-i așa – că nu putea să fie sigură. Poate că doar o căuta pentru niște informații. Pentru vreo treabă.

Ducele plăcerilor

La urma urmei, fusese atacat în St. Giles cu o noapte în urmă.

Și la naiba, ea chiar era curioasă.

Alf își termină berea din trei înghițituri, trânti halba pe masă și se ridică, ținând în pumn rămășițele micului dejun.

– Atunci să mergem.

Ea își flutură pâinea spre Archer, în semn de rămas-bun, în vreme ce Bell fugi după ea.

Soarele încă nu răsărise afară; Alf își strânse mai bine haina pe ea și înfulecă restul de pâine și cârnat.

– Încotro?

Bell își puse pe cap pălăria în trei colțuri și o luă spre vest fără vreun cuvânt. Alf ridică din umeri și își băgă pumnii sub brațe, ținând pasul alert al băiatului.

El purta o haină maronie – o haină frumoasă, aproape nouă – și avea pantofii lustruiți.

– Lucrezi pentru duce de multă vreme? întrebă Alf.

Băiatul lăsă capul în jos și se uită pieziș la ea. Era la fel de înalt ca ea, dar subțirel ca o trestie.

– De două săptămâni.

– Așa? Săriră peste un șobolan mort, pe jumătate înghețat în șanțul de pe mijlocul străzii. Cum ai prins slujba?

El se încruntă.

– Pui o grămadă de întrebări.

Ea îi zâmbi.

– Asta-i treaba mea, nu?

– Tata a fost în subordinea lui, mormăi Bell. În armată.

– În subordinea lui.

Bell coborî privirea și se încovoie, în vreme ce trecură pe lângă doi ucenici măcelări care se ciondăneau.

– Tata a murit de friguri toamna trecută. Și-a pierdut piciorul în India, acum doi ani, și i-a tot fost rău de atunci. Mama a murit când aveam zece ani și n-am alte rude care să mă ia la ei. Tata a spus că ducele o să aibă grijă de mine, dacă el nu mai putea, așa că i-am scris ducelui, și Excelența Sa a zis că pot să vin la Londra și să lucrez pentru el. Și așa am făcut.

– Ah. Deci Kyle era un bărbat care avea grijă de oamenii lui. De unde ești?

– Din Sussex.

– Și-ți place să lucrezi pentru el?

Bell o privi nedumerit.

– Cred.

Alf râse.

– Ai ști dacă nu ți-ar plăcea.

Mai merseră iute o vreme, în timp ce străzile deveneau mai largi și mai curate, casele mai drepte și mai frumoase, iar oamenii mai bine îmbrăcați.

În cele din urmă, Bell arătă cu bărbia spre una din clădirile înalte și albe, numai cu ferestre strălucitoare și făcută din piatră. Atât de curată că puteai să mănânci de pe jos pe treptele lucioase de la intrare dacă îți puneai mintea.

Desigur, nu urcară pe *acele* trepte.

Nu, o luară în jos, pe unde era intrarea servitorilor și bătură la ușă.

Le răspunse un lacheu, un bărbat înalt, într-o uniformă bleu cu violet, care arăta foarte elegant. Dacă n-ar fi știut mai multe, l-ar fi confundat cu ducele. Dar ea știa mai multe.

Alf mișcă din șold și zâmbi spre el.

– Am venit să-l văd pe duce, dragă domnule. M-așteaptă.

Fruntea lată a lacheului se încrêți confuză. Probabil fusese angajat pentru înfățișare și înălțime, nu pentru inteligență.

– Cine-i, Gibbons?

Un majordom uriaș se ivi din spatele lacheului. Avea o perucă albă, un nas ascuțit și un chip roșiatic ciupit de vărsat. Îi privi de sus și arcui o sprânceană neagră și stufoasă.

Bell păru să se încovoiaie puțin.

– Ziua bună, îi spuse Alf majordomului. Doar ce-i spuneam lui Gibbons că Excelența Sa m-așteaptă.

Gura majordomului se strâmbă, de parcă ar fi băut din greșeală oțet în loc de vin, dar încuviință din cap.

– Pe aici.

El intră înăuntru.

Alf îi făcu cu ochiul lui Bell și îl urmă pe majordom, intrând cu toții în casă. Pereții de la parter erau verzi, iar pe podea era doar lemn, lucru destul de firesc. După aceea, trecură de o ușă, ajunseră unde locuia stăpânul și totul se schimbă.

Ducele plăcerilor

Pereții erau albaștri ca văzduhul atunci când soarele răsărea vara. Deasupra albastrului erau sculptate frânturi pictate în alb și uneori cu aur. Prima dată când Alf văzuse așa ceva, se întâmplase în reședința ducelui de Montgomery și fusese cu totul nedumerită. De ce să pui aur pe perete? I se păruse o risipă cruntă. Chiar încercase să dea jos o bucată, doar ca să vadă dacă se putea. Așa aflase că aurul era foarte subțire, aproape ca o foiță. Ceea ce însemna că aristocrația lua *aurul*, îl făceau *foiță* și îl lipeau pe *pereți*.

Curată nebunie.

Și aici, podeaua era făcută din lemn, dar cam la asta se rezumau toate asemănările. În această casă, lemnul era de mai multe culori și se îmbina iscusit într-un model complicat și lucios. Alf simți un impuls copilăresc de a se apleca și a studia podeaua, dar știa că majordomul îngâmfat nu avea să se oprească și să o aștepte. Trecură pe lângă mese frumos sculptate, rezemate inutil de pereți. Peste tot erau tablouri cu cai, copaci și câini și chiar statuia unui bărbat cu picioare de țap. Avea coarne micuțe pe cap, iar Alf își dori să se întoarcă și să-l privească atent, dar majordomul tocmai se opri în fața unei uși.

Alf își îndreaptă spatele.

În spatele ușii trebuia să se afle Kyle. El o chemase. După ce-l sărutase cu o noapte în urmă. Știa oare? O recunoscuse, cu mască și în întuneric?

Inima ei părea să se zbată nebunește în legăturile care îi înfășurau sânii.

Majordomul deschise ușa.

– Iertare, Excelența Voastră, dar Bell este aici și a adus un... oaspete.

Alf se asigură să îi zâmbească mios majordomului atunci când trecu pe lângă el.

Intră într-o încăpere mare cu cărți aranjate pe trei pereți, în dulapuri din tavan până în podea. Într-o parte a încăperii, aproape de ușa prin care intraseră, se afla un șemineu în care ardea focul și un fotoliu. Totuși, doar un fotoliu. Poate lui Kyle îi plăcea să stea singur.

El stătea în fotoliul lui din piele roșie, dar se ridică și se întoarse când ei intrară.

Kyle nu arăta nici pe departe ca un duce sau măcar ca vreun aristocrat cuviincios. Era înalt, cu umeri lați și voinici, ca un boxer irlandez – din cei care se luptau cu pieptul dezgolit și fără mănuși, cei

care asudau în uralele mulțimilor. Ducele purta o cămașă din in alb, o lavalieră, o haină albastră și o vestă cenușie, dar Alf se întrebă cum arăta oare sub toate hainele acelea frumoase și îngrijit călcate.

Cum arăta pieptul lui dezgolit și asudat.

Cu o noapte în urmă, avusese capul gol, cu un păr negru scurt și pe jumătate acoperit de sânge. În dimineața asta, purta o perucă albă, cu bucle și dată cu pomadă, dar care nu acoperea tăietura de pe fruntea lui. Cusături negre, asemenea picioarelor de păianjen, dispăreau sub linia părului, cu pete de sânge uscat pe margini, care îi aminteau lui Alf de un bătaș obișnuit.

El era un duce.

Acum Alf știa asta. Bell i-o spusese, iar ea văzuse aurul de pe pereți, picturile cu cai și majordomul ridicol de îngâmfat. Dar ochii lui erau negri, încadrați de gene ondulate, nu se răsese și arăta ca un tâlhar, cu buze cărnoase și cinic arcuite. Arăta ca unul din ticăloșii aceia despre care femeilor ușoare din St. Giles le plăcea să cânte balade romantice prin crâșme. Un bărbat menit să agațe.

Un bărbat menit să frângă inima unei femei.

Ea îi întâlni privirea și înclină capul, așteptând.

– Alf, îi spuse el, cu o voce aspră și guturală, care o făcu să se încordeze sub hainele ei de băiat. Am fost atacat aseară în St. Giles de niște bandiți plătiți. Vreau să aflu cine erau și, mai important de atât, cine i-a angajat.

Inima ei se zbătu agitată și o simți ca pe o pasăre care se avântă spre cer.

El nu își amintea deloc de ea. Absolut deloc.

Era bine. Era *bine* și ea nu trebuia să se simtă dezamăgită.

Inspiră adânc, își umflă pieptul și își puse pumnul în șold, asigurându-se, *la naiba*, că buzele ei nu tremurau când îi răspunse.

– Și cu cât mă plătești, șefule, că eu nu lucrez degeaba, din păcate.

Ea auzi geamătul lui Bell. Băiatul se oprise în spatele ei.

Kyle nu zâmbi, nu se încruntă, nu tresări și nu reacționează în vreun fel la spusele ei, iar pentru o clipă, lui Alf i se păru că mersese prea departe.

Apoi el răspunse calm și cu un chip lipsit de expresie:

– Ți-am plătit deja o cină, dacă mai ții minte.

Ea ridică din umeri.

Ducele plăcerilor

– N-am terminat-o, nu?

El imită ridicarea din umeri.

– Nu din vina mea.

Ea schiță un zâmbet afectat și se simți mai ușurată. Chiar îi plăceau mințile agere.

– Cea mai mare parte din ea a ajuns în poala ta, din câte-mi amintesc.

– Da, așa e, spuse el, pe un ton foarte sec. Nu prea înțeleg de ce ai reacționat atât de năbădăios la propunerea mea.

– Să știi și tu, șefule, eu nu torn, spuse ea cu blândețe. Eram deja angajat de ducele de Montgomery și tu ai vrut să-l iscodesc. Nu iau bani de la un individ ca să mă întorc după aia și să-l vând.

Kyle o privi cu interes.

– Ești loial.

– Atâta vreme când sunt tratat corect, și dacă mă plătești, sunt omul tău, șefule, cu trup și suflet și loialitate. Ea rânji spre el. Îți convine asta?

El ridică amuzat o sprânceană neagră.

– Foarte mult, împielitațule.

Scoase o punguță din buzunar și i-o aruncă.

Ea o prinse și-o deschise. Monezile dinăuntru erau de argint. Ridică privirea și își arcui sprâncenele. Privirile li se întâlniră.

– Și tot atât când te întorci cu informația.

– Bun. Ea vârî punguța în vestă. Povestește-mi de ticăloșii ăștia.

– M-au atacat pe lângă Covent Garden și m-au urmărit prin St. Giles.

El își întoarse privirea spre foc, iar gura lui frumoasă și mare redeveni serioasă. Ea își apăsase buzele pe ale lui cu o seară în urmă. Îl degustase răsuflarea și îi simțise bătăile inimii.

– Erau cel puțin o duzină. Șeful lor avea un pumnal lung – mare cât antebrațul meu – și purta un fular roșu.

Nu îi pomeni nimic de Fantomă. O credea neimportantă? Sau păstra secretul din alt motiv?

Ea fluieră.

– Cine-i dușmanul tău, șefule? A trimis prea mulți indivizi după un singur om.

– Nu știu. Se uită spre ea. Te angajez ca să afli tu.

– Corect. Ea îl privi. Poți să-mi mai spui ceva care să-mi fie de folos în căutări?

Ducele se uită la ea cu un chip inexpressiv.

– Cam ce anume?

Ea ridică nepăsător din umeri și nu își întoarse privirea de la el.

– Să mi-i descrii pe oameni. A trecut cineva pe acolo?

– N-am văzut așa de bine oamenii. Totuși, eram cu un băiat cu felinar când m-au atacat prima dată. L-am luat de pe la Covent Garden. Blond. Paisprezece ani sau așa ceva. De vreun metru și jumătate, poate. Avea o haină verde.

– Da, asta o să ajute. Dacă asta-i tot... începu să spună Alf, dar ușa de la bibliotecă se deschise în spatele ei înainte să mai termine.

– Lady Jordan dorește să vă vadă, Excelență, spuse cu intonație majordomul.

Doamna care intră era cam de înălțimea lui Alf, dar asta era cam singura asemănare dintre ele. Femeia era mai în vârstă decât ea, aproape de-o seamă cu Kyle, cu un păr de culoarea aurului de pe pereți. Perfect, luminos și prins frumos într-un coc la spate.

Nu vedeai niciodată așa culoare de păr în St. Giles.

Doamna purta o rochie din mătase albă, imprimată cu flori mici, albastre și galbene. Fusta de deasupra era făcută din două bucăți, cu volane și brodate pe margini. Se despărțeau în față și erau îmbinate peste corsaj cu trei funde albastre.

Era o rochie frumoasă. O rochie frumoasă pentru o femeie frumoasă și feminină.

Alf își încordă maxilarul. Ned îi spusese de mult că invidia putea să te mănânce pe dinăuntru ca un șobolan prins într-o cușcă. Până acum nu înțelesese ce anume voise să spună.

Doamna o privi pe Alf și ochii ei de un albastru cenușiu se făcură mari de uimire.

– Hugh, cine e acesta?

Alf se uită când la ea, când la Kyle și își spuse în gând: „Bineînțeles că-i știe numele adevărat“.

Le stătea bine împreună.

Amândoi erau aristocrați. Amândoi erau frumoși, curați, trăiau în genul de casă tapetată cu aur și puteau să se îmbrace în mătase imaculată.

Ducele plăcerilor

Alf ținut capul sus pentru că așa o învățase Ned cu atâția ani în urmă. „Să nu-i lași niciodată să te vadă că plângi”, îi spusese el. „Nu le arăta niciodată slăbiciunile tale.”

Așa că zâmbi spre Kyle și doamna în frumoasa ei rochie albă, apoi se îndreptă țănoș spre ușă.

Ca să-și ducă la bun sfârșit sarcina pentru care fusese angajată în mizerabilul și putrezitul St. Giles.

Capitolul 3

Regatul Alb era condus de o vrăjitoare puternică, care se trăgea din regi și războinici. Se măritase cu cel mai bun general și aveau împreună cinci copii, toți cu ochi și păr de aur. Regatul Negru era condus de un vrăjitor necruțător. El avea doar un copil, un băiat care avea părul și ochii la fel de negri pe cât îi era și numele...

din Prințul Negru și Șoimul de Aur

Golănașul îi aruncă lui Iris Daniels, Lady Jordan, o privire obraznică atunci când traversă țănoș încăperea. Ea se uită lung după el, cu fruntea încruntată. Ceva în mersul băiatului era... ciudat. Ea scutură din cap și se uită la Hugh.

El îi întinse mâinile, cu zâmbetul lui diplomat și hotărât pe buze, când îi spuse:

– Bună dimineața, milady.

Ea îl luă de mâini și arcui o sprânceană la politețea lui.

– Bună dimineața, dragă Hugh.

El se aplecă peste încheieturile ei și se ridică din nou, moment în care Iris observă rana urâtă de deasupra ochiului stâng. Făcu ochii mari de îngrijorare.

– Capul tău... ce s-a întâmplat?

Gura lui se înăspri în ceva ce semăna cu enervarea, iar Iris simți un junghi cunoscut de durere. Era atât de groaznic să vrei să afli ce i se întâmpla prietenului tău?

– Nimic, te asigur, îi spuse el, de parcă ea era o fetiță de șase ani, nu o femeie de douăzeci și șapte. Hai. Știu că vrei să-i vezi pe băieți. Să mergem sus și să vedem dacă au terminat micul dejun.

Ea strânse din buze și încuviință din cap, amintindu-și să zâmbescă voios la ultimele lui cuvinte, căci *erau* prieteni – sau, cel puțin, așa credea. Problema era că uneori își dădea seama cu greu de asta. Hugh Fitzroy era un bărbat așa de secretos, în atâtea feluri. Își păstra gândurile și emoțiile cu precădere pentru sine și, chiar dacă între ei exista un fel de înțelegere care avea să ducă într-un viitor incert la căsătorie, în situații precum asta Iris se întreba dacă nu cumva făcea o greșală.

Și James, răposatul ei soț, păstrase dintotdeauna emoțiile și gândurile sub un control strict și departe de ea, soția lui.

Căsnicia lor nu fusese una fericită.

Dar James și Hugh nu erau unul și același bărbat. Nu era corect să îi compare, se gândi Iris în vreme ce Hugh o conduse spre scara măreață care ducea la etajele superioare din reședința Kyle. Chiar dacă ambii fuseseră ofițeri în armată, James fusese cu mai bine de douăzeci de ani mai în vârstă ca ea, iar ea îi fusese cea de-a treia soție. James fusese un bărbat gânditor și tăcut, care, își închipuisse ea dintotdeauna, se simțise mai în largul său în compania altor domni decât în compania sexului frumos.

Hugh părea să se bucure de compania ambelor sexe. Ea îl văzuse zâmbind și spunând povești amuzante și, desigur, când îi făcuse curte lui Katherine, fusese cutezător și foarte atent cu ea.

Totuși, în ciuda tuturor lucrurilor, părusese dintotdeauna să păstreze la distanță o parte din el. De parcă privise, studiasse și luase notițe despre cei din jurul lui chiar când o curtase pătimaș pe Katherine.

Poate că era așa din cauza originii lui. Pentru că nu era cu adevărat ca ei, nu-i așa?

– La naiba, spuse Hugh și o scoase pe Iris din ale ei când ajunseră la etajul doi.

Ea se uită lung la el și văzu că sprâncenele lui groase se arcuiră atunci când se auzi un strigăt din camera copiilor aflată la capătul coridorului.

Iris își ridică fustele chiar când Hugh îi lăsă mâna și o porni spre ușa de la camera copiilor.

— Ducele plăcerilor —

Ea alergă grăbită după el și îl prinse din urmă când el deschise ușa și spuse tăios:

— *Peter.*

În cameră, băiețelul stătea întins pe podea, cu fața roșie, cu pumnii încleștați, cu călcâiele bătând în pardoseală, în vreme ce urla ca din gură de șarpe. Una dintre dădace era aplecată deasupra lui și îl lovea neîncetat pe unde apuca.

Lui Iris i se tăie răsuflarea.

— Termină imediat!

Nu putea să-și audă propria voce în toată agitația din încăpere.

Christopher stătea rezemat de perete și își lovea mâinile peste urechi, cu chipul schimonosit și urlând neconținut:

— Taci! Din gură! Taci! Din gură!

Dădaca mai tânără tremura într-un colț al camerei și jumătate din chip îi era acoperit de părul desprins.

Hugh o prinse de mână pe dădaca mai bătrână și o împinse în coridor.

— *Tu.* Ești concediată.

Închise ușa în fața femeii care începuse să protesteze.

Se duse spre Christopher și îl luă în brațe, fără să bage în seamă zbuciumul băiatului, apoi îl purtă în dormitorul alăturat, trecând pe lângă Iris.

— *Vino.*

— Dar Peter...

— O să am eu grijă de el. De îndată ce începe să țipe așa, mai continuă ceva vreme. Am nevoie să stai cu ochii pe Kit.

Ea alergă după el, ascultătoare ca un terier chemat de stăpân. Își spuse că asta trebuia să fie vocea cu care se adresa oamenilor lui, vocea lui de comandă, căci era foarte eficientă.

Îl puse pe sărmanul Christopher pe unul din paturi, îi aruncă lui Iris o privire încordată, apoi se întoarse în camera copiilor și închise ușa.

Iris se așeză pe pat lângă băiat și trase adânc aer în piept.

Tremura. Știa că Peter avusese accese de furie teribile de când murise Katherine, dar să și participe la așa ceva... Era dureros să auzi asemenea sunete scoase de un copil care îți era drag.

Se uită la Christopher.

El nu mai țipa, dar stătea pe pat, cu mâinile prinse în jurul genunchilor și plângea în tăcere.

Îi luă trupul plăpând în brațe.

Copilul rămase țeapăn pentru o clipă, apoi, dintr-odată, se moleși, membrele i se relaxară și se pierdu cu firea când începu să tremure în poala ei.

Ea își lipi obrazul de buclele lui negre și îl ținu pur și simplu în brațe, cu ochii închiși. Nu știa ce să facă. Părea că nimeni nu știa ce să facă.

Nici unul dintre ei nu fusese pregătit pentru moartea lui Katherine.

Katherine fusese prietena ei cea mai bună de când erau niște fețițe de zece ani. Locuiseră una lângă cealaltă când fuseseră copii și, chiar dacă Katherine fusese vioaie și mereu înconjurată de admiratori, iar Iris fusese tăcută și preferase întotdeauna o carte unei petreceri, rămăseseră prietene și după ce crescuseră și se măritaseră.

Și nu avuseseră parte de căsnicii complet fericite.

O iubise pe Katherine. Îi iubise mintea iute și uneori tăioasă. Iubise felul în care lăsa capul pe spate atunci când erau doar ele și râdea din toată inima și cu prea multă exuberanță. Iubise că știa slăbiciunea lui Iris pentru dulciurile din lemn dulce – știuse și îi tot stârnise slăbiciunea de fiecare dată când îi aducea astfel de dulciuri.

Iris înghiți în sec la senzația de sufocare din gât.

Acum nimeni nu știa și nimănui nu-i păsa că îi plăcuseră dulciurile din lemn dulce.

Katherine avusesese defectele ei. Iris o știa. Cum era posibil ca o stea să strălucească atât de puternic și să nu aibă defecte? Era pur și simplu imposibil. Dar Katherine își adorase copiii.

Nu existase niciodată vreun dubiu în legătură cu asta.

Grație iubirii ei și pentru că Iris o iubise pe Katherine, urma să se îngrijească pe cât putea de bine de Christopher și de Peter atâta vreme cât copiii aveau nevoie de ea.

Țipetele din camera copiilor se opriră brusc, încetarea zgomotelor lăsând în urmă o senzație ciudată, aproape vâjâitoare în urechile ei.

Iris răsuflă ușurată. Christopher se agită.

– Îl urăsc.

Ei i se strânse inima în piept.

— Nu spune asta. Nu cred că poate să se abțină, dragul meu. Îi e așa de dor de ea. Știu că și ție îți este.

— Nu. El căscă, se trase din brațele ei, apoi se așeză pe patul lui, cu ochi somnoroși și închiși. Nu pe Peter. Pe *el*.

Următoarea suflare ieșită printre buzele lui de un roșu precum cireșele aduse cu ea somnul.

Ea se uită lung la băiat. Uluită. *Îngrozită*, de fapt. Cum putea să-și urască tatăl? Sigur Hugh nu făcuse nimic ca să merite o asemenea respingere, nu?

Doar că nu fusese prezent cea mai mare parte din viața băieților. Fusese plecat pe continent și în armată vreme de trei ani.

Iar ei nu puteau să înțeleagă de ce.

Ea ridică mâna, vrând să-l mângâie, dar îi era teamă să nu-l trezească. Era nesigură.

Nu era prima dată când își simțea puternic inferioritatea: ea era un substitut amărât și plictisitor pentru mama strălucitoare pe care o avuseseră.

În cele din urmă, își lăsă mâna să cadă pe pat și când o făcu, simți ceva ciudat de tare sub plapumă.

Trase marginea cuverturii, cu grijă ca să nu-l deranjeze pe Christopher, și se uită mai atent. Sub salteaua băiatului, prinsă între saltea și cadrul patului, zări marginea unei cărți legate în piele roșie. Trase cartea de acolo. Era subțire, nu cu mult mai mare decât mâna ei. O întoarse pe o parte, dar nu găsi nici o inscripție.

Dar când o deschise, recunoscă un scris familiar:

Katherine, ducesă de Kyle

Jurnal

Mai 1741

Hugh îl luă în brațe pe Peter, înșfăcă un picior care se tot agita făcu o grimasă când primi o lovitură în coastele care îl mai dureau încă și ignoră palma pe care o primi pe obraz. Îl ridică pe fiul lui ca totuși, se întoarse și se așeză într-un fotoliu din colț, în vreme ce copilul continuă să urle, tare și groaznic. Nu luă în seamă urletele și își păstră stăpânirea de sine, fără să lase la vedere frustrarea sau furia pe care le simțea. El era adultul, Peter, copilul.

El era mai rezistent decât băiatul.

Vaietele copilului începură să se potolească.

Hugh așeză sub bărbie capul transpirat al lui Peter și îl ținu așa pe băiat. Aproape că-și admira fiul pentru hotărârea cu care își făcea cunoscută furia tuturor.

Peter icni, sufocându-se, iar țipetele se opriră doar pentru că nu mai putea să răsuflă.

Hugh scoase o batistă din buzunar și șterse cu grijă fața lui Peter.

– Nu! Copilul începu să se agite din nou, însă mai ușor, căci obosise. Nu! Pleacă!

– Nu. Nu plec, spuse calm Hugh. Ținu batista la nasul lui Peter. Poți să suflă?

Fiul lui reacționează zgomotos.

Hugh termină de șters fața băiatului, împături la loc batista și o băgă în buzunar.

Peter rămase fără vlagă, încovoindu-se epuizat pe el.

Hugh își înfășură un braț în jurul burticii băiatului și îi mângâie fruntea, dădu la o parte părul transpirat și simți primul junghi ascuțit al unei dureri de cap în spatele ochiului drept.

Închise ochii și se întrebă dacă fiii lui aveau vreodată să-și revină de pe urma morții mamei lor.

De pe urma absenței lui din viața lor.

O cunoscuse pe Katherine cu opt ani în urmă, când avea douăzeci și patru de ani, iar ea era o fată elegantă și frumoasă, de nouăsprezece ani. Era fata contelui de Barlowe, frumusețea consacrată a sezonului, iar când o văzuse pentru prima dată, o nebunie se aprinsese înăuntrul lui. De parcă se îmbătase cu ea, cu mintea ei, cu strălucirea ei, cu felul în care îl tachina și îl făcea să se întărească. Cât despre Katherine, și ea fusese la fel de vrăjită de el, de titlul și uniforma lui. Fuseseră o combinație îngrozitoare împreună, chiar dacă, la vremea aceea, el nu o știuse.

Fusese conștient doar de bucuria și emoția mai intense ca niciodată pe care le simțise în viața lui. Un sentiment de libertate și speranță care i-ar fi ridicat imediat suspiciuni dacă ar fi gândit cu creierul, nu cu inima și mădularul.

La urma urmei, știa mult prea bine că dragostea nu ducea la fericire.

Ducele plăcerilor

Dar își ignorase propriul trecut și sfaturile celor câțiva prieteni apropiați și se căsătorise cu Katherine după câteva luni. În primul lor an se certaseră și se iubiseră, de parcă ar fi trăit închiși într-o închisoare de fier, pasiunea lor arzătoare aprinzând pereții, nici unul din ei nefiind în stare să iasă, fiecare incapabil să renunțe la celălalt.

Rămăsese însărcinată cu Kit aproape imediat.

Nașterea lui, încântându-i pe amândoi, liniștise ușor certurile și pătimașe, dar pentru scurt timp. Când se născuse Peter, fiul lui tulpit și blond, Hugh bănuise că Katherine avea alți iubiți de mai mult de un an.

Când Peter împlinise doi ani, ea nu se mai deranjase să-și ascundă gâturile, și Hugh nu se mai deranjase să se supere.

Ar fi putut să o bată. Ar fi putut să se apuce de băut sau să se năpustească. Ar fi putut să o izgonească la țară ca să putrezească în monotonie. Ar fi putut să îi provoace iubiții în dueluri ilegale, unul după altul, și să îi ucidă până când era el însuși ucis. Ar fi putut să o ignore și să-și ia o amantă. Să fi pretins că nu auzea râsetele abia ascunse ale altor bărbați care știau că era înșelat.

Ar fi putut să înnebunească.

Nu făcuse nimic toate astea. În schimb, plecase. Începuse deja să lucreze discret pentru Majestatea Sa – făcând lucrurile de care nu te puteai ocupa pe canale oficiale – și ce făcea îi era foarte util pe continent. Așa că plecase în străinătate, călătorise ca ofițer, repartizat în diferite regimente ale armatei, dar se ocupase cu chestiuni mult mai delicate. Odată ajuns pe continent, își contactase oamenii de afaceri și ei o înștiințaseră pe Katherine despre condițiile lui. Desigur, urma să îi susțină pe ea și pe copiii lui. Îi cerea doar să încerce să fie discretă și, mai important de atât, să nu mai aibă alți copii atâta vreme cât el era plecat din țară. Îi ceruse să-l țină la curent despre viața băieților prin scrisori frecvente și, la rândul ei, să le citească scrisorile lui.

După cum se dovedise, ea fusese mult mai bună ca mamă decât soție, sau poate că deveniseră mai politicoși unul cu celălalt când vocații le deveniseră intermediari. Katherine îi trimisese cu regularitate scrisori lungi despre Kit și Peter, iar Hugh petrecuse trei ani călătorind continentul în lung și-n lat, atât pe câmpuri de luptă, cât prin săli de bal.

Singurul lucru la care fusese nevoit să renunțe pentru o asemenea liniște fuseseră fiii lui.

Fiii. Lui.

Îl strânse și mai aproape pe Peter și se aplecă să-l sărute pe frunte. Hugh revenise la reședința Kyle după cei trei ani ca un străin pentru fiii lui. Peter nu-l recunoscuse. Kit îl știuse doar după miniatura păstrată de Katherine. Băiatul mai mic fusese confuz și fricos, cel mare se uitase la el cu o ură sinceră.

Fiii lui.

Niciodată. Pierduse mult prea mult din cauza unei pasiuni nescotite, care fusese două treimi dorință și o treime prostie impetuoasă. Când urma să se însoare pentru a doua oară cu femeia calmă și blândă care chiar în clipa aceea îl alina pe Kit, avea să o facă din prietenie și tovărășie. O mamă pentru copiii lui și o stăpână pentru casa lui.

Peter se agită somnoros în brațele lui.

— *Papa?*

Hugh deschise ochii.

— *Da?*

— *Când pleci din nou?*

Peter îi mai pusese întrebarea asta și înainte. El îi răspunse la fel cum o făcea de obicei.

— *Nu plec.*

Peter apucă vesta lui Hugh, cu chipul plecat în față, jucându-se cu unul din nasturii lui.

— *Kit spune c-o să pleci.*

Încercă să se gândească la cuvintele care l-ar fi făcut pe un băiețel să aibă încredere în el. Un băiețel care își pierduse deja mama și care încă nu-l cunoștea pe el.

În cele din urmă, îi spuse singurul lucru de care era în stare, oricât părea de nepotrivit.

— *N-am să plec. Promit.*

— *Îți pierzi exercițiul, bătrâne.*

Alf zâmbi în după-amiaza aceea, în timp ce sări iute înapoi, ca o pasăre în zbor.

Godric St. John nu schiță nici măcar un zâmbet. St. John nu prea zâmbea — dacă nu era în preajma soției sau a fetei lui —, dar ochii

lui de un albastru glacial se mijiră, se repezi spre ea cu sabia și, dacă ea n-ar fi avut mai multă experiență, ar fi zis că el era tentat să o sfârtece pe loc.

Noroc că *avea* mai multă experiență.

Își ridică sabia de antrenament și îi pară foarte frumos atacul, apoi alunecă pe sub brațul lui, se întoarce cu o mișcare vicleană și își îndreptă sabia spre subsuoara lui expusă.

Sau ar fi fost o mișcare vicleană dacă sabia lui St. John nu s-ar fi apăsât pe căptușeala de la gâtul ei.

Alf strâmbă din nas spre vârful sabiei, în vreme ce-și coborî sabia de antrenament în semn că se preda. Camera lungă în care se duelau se afla la ultimul etaj de la Saint House, avea o podea din lemn, iar singurele ornamente erau săbiile și căptușelile de protecție care atârnavau pe perete. Din câte știa Alf, încăperea era folosită doar pentru duelat.

– Care, spuse St. John, fără să răsufle deloc greoi, ceea ce era o ușoară insultă, din moment ce omul era suficient de bătrân cât să-i fie tată, a fost greșeala ta?

– Nu-am-anticipat-mișcarea-dușmanului-meu-și-de-aceea-i-am-subestimat-inteligența, spuse ea pe nerăsuflăte, căci fiecare din greșelile pe care le făcea era în mare măsură una și aceeași. Dar cred că, dacă nu mă întâlnesc cu tine pe o alee din St. Giles într-o noapte, n-am să fac aceeași greșeală și cu adversarul meu.

St. John oftă și coborî sabia.

– Asta nu e o joacă. Am acceptat să te ajut să înveți cum să mânui iești săbiile doar ca să te aperi mai bine, dar dacă te vei duce acolo în continuare, plină de aroganță prostească, e doar o chestiune de timp până ajungi să fii rănită sau ucisă.

Alf se încruntă la asprimea cuvintelor lui St. John, rostite pe obșnuitul lui ton înnebunitor de calm. Cu doi ani în urmă, poate că i-ar fi arătat grosolan degetul mijlociu, i-ar fi aruncat o înjurătură urâtă și ar fi ieșit valvârtej din încăpere.

Dar omul acesta era fosta Fantoma din St. Giles.

El o ajutase să o salveze pe Hannah de la hoții de fetițe. O căutase săptămâni și luni și îi vorbise cu răbdare, chiar și atunci când ea continuase să-l tot respingă. Până când, într-o clipă de frustrare, Alf îi ceruse, în sfârșit, să o învețe să mânuiască săbiile ca să devină ea însăși Fantoma din St. Giles, dacă el tot se retrăsese.

Ea se gândise că avea să o refuze și că așa se încheia totul. El nu o refuzase.

În schimb, o primise în casa lui și o învățase cum să țină o sabie în mână. Cum să atace și să pareze. Cum să-și miște soldurile și să alunece pe picioare. Când fusese pregătită, îi făcuse cunoștință cu bătrână care îi făcuse costumul de Fantomă, apoi o ajutase să-și cumpere săbiile. Și făcuse totul știind că era *femeie*. O femeie fără nume, bani, familie, o femeie care se trăgea din mușuroiul de mizerie care era St. Giles.

Nu îi ceruse nimic la schimb – nici bani, nici sex sau altceva.

Alf nu mai cunoscuse niciodată în viața ei pe cineva ca St. John.

Se putea să fie un pic îndrăgostită de el.

Evident, nu era o *iubire* iubire. Ci o iubire așa cum iubea cerul, pe Hannah sau acoperișurile.

Godric St. John era special și minunat de ciudat.

Așa că, atunci când îi aruncă privirea *aceea* și ridică din nou sabia, Alf o ridică pe a ei și păru spășită. Sau, cel puțin, încercă să pară.

Apoi se auzi agitație dedesubt și, chiar dacă fața lui St. John nu se schimbă deloc, ceva se aprinse înăuntrul lui, iar Alf știu că antrenamentul lor se încheiase.

Soția lui era acasă.

– Îmi cer iertare, murmură el și păru deja distrat.

Ea oftă, încercă să nu fie supărată pe o femeie pe care nu o cunoscuse niciodată, și se duse să-și pună sabia în perete și să-și scoată vesta căptușită pe care o purta la antrenament.

– Vrei să rămâi la cină?

Ea ridică privirea la auzul invitației, căci el nu o mai întrebase niciodată așa ceva. Nu când era prin preajmă soția lui.

– Și ce-o să-i spui ei? nu putu să se abțină.

Simți că se încruntă ca un copil. La urma urmei, dacă nevasta lui n-ar fi venit acasă, și-ar fi continuat antrenamentul.

El își arcui sprâncenele.

– Am să i te prezint, bineînțeles. Megs știe cine ești.

Ea încremeni.

– I-ai spus.

– N-am secrete față de soția mea, spuse el și păru atât de rezonabil. Alf, nu te uita așa. Megs n-ar spune nimănui niciodată, mi-a promis-o. Știe cât de importantă e masca asta pentru tine.

Ducele plăcerilor

Ea clătină din cap și se îndepărtă. Nu conta ce spunea el. Ce promisiuni se făcuseră. Ce conta era că îi spusese.

Că îi dezvăluise soției lui secretul ei. Că ea, Alf, nu era cineva special pentru el.

Știa că nu trebuia să doară, dar o durea. O durea.

Se întoarce și se duse spre fereastră.

– Alf.

Dar ea nu se simți în stare să răspundă. Își puse piciorul pe pervaz, găsi un reazem pentru talpă dedesubt și se cățără pe o parte a casei înspre acoperiș, fără să se uite înapoi.

Era deja întuneric, luna se ascundea după nori, dar ea alergă pe acoperiș. Sări pe clădirea alăturată, apoi ateriză pe pământ. Saint House se afla lângă râu; își vârî mâinile în buzunare, își lăsă capul în jos și o luă spre nordul Londrei ca să revină în St. Giles. Nu avea să se gândească la St. John. Nu avea să se gândească la el în casa lui călduroasă, alături de soția și de copilul lui.

Putea să aibă grijă singură de ea, și doar asta conta.

Bun. În schimb, se gândi la treburile ei. Urma să ia cina la Capra cu un Corn și să stea pe acolo. Poate să stea de vorbă cu Archer și cu ai casei ca să afle dacă știa cineva cine angajase banda Gâtlejurilor Sângerii ca să-l atace pe Kyle cu o noapte în urmă. Se îngrijora un pic ca nu cumva să îi alerteze pe cei din Gâtlejurile Sângerii, așa că trebuia să-și strângă informațiile pe ocolite. Vorbise deja cu o bandă de hoți de buzunare, cu vreo doi din cei mai dubioși cămătari și cu însoțitorul cu felinar care fusese cu Kyle. Avea ceva vești, dar nu destule ca să-și câștige și ce-a de-a doua punguță de bani.

Iar câteva dintre cele mai bune surse pe care le avea își făceau apariția noaptea.

Ajunse aproape de St. Giles; străzile deveniră mai întunecoase pentru că negustorii nu se mai deranjau să aprindă făclii la intrarea în prăvălii ca să lumineze calea, când își dădu seama că era urmărită. Străzile nu erau goale – erau oameni care se duceau acasă în St. Giles –, așa că nu fusese atentă de la început.

Apoi observase că tipul deșirat, cu tricorn, mersese în pas cu ea, pe cealaltă parte a străzii, încă de la Covent Garden.

Și purta un fular roșu.

Alf pretinse că pășește în ceva scârbos pe stradă, se aplecă și își șterse pantoful de caldarâm, în vreme ce aruncă iute o privire

în urmă. La doar câțiva pași în spatele ei se aflau alți doi bărbați. Poate că nu o urmăreau pe ea.

Și soarele putea să nu mai răsară a doua zi.

Se îndreptă de spate și își păstră ritmul de mers, cu umerii cocoșați de frig, cu capul tot aplecat, în timp ce trecu în grabă pe lângă alte câteva prăvălii.

La următoarea stradă, Alf coti iute și o luă la fugă.

Zgomot de pași răsună în spatele ei, atât de aproape că putea să simtă răsuflarea fierbinte în ceafă. Dacă reușea să le-o ia puțin înaintea, putea să o ia pe sus, pe acoperișuri și să se piardă de ei într-o clipită.

Dar pe stradă...

Așa îl prinseseră pe Kyle cu o noapte în urmă, se gândi ea când o luă la dreapta spre altă străduță. Îl încolțiseră ca pe un berbec dus la tăiere.

Atunci, era mai bine să nu se lase încolțită.

Intenționat nu o luă pe stradă următoare. În schimb, se îndreptă spre vest și reveni spre cele mai bune cartiere din Londra.

Cineva înjură în urma ei, apoi Alf simți niște degete care i se prinseseră în haină.

Ea se clătină, pierzându-și echilibrul. Își băgă mâna în buzunar și prinse pumnalul.

Se întoarse și îl împunse orbește pe atacator. Sus, chiar sub față.

Nu lovi nimic, dar el înjură și îi dădu drumul, ridicând mâinile ca să-și apere gâtul.

Alf se întoarse și o luă iar la fugă, răsuflând întretăiat, cu pumnalul încă strâns în mână. Străduța dădu spre o stradă mai mare și se simți atât de ușurată că aproape nu îl zări pe banditul care apărui din stânga.

El se împinse în ea fără să se oprească, o făcu să-și piardă echilibrul și o trânti la pământ. Pumnalul ei zăngăni pe strada întunecată chiar când ea simți prima lovitură în spate. Pe a doua, în coapsă.

„Ghemuiește-te. Acoperă-ți capul și ochii, gâtul și burta. Toate părțile delicate. Toate părțile care ar putea să fie scoase sau rănite cel mai tare.”

Era primul lucru pe care îl învățase în St. Giles. Era practic un cântec de leagăn pe care bebelușii îl învățau la sânul mamelor lor.

Dar dacă se ghemuia, ei nu aveau să se oprească la o lovitură sau două. O loveau până îi rupeau coastele, până îi spărgeau țeasta,

până ce-și pierdea conștiința și se relaxa, iar ei urmau să îi atace părțile sensibile.

Apoi să o ucidă.

Așa că Alf continuă să se miște. În patru labe. Se chinui să se ridice, deși știa că aproape nu avea nici o speranță. Chiar când cineva o lovea în coaste, din nou și din nou. Cât se târî, își duse mâna la buzunarul vestei, apoi, când veni următoarea lovitură, ea prinse piciorul și înfipse în el al doilea pumnal.

Bărbatul urlă și căzu peste ceilalți. Era singurul lucru de care Alf avea nevoie. Să-și recapete suflul.

Se ridică iute pe picioare și o luă la fugă. Șchiopătând, dacă era să fie cinstită. Brațul și coastele într-o parte erau în flăcări și pe partea dreaptă a feței, ceva era doar amorțit, nu simțea durere și nimic altceva.

Dar Alf sări și se prinse de balustrada unui balcon.

Se balansă și ridică picioarele chiar înainte ca unul dintre bandiți să o lovească puternic. Se cățără pe balcon, escaladă prima fereastră, apoi pe a doua și de acolo ajunse pe acoperiș.

Și odată ajunsă acolo? Își luă zborul. Își deschise aripile peste acoperișurile din Londra.

Fugind de pădurile întunecate și de monștri.

Capitolul 4

Prin mită și șantaj, Vrăjitorul cel Negru găsi, într-o bună zi, o slăbiciune în apărarea Vrăjitoarei Albe. Nu șovăi. De ce ar fi făcut-o? Dacă vrăjitoarea ar fi aflat vreuna din slăbiciunile lui, nu l-ar fi cruțat nici pe el, nici pe ai lui.

Așa că vrăjitorul luă cu asalt Castelul Alb și aprinse un foc magic în jurul lui, toată familia Vrăjitoarei Albe fiind prinsă înăuntru...

din Prințul Negru și Șoimul de Aur

În seara aceea, Hugh înghiți o gură mare de vin alb și așeză paharul lângă farfuria cu mâncare. Rămase singur în sufragerie, cu un foc care ardea mocnit în șemineul din spatele lui și cu masa lungă, neagră

Elizabeth Hoyt

și lustruită pusă pentru o singură persoană. Camera era mare. De fapt, imensă.

La începutul căsniciei lor, Katherine își imaginase aici nenumărate petreceri vesele.

Poate că și organizase asemenea dineuri cât bântuise el prin Europa și India.

Luă o mușcătură din friptura de vită. Mai bine lua cina în bibliotecă. Diverse hârtii și hărți erau împrăștiate pe masă, lângă el. Printre ele se afla și o scrisoare de la ducele de Montgomery, acum ambasador în Imperiul Otoman, locuind la Istanbul. În stilul lui caracteristic, plin de înflorituri și înnebunitor de criptic, Montgomery îi scrisese că ultimul conducător al Lorzilor Haosului fusese bătrânul duce de Dyemore și că, din câte știa el, nu exista vreun succesor.

Hugh pufni și aruncă misiva deoparte.

Nu știa de ce Montgomery nu se gândise să-i ofere informația cu luni în urmă, când îl trimisese după șefii complotului, dar era ceva atât de tipic pentru el. Ducele de Montgomery era un ticălos, cu rațiuni obscure și lipsit de morală. Hugh bănuia că își întreprindea majoritatea acțiunilor din pur amuzament, iar pe celelalte din motive cunoscute doar de cotloanele întunecate din mintea ducelui.

Oftă și împinse într-o parte rămășițele de friptură din farfurie. Simțea începutul unei dureri groaznice de cap în spatele ochiului drept. Uneori durerile lui de cap erau însoțite și de greață. Cel mai bine era să nu se răsfete prea tare.

Își goli paharul și îl puse jos, apoi se ridică de la masă.

Dyemore murise toamna trecută – în condiții oarecum misterioase. Chiar rămăseseră Lorzii Haosului fără un conducător atâtea luni? Din puținul pe care Hugh și oamenii lui reușiseră să-l afle despre organizația lor, părea oarecum îndoielnic să fie atât de dezorganizați. Cu siguranță, până acum cineva reușise să preia puterea sau încerca să obțină poziția de conducere. Dacă era să ghicească, s-ar fi gândit la Sir Aaron Crewe.

Deși nu era nici cel mai bătrân, nici cel mai bogat și nici cel mai bine poziționat în societate dintre cei patru bărbați de pe lista lui Montgomery, Crewe acumulase o putere politică fantastică pentru un bărbat care nu era cu mult trecut de treizeci de ani. Cercetările lui Hugh arătau că Crewe se trăgea dintr-o familie obscură de la țară. Dacă...

Ușa de la sala de mese se deschise cu putere și se izbi de perete, iar Bell năvăli valvârtej înăuntru.

– Excelență, Alf a fost rănit!

– Arată-mi unde e, spuse pe nerăsuflăte Hugh.

Bell ieși din nou pe ușă și Hugh i-o luă pe urme în grabă.

Băiatul alergă spre bucătărie. Camera era plină de oameni.

Bucătăreasa, slujitoarele, majordomul, menajerele și lacheii stăteau într-o parte. Pe masa lungă din bucătărie se mai aflau încă farfuriile pe jumătate pline. În mod evident, toată casa fusese pe cale să ia cina.

Oamenii lui stăteau lângă ușa din spate.

Cu brațele încrucișate, Riley se rezema de tocul ușii și părea plictisit. Talbot se afla lângă el, atent și încruntat. Jenkins stătea ghemuit aproape de Alf, dar fără să-l atingă și, în vreme ce se apropie, Hugh înțelese de ce.

Alf era întins pe dalele din bucătărie, ghemuit și el, cu buza de sus ridicată ca un câine sălbătic, fără pălărie și cu ochi care scăpărau periculos.

Băiatul ținea în mâna stângă un pumnal plin de sânge.

Hugh se opri în spatele lui Jenkins și întinse o mână ca să-l împiedice pe Bell să vină mai aproape.

Alf întoarse privirea spre Hugh și ceva licări în ochii lui.

Fără să-și ia ochii de la băiat, Hugh spuse:

– Aș dori ca slujitorii să plece, vă rog.

Auzi în spatele lui tropăit de pași și foșnet de pânză când slujitorii plecară.

Apoi rămase doar cu oamenii lui și Alf. Băiatul răsuflă întretăiat. Pumnalul din mâna lui tremura.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Hugh.

– A dat pur și simplu buzna în bucătărie, domnule, răspunse Riley. Nu ne lasă să-l ajutăm.

– Jenkins? întrebă încet Hugh.

– Coastele, domnule, răspunse la fel de încet fostul soldat. Trusa lui medicală din piele neagră era așezată lângă el, pe podea. O rană la cap. Poate înjunghiat în picior. Cu sânge care curge de undeva de sub haină. Greu de spus de unde.

– Sunt bine, spuse Alf pe nerăsuflăte.

O pată de sânge care se tot mărea se zărea pe cracul drept al pantalonilor.

Elizabeth Hoyt

– Nu, spuse Hugh calm, nu ești. Ai venit aici pentru ajutor. Lasă-mă să te ajut.

– Doar lasă-mă să mă odihnesc puțin aici. O să fiu bine.

– Nu fi tâmpit, i-o întoarse Hugh. Jenkins, aici de față, e unul din cei mai buni oameni care pot să repare un corp după o tărașenie din asta. El mi-a cusut rana azi-noapte.

Alf începu deja să scuture din cap.

– Nu m-atinge nimeni, șefule. Nimeni.

Hugh simți cum maxilarul i se încleștează, cuprins de milă. Băiatul îi amintea de un terier rănit și sălbatic, care mârâia și mușca mâna care voia să-l ajute. Dar nu putea să permită milei să-l împiedice să facă tot ce trebuia.

– Oricum ar fi, îți ordon să-l lași pe Jenkins să se ocupe de tine.

– Nu.

– Talbot, spuse Hugh, dând un ordin ferm.

– Da, domnule.

Fostul grenadier încuviință din cap.

Alf se încordă și își fixă privirea spre Talbot.

Hugh făcu doi pași în față, lovi pumnalul din mâna lui Alf și îl prinse în brațe pe băiat, ținându-i brațele în părți. Băiatul își arcui spatele.

– Of! Nu-i corect!

Hugh gemu, dar Alf era mai ușor decât își imaginase. Îl aruncă pe băiat peste umăr și își apăsă ferm brațul peste picioarele care se tot zvârcoleau.

– Haideți cu mine, le spuse Hugh oamenilor lui și o porni din bucătărie spre coridorul slujitorilor.

Bell luminează calea cu un sfeșnic.

Hugh coti, găsi scările și urcă spre dormitoarele slujitorilor. Băiatul rămase fără vlagă pe umărul lui. Poate leșinase.

– E vreo cameră goală la slujitori? îl întrebă pe Jenkins.

– Asta, domnule.

Jenkins deschise a patra ușă pe dreapta.

Era o cameră la mansardă, cu un tavan care se înclina de la ușă spre tocul ferestrei. Înăuntru se aflau două paturi de o persoană, de-o parte și de alta a ferestrei, un rând de cârlige pe perete, un scaun, un scrin cu sertare și cu un lavoar deasupra, așezat chiar lângă ușă.

Hugh se opri ca să nu se lovească la cap de tavan și așeză băiatul cu blândețe pe unul din paturi.

Ducele plăcerilor

Alf ridică serios privirea spre el.

– Nu ești stăpânul meu, șefule.

Era așa un băiețandru puternic, chiar rănit și înconjurat de bați mai solizi și mai mari decât el.

Hugh îi dădu la o parte părul încurcat de pe fața delicată învinețită.

– Știu că nu sunt stăpânul tău, copile. Dar lasă-l pe Jenkins să-ți uide la piciorul tău ca pe o favoare pentru mine, vrei?

Alf nu fu tocmai de acord, dar corpul lui se relaxă în mod evident.

Jenkins trase scaunul aproape, se așeză și își deschise trusa medicală. Luă o foarfecă mare, se aplecă peste pantalonii pătați de sânge ai băiatului și tăie cu ușurință cracul de la genunchi la șold, apoi se aplecă și tăie și ciorapul plin de sânge.

Sub pantalonii murdari, băiatul purta haine de corp zdrențuite, pătate cu sânge.

Jenkins puse deoparte foarfecile, găsi o cârpă în trusa medicală și șterse ușor rana de cuțit care sângera chiar deasupra genunchiului.

Hugh se uită la tăietură. Părea să fie adâncă și să aibă nevoie de copci. Îl chemă pe Talbot.

– Adu niște coniac.

Talbot încuviință din cap și plecă din încăpere.

Privirea lui Alf întâlni privirea sfidătoare a lui Hugh.

– N-am nevoie de nimic, șefule.

Hugh își puse ușor mâna pe încheietura băiatului.

– O să alina durerea.

Jenkins băgă ața în ac.

– Cine ți-a făcut asta? întrebă Hugh.

Talbot se întoarse și îi dădu o sticlă lui Hugh. El îi scoase două pahare înaintea lui Alf la buze.

Băiatul luă o gură, înghiți și încuviință din cap.

– Da. Mă așteptau în noaptea asta. Trei matahale de tâlhari. În Covent Garden și St. Giles.

Jenkins dădu din cap spre Bell, care aduse sfeșnicul mai aproape și aruncă o lumină strălucitoare peste rana de cuțit. Flacăra lumânării licărea și pâlpâia, în vreme ce Bell tremura.

– Ușurel, murmură Jenkins.

Prinse marginea răniilor cu mâna stângă și înfipse hotărât acul în
pielea lui Alf cu dreapta.

Alf nu clipi, dar strânse buzele când Jenkins îi mai făcu o copcă.
Hugh rămase cu ochii ațintiți spre băiat.

– Crezi că atacul asupra ta e legat de atacul de azi-noapte?

– Știu sigur. Am făcut cercetări azi. Ochii căprui ai lui Alf se nă-
cară iute, măriți din cauza durerii. Și purtau fulare roșii. Asta e ba-
da care a încercat să te omoare azi-noapte. Își zic banda Gâtlejuri
Sângerii. De la fulare... și din felul în care-și omoară victimele.

Făcu un gest grăitor cu degetul peste gât.

Mâna lui Bell tresări la vederea gestului, lumina lumânării pălă-
din nou, iar Jenkins mârâi în șoaptă.

Hugh își încleștă pumnul. Îl atacaseră pe băiat pentru că el îl tr-
misese singur în St. Giles să facă cercetări în locul lui. N-ar fi trebuit
să-l trimită singur acolo.

Băiatul tresări când Jenkins legă nodul de la a doua copcă.

Hugh îi oferă din nou sticla de coniac.

Alf zâmbi în zeflemea.

– Nu, șefule. Nu-mi mai trebuie din asta.

– N-o să ne schimbăm părerea despre tine, spuse Hugh cu
blândețe.

– Ce te face să crezi că-mi pasă ce credeți despre mine?

Buzele băiatului zvâcniră obraznic.

Hugh își arcui sprâncenele. Flăcăul se temea să nu-și piardă cu-
noștința în fața oamenilor lui? Cât privi cum Jenkins mai coase o
copcă, se întrebă cum trebuia să fi fost trecutul băiatului de devenise
așa de sperios.

– Am vorbit cu însoțitorul cu felinar azi, șopti Alf și îi între-
rupse gândurile întunecate. Și cu niște hoți de buzunare.

Hugh se uită la el. Ochii căprui și mari ai băiatului erau încețoșați
de durere, dar un zâmbet se desena pe buzele lui rozalii.

– Și ai aflat ceva?

– Nu prea multe, recunosc băiatul și icni ușor când Jenkins tra-
se tare de cusătură. Se pare că un bogătaș căuta să angajeze niște
bandiți din St. Giles acum o săptămână. Se pare. Unii spun că omul
mirosea a ouă stricate.

– A ouă stricate, repetă serios Hugh.

Alf îi făcu cu ochiul.

Ducele plăcerilor

– Ți-am zis că n-am aflat multe.

– Nimic altceva?

Băiatul închise ochii.

– Presupun că avea o înfățișare obișnuită. Nici înalt, nici scund, nici brunet, nici blond, nici bătrân, nici tânăr. Doar un accent îngâmfat și omul mirosea a ouă stricate. Cred c-o să fii în stare să ieși din casa ta măreață, să adulmeci pe ici, pe colo și să pui imediat mâna pe el, nu, șefule?

Talbot coborî capul și tuși în mânecă, ochii verzi ai lui Bell se făcuseră mari cât cepele, în vreme ce Riley chicoti pur și simplu.

Alf deschise ochii și îl privi direct pe Hugh, privirea băiatului fiind plină de umor chiar prin ceața durerii.

Puștan obraznic! Hugh miji ochii spre flăcău și își ascunse amuzamentul.

Jenkins termină de cusut ultima copcă și rupse frumos firul. Apoi luă fâșii de pânză din trusa lui și începu să bandajeze piciorul băiatului.

Alf își mușcă buza.

Hugh îl lovi ușor pe încheietură. Alf era de o obraznicătură încrezută, dar oasele lui erau delicate și subțiri. Gândul că fusese atacat de trei matahale, că fusese nevoit să fugă prin Londra ca să se salveze trezi în Hugh o furie încordată.

Le făcu semn din bărbie oamenilor lui să plece din cameră după ce Jenkins termină de înfășurat bandajele.

Bell aprinse o lumânare, o luă și lăsă jos sfeșnicul înainte ca toți patru să se retragă.

Hugh se uită la pleoapele somnoroase ale lui Alf.

– Dormi aici în noaptea asta. Vorbim mai multe mâine-dimineață.

– Nu poți să mă ții aici, șefule, mormăi băiatul și păru pe jumătate adormit. Ți-am spus. Nu ești stăpânul meu, ai uitat?

Hugh strânse încheietura lui fragilă și îi dădu drumul.

– Poate nu sunt stăpânul tău, copile, dar asta nu înseamnă că nu te afli sub protecția mea. Rămâi aici. E un ordin.

Alf făcu ochii mari, mari, căprui și cu gene dese.

Hugh așteptă inevitabila împotrivire. Care nu mai veni deloc. În schimb, Alf zâmbi... și adormi.

Hugh se mai uită o clipă la băiat. Poate că era un ștrengar nesupus, obișnuit să facă numai ce voia și să umble fără opreliști, dar

— Elizabeth Hoyt —

Hugh era al naibii de hotărât să nu-l mai lase să sufere atâta vreme cât se afla în serviciul lui. Alf era unul de-ai lui acum.

Poate că trebuia să îi taie un pic aripile ca să-l protejeze.

Se întoarse obosit spre ușă și-și dădu seama doar după ce închise ușa ușor în urma lui: durerea de cap dispăruse cu totul.

Primul gând pe care îl avu Alf când se trezi era că nu dormea în cuibușorul ei.

Nu era în siguranță. Și cineva șușotea prin apropiere.

Rămase nemișcată, începu să răsuflă și mai încet, cu buzele moi întredeschise.

– Poate e un lacheu nou.

– Atunci de ce e rănit?

– Poate *papa* nu-l place.

– Tata n-ar răni un lacheu, Petey! exclamă prima voce, apoi rosti mai puțin sigură: Oricum, poate că nu.

Cei doi uitaseră să mai șușotească și începură să ridice vocile. Erau copii.

Alf deschise ochii.

Stătea ghemuită pe o parte și o durea tot corpul. Două fețe se plecară deasupra ei, una cu ochi albaștri, cealaltă cu ochi negri.

Ambele se retraseră iute înapoi când văzură că era trează.

Erau doi băieți. Ochii negri îi aparțineau celui mai mare, de vreo apte sau opt ani, cu păr negru cârlionțat. Cel cu ochii albaștri era cu un cap mai mic, era blond și avea o piele de un alb rozaliu, ca de în-er. Părea să fie de-o seamă cu Hannah – cinci sau șase ani. Amândoi erau îmbrăcați ca niște mici gentlemen, cu veste, pantaloni și haine maronii, cu lavalieri miciute frumos aranjate la gât.

Alf căscă și se împinse ușurel ca să se rezeme de perete, strâmbându-se când coastele ei îi zădărnicea mișcarea. Se asigură că își trage apuma peste poală. Mai purta hainele de corp, cămașa și legăturile la piept. Când ridică din nou privirea, băieții se uitau lung la ea, parcă era un tigru într-o cușcă.

Ea le rânji.

– Deci cine-i tatăl vostru?

– Ducele de Kyle, spuse viori cel mic, și Alf simți un tremur prin corpul.

Habar nu avusese că Kyle era însurat.

Ducele plăcerilor

– Taci, Petey, îi şuiere printre dinţi fratele lui.

– Dar aşa e! ȕipă băiatul mai mic, cu ochii lui albaştri plini de lacrimi.

– Cine-i mama voastră? întrebă Alf, sperând să-şi înăbuşe lacrimile.

– A murit, spuse cel mare, iar cel mic începu să urle ca un negustor de peşte care vindea o ladă de macrou.

Inima i se strânse în piept. Voia să-l prindă pe băiat în braţe, dar nu era mama lui. Aparent mama lui murise şi nimic pe lume nu mai putea să schimbe situaţia.

Aşa că se aplecă, ridică pantoful şi scoase micul pumnal de acolo.

Băiatul tăcu deodată.

Ea scoase pumnalul din teaca lui subţire şi lama ascuţită străluci în lumina dimineţii care se reflecta pe geam.

– Vreţi să vă povestesc cum m-am luptat azi-noapte cu trei bărbaţi care voiau să mă omoare?

Ochi Albaştri înghiţi cu noduri şi încuviinţă din cap. Până şi fratele lui mai mare, cu faţa posacă, păru interesat.

– Atunci, aşezaţi-vă, spuse Alf şi lovi uşor patul. Cum vă cheamă?

Ochi Albaştri se urca deja în pat lângă ea.

– Eu sunt Peter, spuse el. *Lord Peter*.

Ea pufni la spusele lui căci *Lord Peter* tocmai se şterse la nas pe mâneca de la haină.

– Şi pe tine?

Băiatul mai mare o privea cu o atenţie care îi aminti de tatăl lui.

– Eu sunt Christopher.

– Kit, spuse autoritar *Lord Peter*. Toată lume-i zice Kit. Mai puţin *Lady Jordan*. Dar numele lui adevărat e *Staffin*.

Alf clipi nedumerită.

– Numele tău e *Staffin*?

– Nu, spuse cu răbdare băiatul cel mare când, în cele din urmă, se supuse şi se urcă în pat. E *Christopher Fitzroy*, conte de *Staffin*. Eu sunt moştenitorul. O să fiu duce când moare tata.

El se aşeză lângă ea şi o privi indiferent cât timp îi spuse titlurile lui şi faptul că, într-o bună zi, urma să fie duce.

– Care-s numele tale? o întrebă vesel Peter dintr-o parte.

Ea coborî privirea spre chipul rumen de îngeruş şi râse.

– Alf. Doar Alf. N-am alte nume. Doar ăsta.

Micuțul îi zâmbi înapoi, și Alf zări că îi lipseau doi dinți de sus.

– Spune-ne povestea acum.

– Știți unde e St. Giles? îi întrebă Alf.

Amândoi scuturară din cap.

– Nu contează. Ea se uită lung la ei, cu o față serioasă. E doar cea mai rea, murdară și cumplită zonă din Londra, acolo unde se duc noaptea toți hoții, cerșetorii și ucigașii. Acolo locuiesc eu.

Ochii lui Kit erau mari, și Peter se aplecă pe brațul ei.

– Noaptea trecută, după lăsarea nopții, iată că mă întorceam singur acasă și doar ce mă gândeam la masa mea de seară, poate la niște cârnați cu brânză...

– Îmi plac cârnații, o întrerupse Peter.

– Taci, îi spuse Kit.

– Când mi-am dat seama că mă urmărea cineva. Alf se opri. Trop, trop, trop. Chiar în spatele meu. Cineva mare. Și când m-am uitat, ce credeți c-am văzut?

– Ce? șopti Peter.

Când el ajunse să o strângă de braț cu mâinile, uitase cu totul pe moment de durerea provocată de moartea mamei lui. Ea simți o străfulgerare de durere. Era frumos să ai două trupușoare care se ghemuiau lângă tine, să le povestești snoave nebunești și să privești mirarea băieților.

– Trei. Matahale. Mari. Ea se uită la un băiat, apoi la celălalt, și coborî vocea într-o șoptă răgușită ca să sporească dramatismul scenei: Erau mari ca niște maimuțe și brațele lor aproape că ajungeau la pământ.

Peter se cutremură lângă ea cu ochii lui albaștri și mari.

– Ce-ai făcut? șopti Kit.

– Am dat bir cu fugiții, îi spuse Alf. Am fugit cât m-au ținut picioarele, îți spun. Dar ei erau chiar în spatele meu. M-a înșăcat unu' și m-am prăbușit la pământ. M-am rostogolit și m-am ghemuit. Mi-am pus mâinile pe față și genunchii la burtă. Aveam un pumnal în mână...

– Ăsta? întrebă Peter și arată spre cel pe care ea îl scosese din pantof.

– Nu. Ea îi făcu cu ochiul. Vezi tu, mereu îmi place să am la mine două pumnale, pentru orice eventualitate. Așa că l-am pierdut pe primul când m-a pus la pământ primul nemernic. Dar pe al doilea – e al doilea – l-am înfipt bine și adânc în piciorul unuia dintre ei.

— Ducele plăcerilor —

– Ai înjunghiat un bărbat?

Kit își ridicase mâinile și picioarele în entuziasmul lui.

Ea făcu ochii mici și încercă să pară îndrăzneată și fioroasă.

– Așa am făcut.

– A curs mult, mult sânge? Întrebă pe nerăsuflăte Peter.

Moment în care o voce groasă îi întrerupse dinspre ușă:

– Ce anume, rosti Kyle pe un ton molcom și măsurat, se întâmplă aici?

Capetele băieților se întoarseră iute, în vreme ce se uitară spășiți la tatăl lor.

Alf oftă ușor. Trebuia să îi învețe să mai lucreze la reacția lor.

Ea se aplecă în față, strecură pumnalul la loc în pantof cu o mișcare iute din mână și îi zâmbi neîncetat lui Kyle.

– 'Neața, șefule.

– Bună dimineața, Alf. El făcu un semn din cap. Văd că te simți mai bine în dimineața asta.

– Nemaipomenit ce poate să facă o noapte de somn bun.

Ea îi făcu cu ochiul.

– Hm. Ochii lui negri alunecară de la ea și se opriră mijiți la băieți. Dădaca voastră e în lacrimi. Vă caută de o jumătate de oră. Ați întârziat la micul dejun și la plimbarea de dimineață. Ce aveți de spus?

Kit sări din pat și luă poziția de drepti ca un soldățel.

– Îmi pare rău, tată.

Buza de jos a lui Peter începu să tremure, amenințând cu o nouă epriză de plâns. El sări din pat și se strecură în spatele fratelui lui.

Kyle țuguie buzele când îl privi pe fiul lui cel mare.

– Ia-l pe fratele tău și duceți-vă direct la dădacă. Ei să-i cereți ertare.

Pentru o clipă, ochii negri ai băiețelului se uitară fix în ochii negri ai tatălui, și lui Alf i se tăie răsuflarea la furia pe care băiețelul o arăta față de părintele lui.

– Da, domnule, spuse Kit, în cele din urmă, când îl luă de mână pe ratele lui și îl conduse afară din încăpere.

Kyle se uită lung după fiii lui. Alf își dresă glasul.

– Ei bine. Mulțumesc pentru pat și îngrijiri, dar cre' că tre' să-mi au tălpășița.

Ducele se întoarse încruntat spre ea.

– Nu fără să iei micul dejun.

– Nu vreau să te deranjez, șefule.

Răspunsul ei îl făcu pur și simplu să pară enervat.

– E deja gata.

Ea ridică o sprânceană.

– Dacă pui problema așa, accept ospitalitatea ta generoasă.

Ratase masa de seară cu o noapte în urmă și burta ei îi amintea detaliul acum. Kyle arcui un colț al gurii.

– Bun. Poftim. Îi întinse o pereche de pantaloni bărbătești, o haină și niște ciorapi. Bell ți-a oferit cu amabilitate ceva de purtat la micul dejun.

– Da.

Alf luă hainele și înghiți în sec. Hainele ei de corp nu arătau prea multe, dar el tot putea să observe că îi lipsea o anumită umflătură.

Își trase ciorapii încet, cu păturile încă pe ea.

Kyle se întoarse și se uită la grămada de haine rupte din colț.

Ea sări iute, se întoarse cu spatele și își trase pantalonii și haina. Apoi ridică privirea și îl văzu pe Kyle privind-o ca un uliu.

– Ce-ți face piciorul?

Ea zâmbi și ignoră durerea surdă și pătrunzătoare.

– O să fie bine.

El mormăi ceva și se îndreptă cu pași mari spre ea. Înainte să mai apuce să se ferească, Kyle îi prinse bărbia în degetele lui mari și îi examinează cu atenție chipul.

Oricât era de impersonală, lui Alf i se tăie răsuflarea la atingerea lui.

– Ai un început urât de vânătaie, spuse el, în cele din urmă, și îi dădu drumul. Dar nu cred c-o să ai ochiul învinețit.

Ea ridică din umeri.

– Am trecut prin chestii mai rele și-am supraviețuit.

Ochii lui negri o priviră lung pentru o clipă, de parcă se gândea să o contrazică, apoi se îndreptă simplu spre ușă.

Alf răsuflă, se chină să-și țină gura și îl urmă.

El o conduse pe mai multe scări spre o sufragerie.

– Aici, spuse Kyle și arată spre o masă lungă, ce strălucea lustruită, pe care era aranjat cel mai minunat mic dejun pe care îl văzuse vreodată în viață.

Pe platouri erau ouă, șuncă și cârnați, pește afumat, un coș de pâine, mici boluri cu unt și gem și un ceainic mare.

Ducele plăcerilor

Alf clipi și se uită la Kyle, care îi întoarse privirea, de parcă îi poftea pe derbedeii din St. Giles să ia micul dejun în fiecare dimineață la masa lui.

Desigur, aristocrații erau o șleahță cel puțin ciudată – iar ei îi era foame. Alf se așeză, își turnă ceai și începu să-și umple farfuria cu de toate. Kyle trase un scaun chiar vizavi de ea.

– Mă gândeam...

Ușa se deschise din nou brusc, și Alf ridică privirea, iar lingura cu ouă rămase suspendată în aer. Se putea prea bine să izbucnească în lacrimi dacă nu apuca să mănânce din minunatul dejun care fusese întins în fața ei.

Un bărbat elegant se strecură în cameră și începu deja să turuie.

– Hugh, e imperios necesar să-mi dai imediat un avans din alocația mea.

Bărbatul era înalt, dar nu atât de masiv precum Kyle. De fapt, părea un flăcău pe lângă duce, cu o față îngustă și delicată, cu degete subțiri care se întrezăreau prin dantelă. Totuși, era chipeș, cu o piele palidă și nepătată, cu trăsături obișnuite și desenate în aroganța inconștientă a bărbatului căruia i se oferise totul încă de la naștere.

– Bună dimineața, David, spuse Kyle. Sunt ocupat. El făcu semn cu capul spre ea. Poate vorbim mai târziu.

Alf mușcă din șuncă și mestecă, privind cum David se întoarce spre ea.

O scrută cu ochii lui albaștri, trecu de ea, privi prin jur, apoi înapoi la Kyle.

– Un *derbedeu*? Nu-mi spune că-ți ignori cumnatul pentru vreun cerșetor jegos găsit pe stradă?

Alf își înghiți șunca și începu să ungă o bucată de pâine cu unt. Puse deasupra o lingură mare de gem. Cu excepția clichetului pe care lingura îl făcea pe farfurioara de gem, tăcerea se așternu în încăpere, iar Alf ridică, în cele din urmă, privirea.

Sprâncenele negre ale lui Kyle erau încruntate, ochii lui negri mijiți și scăpărători.

Arătase așa cu o noapte în urmă – chiar înainte să se avânte cu sabia spre unul din tâlhari.

Ea îi surprinse privirea chiar când dădu să muște din pâinea cu gem și îi făcu cu ochiul. I se spusese și mai rău decât *derbedeu* și *cerșetor jegos*. Cum i se spunea abia dacă o mai deranja.

Elizabeth Hoyt

Dar era foarte încântată că vorbele păreau să-l deranjeze pe duce.

Kyle strânse din buze când o văzu făcându-i cu ochiul, dar își relaxă ușor umerii. Își întoarse privirea spre David.

– De ce ești aici?

Tânărul se aruncă pe un scaun.

– Ți-am spus – am nevoie de fonduri. Doar până la următorul trimestru când, pe cuvânt, că ți-i dau înapoi. Am negustorași care-mi bat la ușă zi și noapte, umblă după mine ca niște potăi mâncate de purici. Unul chiar m-a urmărit până la ceainărie, îți vine să crezi?

Kyle oftă.

– Nu mi-ai dat înapoi ultimul împrumutul.

David lovi cu pumnul în masă.

– Pentru că n-am bani.

– Exact.

– Nu poți să-mi ceri să trăiesc cu apă chioară!

– Mă aștept să trăiești după mijloacele pe care le ai, i-o întoarse Kyle.

Tânărul se înfoie mândru.

– Katherine ar fi fost îngrozită să știe că te porți așa de josnic cu mine după moartea ei. Eu și sora mea eram foarte apropiați. Ce rușine, Kyle, *ce rușine!*

Kyle oftă.

– Soția mea a ales să-ți ofere o sursă stabilă de venit din banii pe care eu i-am dat. Asta a fost generozitatea ei. Eu n-am motive să o continui. Alocația pe care ți-o dă tatăl tău e mai mult decât...

– De ce ai tonul ăsta al naibii de critic? Tânărul miji obraznic ochii. Vrei să mă pedepsești pentru greșelile pe care le-a făcut Katherine față de tine? Pentru Peter și...

Kyle se ridică, se propti în picioare, cu chipul împietrit.

– Ieși afară din casa mea.

Și David se ridică, atât de iute că scaunul lui se prăbuși la podea. Se retrase ca un șobolan în canal, dar continuă să turuie de parcă nu reușea să se oprească.

– Din cauza felului în care ai crescut, a originii de rând a mamei tale, nu înțelegi cum trăiește un aristocrat adevărat. Ce se așteaptă de la noi, ce trebuie să facem pentru familie și...

– Înțeleg că dacă nu pleci acum, te rup în bucăți cu mâna mea, spuse Kyle, pe tonul acela calm și ucigător.

Ducele plăcerilor

David azvârli capul pe spate și se avântă arogant spre ușă – deși ar fi avut o ieșire mai bună dacă nu pleca atât de grăbit.

Alf privi cum ușa se trânteste în urma lui, apoi își mai turnă o cană de ceai. Era tare și bun. Nu bea ceai des. Frunzele de ceai pe care le găseai în St. Giles erau deja folosite măcar o dată, scoase pe ușa din spate din case precum cea în care se afla acum și vândute oamenilor ca ea. Înclină ușor urciorul cu lapte alb și cremos peste cană și o umplu pe jumătate, apoi adăugă două cubulețe de zahăr.

Sorbi din amestecul fierbinte și dulce și întâlni privirea lui Kyle. El își dresă glasul.

– Îmi pare rău pentru asta.

– Nu prea poți să-ți alegi neamurile. Ea puse cu grijă ceașca pe masă. E fratele nevastei tale?

El făcu o grimasă și un gest plin de dispreț spre ușa închisă.

– David Townes, viconte de Childress. Este moștenitorul contelui de Barlowe, dar tatăl lui e un bătrân ticălos și viclean care știe că fiul lui e un risipitor. Barlowe îl ține din scurt, de aici și toată scena melodramatică de adineauri.

Ea încuviință din cap, surprinsă că-i destăinuise atât de multe. De fapt, atât de surprinsă că insistă un pic mai tare.

– Ce-a vrut să zică? De mama ta cu origini de rând?

El se încruntă și se așeză la loc.

– Aș prefera să discutăm despre atacuri.

Ea coborî privirea spre ceașca de ceai, ascunzându-și dezamăgirea provocată de refuzul unui răspuns. Cum se putea ca mama unui duce să fie o femeie de rând?

Dar poate că era felul în care vicontezele îl insulta pe Kyle. Ea se tolăni pe scaunul ei.

– Ți-am spus tot ce știu azi-noapte, șefule.

– Fă-mi pe plac, i-o reteză el.

– Foarte bine. Ea rânji. Spune-mi cine crezi că putea să angajeze Gâtlejurile Sângerii, șefule. Cine te vrea mort?

Două linii se desenează între sprâncenele lui negre.

– Asta nu te privește.

– Tu vrei să vorbim despre lucruri, șefule, nu eu. În plus – mai luă o bucată de pâine și începu să o ungă cu unt –, rana asta de cuțit din picior zice altceva.

El înjură în șoaptă, în vreme ce ea ridică o lingură plină cu gem și o întinse pe pâine. Iubise dintotdeauna gemul și cel de aici era din căpșuni cu bucățele de fructe.

El oftă.

– Toată povestea e foarte complicată și nu sunt sigur că vei înțelege.

Ea se uită amuzată la el când mușcă din pâinea cu gem. Dacă ar fi fost o doamnă de sânge albastru, ar fi avut gem, pâine și ceai în fiecare dimineață la micul dejun.

– Pune-mă la încercare.

– E fie ceva politic – caz în care ar trebui să urmărești oameni cu accent rusesc sau prusac –, fie...

Hugh se frecă la tâmplă.

– Fie...? insistă ea.

– E un fel de organizație, spuse el în cele din urmă, părând șovăitor. Am fost însărcinat să-i nimicesc. Își spun Lorzii Haosului.

Alf înghiți mușcătura de pâine cu gem și își șterse mâinile. Vorbele lui îi treziră nenumărate întrebări, dar puse doar una:

– Însărcinat de cine, șefule?

El o privi lung și atent pentru o clipă, apoi se ridică.

– Vino cu mine și-ți arăt.

Capitolul 5

Vrăjitoarea Albă și soțul ei se luptară cu flăcările, dar focul era vrăjit. Nu ceda nici în fața apei, nici a nisipului sau a vântului și continua să ardă necruțător. Ea privi cum, mai întâi, soțul ei arse de viu, apoi, unul câte unul, pieriră în flăcări și cei patru copii mai mari, urlând după mama lor. În cele din urmă, copila cea mai mică, o fetiță de șase ani, se ghemui în brațele Vrăjitoarei Albe...

din Prințul cel Negru și Șoimul de Aur

Problema, se gândi Hugh câtă vreme așteaptă să li se pregătească trăsura, era că Alf își lua zborul într-o clipită dacă îl lăsa acasă.

Ducele plăcerilor

Băiatul s-ar fi întors cu încăpățănare în St. Giles – și putea să fie mort până la lăsarea nopții. Nu era obișnuit să primească ordine și, aparent, avea o suspiciune înăscută față de toți cei care încercau să-l ajute, asta dacă discuția avută noaptea trecută putea să treacă drept indiciu.

De aceea, decizia lui Hugh fu pur și simplu să-l ia pe băiat cu el la întâlnirea cu Shrugg din dimineața aceea. Așa putea să-l țină pe Alf aproape, să stea cu ochii pe el și să-l protejeze.

De asemenea, băiatului părea să îi placă să ia peste picior orice autoritate – nu scăpase din vedere faptul că Alf refuza să i se adreseze cum se cuvenea unui duce. De obicei, nu prea îi păsa dacă oamenii i se adresau cu „Excelență” – oamenii lui o făceau rareori, obișnuiți fiind cu poziția lui de comandă din armată. Știa că atunci când oamenii lui i se adresau cu „domnule”, în loc de „Excelență”, nu o făceau din lipsă de respect.

Ba chiar dimpotrivă.

Când Alf i se adresa lui Hugh în felul lui trufaș cu „șefule”, Hugh era ferm convins că o făcea cu o anume lipsă de respect. Ce era și mai supărător decât bătaia de joc a băiatului era însăși reacția lui Hugh: își dădu seama că nu îl deranja deloc.

Ba mai rău: tachinarea lui Alf i se părea foarte amuzantă.

– Ea e?

El se întoarse la auzul vocii băiatului.

Se aflau în coridorul de la intrare – bineînțeles, o încăpere sumptuoasă, cu marmură cenușie și verde pe jos și pereți acoperiți cu tapet verde. Alf se uitase chiorâș la candelabrul de deasupra – o chestie măreață și de prost gust pe care Katherine o cumpăraseră în primul an de căsnicie –, dar acum părea că băiatul se aventurase spre scările mărețe. Rămăsese cu privirea ridicată spre portretul lui Katherine.

Hugh își dori brusc să îi spună să se poarte cuviincios și să se îndepărteze de tablou, dar ar fi fost nepoliticos din partea lui. Iar puștiul era pur și simplu curios.

El trase adânc aer în piept și se duse lângă el, cu privirea ațintită spre Katherine. Era un portret în mărime naturală și ea stătea într-un cadru care semăna cu ruinele clasice, cu un braț rezemat de un stâlp sfărâmat. Alesese să fie pictată într-o rochie albă drapată, aproape ca o cămașă, cu o pelerină din blană de hermină aruncată neglijent pe deasupra. Părul ei de mahon – mândria și bucuria

ei – era desfăcut și aluneca în valuri peste un umăr, iar capul era în jumătate întors dinspre privitor ca să dezvăluie mai bine linia lungă a gâtului ei alb.

Era frumoasă în portret așa cum fusese și în viață, dar Hugh nu crezuse niciodată că tabloul îi făcea dreptate.

Postura era prea statică. Artistul, oricât ar fi fost de înzestrat, nu surprinsese vioiciunea atât de esențială pentru Katherine. Ea putea să intre într-o cameră și să o domine imediat, atrăgând numai de la atenția bărbaților, dar și pe cea a femeilor.

O privea acum și nu simțea nimic.

– Da, e Katherine, fosta mea soție.

– Când a...?

– Anul trecut, în septembrie.

Murise de aproape cinci luni.

Simți privirea rapidă pe care i-o aruncă Alf.

– Îmi pare rău, șefule.

Nu prea avea ce să zică și să nu pară nepoliticos. Păstrase portretul doar de dragul fiilor lui.

Băiatul înălță capul.

– Pot să-l văd pe lordul Peter în ea. Au aceeași ochi. Frumoși și albaștri.

Hugh se uită amuzat la Alf.

– Îți plac ochii albaștri?

Băiatul își râcăi pantofii pe podea.

– Nu e la fel pentru toată lumea?

– Nu știu. El se uită atent la băiat și își dădu seama că știa foarte puține despre Alf. Ai o drăguță cu ochi albaștri?

– Eu, șefule?

Alf întoarse privirea spre el, cu ochi mari, și Hugh crezu că nimerise ceva adevăr. Nu-l văzuse niciodată atât de tulburat.

Hugh ridică o sprânceană.

– Sau vreo fătucă de care să fii interesat?

Alf clipi și păru să-și recapete avântul lui obișnuit.

– Să-ți spun ceva, șefule, și dacă *era* să-mi placă vreo fătucă, nu-mi plăcea pentru culoarea ochilor. Adică nu doar pentru asta.

– Nu? Hugh își simți buzele arcuindu-se într-un surâs. Chiar nu trebuia să-l tachineze pe băiat. Pentru sâni sau pentru fund?

Alf păru să se uite chiorâș la el o clipă. Apoi se încruntă.

– Fund. Clar fund. Dar nu despre asta vorbesc eu.

Ducele plăcerilor

Atunci despre ce?

Despre alte lucruri. Alf își flutură mâinile deasupra capului. Lucruri mai mari. Dacă râde și la ce râde. Dacă bebelușii și copiii mici o fac să zâmbească. Dacă are grijă de familia ei chiar și atunci când o scoate din minți. Și dacă îi place să se uite noaptea la stele. Băiatul își puse mâinile în gât și se uita urât la el. Lucrurile astea sunt mai importante la o iubită decât ce afurisită de culoare au ochii ei.

„Să se uite noaptea la stele?” Hugh se uita ușor întristat la Alf.

– Vai, neastâmpăratule, ești un romantic.

Obrajii pufoși ai băiatului se îmbujorară. Își ridică bărbia.

– Și asta nu ți e permis, nu? Ca un derbedeu din St. Giles să aibă vise romantice? Romantismul e doar pentru tipii bogați?

– Oh, e permis, spuse Hugh. Doar să te asiguri că ai grijă de inima ta romantică. Am impresia că soarta nu dă nici o ceapă degerată pe locul din care te tragi sau pe situația finanțelor tale atunci când decide să-ți frângă visurile.

Alf își deschise gura – apoi o închise și își plimbă privirea de la el la portretul lui Katherine și înapoi. Făcu o grimasă care aducea a înțelegere.

– Pot să-nțeleg de ce simți asta, șefule, dar...

– De fapt, înțelegi foarte puțin, răspunse Hugh sec. Era obosit de discuția asta ridicolă. Hai, trăsura probabil că ne așteaptă deja.

Se îndreptă spre ușa de la intrare a reședinței, simțindu-se nejustificat de irascibil.

Totuși, Alf se asigură să țină pasul și când Hugh deschise ușa de la intrare, băiatul se aplecă spre el.

– Dar greșești un lucru, șefule.

– Cam care ar fi asta? mârâi Hugh.

– Nu-s așa atras de ochii albaștri. Părea amuzat. Îmi plac fetele mele cu ochi negri.

Să vezi Londra pe fereastra unei trăsuri era foarte diferit de mersul pe jos, se gândi Alf cinci minute mai târziu. Stătea pe marginea unei banchete din piele roșie frumoasă și se uita pe geam. Era ciudat să vezi străzile *dinăuntru* unei trăsuri. Îi văzu pe gunoieri cu măturile lor, gata să curețe drumul pentru un bănuț sau doi pentru cei care treceau strada – și să arunce noroi pe hainele celor care refuzau să-i plătească. Acolo erau doamne care mergeau la braț, una într-o

rochie de un roșu-închis, alta cu o fustă albastră în dungi și o pelerină. Își înclinară capetele la unison când un ofițer tânăr trecu pe lângă ele călare.

În trăsură, Alf era mai sus, și vacarmul străzii era înăbușit de geam. Departe. Nu era jos, pe strada zgomotoasă și în mare parte haotică. Până și doamnele în rochii frumoase erau nevoite să se strecoare printre lăptăresele și slujitoarele pe lângă care treceau.

Se lăsă pe spate pe banchetă. Nu era de mirare că bogaților le era greu să îi creadă oameni pe toți ceilalți.

Se uită la Kyle, de cealaltă parte a trăsurii.

Privea lung pe fereastră, pierdut în gândurile lui întunecate. Ținea doliu pentru frumoasa lui soție, care murise? Își dorea să fie în continuare băgăcioasă, să-l facă să se deschidă și să afle dacă se simțea rănit sau indiferent față de fapta aceea maiestuoasă și superbă îmbrăcată cu o blană de hermină în tablou. Dar momentul acela ciudat dintre ei, petrecut în holul mare, trecuse – bărbatul care o tachinase pentru inima ei romantică dispăruse. Sincer, n-avea importanță. El era un duce, angajatorul ei și nimic mai mult.

Doar că, după ce fusese rănită cu o noapte în urmă, ea se dusesese la el. Nu în cuibușorul ei. Nu la St. John. La *el*.

Era adevărat, drumul spre St. Giles fusese blocat și se temuse că acolo o așteptau și mai mulți din Gâtlejurile Sângerii, dar nu doar de aceea căutase protecția lui Kyle.

Chiar înspăimântată și îndurerată, știuse din instinct că putea să aibă încredere în el, într-un bărbat pe care abia dacă îl cunoștea.

Poate fusese din cauza sărutului.

Alf pufni în șoaptă. Putea să audă în minte ce i-ar fi zis Ned la un asemenea gând. „Să n-ai niciodată încredere în nimeni, mai ales nu în blestemații de bogătași.” Fusese practic basmul lor când stătuseră împreună, strâns îmbrățișați în frig. „Or grăi frumos, dar nu-s interesați decât de ce poți să faci pentru ei sau mai rău – de ce ai între picioare. Cel mai bine e să n-ai încredere în nimeni în afară de tine.”

Ei bine, și în Ned, firește, dar el nu mai era prin preajmă de foarte multă vreme. Fusese nevoită să învețe singură în cine să aibă încredere și de cine să se ferească.

Și ea avea încredere în Kyle. În fața ei, el oftă și se ridică.

– Aproape am ajuns.

Alf se uita pe ferestra și își dădu seama că trăsură trăgea în fața unei clădiri enorme din cărămidă, cu două turnuri înalte care aveau un ceras între ele.

Palatul de la St. James. Acolo unde locuia regele.

El aruncă o privire nelăcrezătoare lui Kyle, dar el se pregătea deja să lase din trăsură și păru să nu observe. Sigur n avea de gând s-o facă pe ea să intre, nu?

Dar el o privea nerăbdător.

Alf trase adânc aer în piept și se ridică, mișcându-se cu grijă pentru că încă o mai durea piciorul.

Kyle ieși din trăsură și se întoarse ca să o vadă coborând, gata parcă să o ajute.

Ea îi aruncă o privire fixă.

Gura lui se arcui ușor, apoi intrară în palatul regal. Alf încercă să nu se uite lung, dar nu se putea abține. Peste tot erau gardieni în uniforme extravagante și oameni frumos îmbrăcați, femei cu crinoline ridicol de mari. Gardienii păreau să-l recunoască pe Kyle. Un lacheu în uniformă se grăbi spre ei, făcu o plecăciune și îi conduse din salonul de primire spre alt coridor cu mai puțină lume.

Alf privi curios în jur, în vreme ce înaintau și se întrebă dacă regele pășise pe coridorul acela. Ei bine, sigur o făcuse, nu? Aici locuiau el și regina. Palatul era grandios, dar nu chiar atât de minunat pe cât își închipuise ea casa unui rege. În primul rând, încăperile erau mai mici decât acelea pe care le văzuse în cele câteva case de aristocrați prin care fusese și, în al doilea rând, erau ușor învechite și demodate.

Totuși. Era un *palat*. Prinți și prințese, regi și regine dormeau, mâncau și respirau aici, aproape ca oamenii de rând.

În cele din urmă, coridorul se îngustă și părea că se aflau în zona slujitorilor, din toate locurile.

Lacheul se opri brusc în fața unei uși greu de remarcat, o deschise și spuse:

– Ducele de Kyle dorește să vă vadă, domnule.

Ei intrară într-un birou mic și înghesuit.

Alf își arcui sprâncenele spre omul dolofan care se ridică în picioare în spatele unui birou imens. Era trecut bine de cincizeci de ani, cu o față bucălată, ochi triști și ridați și purta o perucă grizonantă cu bucle micuțe pe frunte. Dacă el era regele George, nu arăta deloc ca în portrete.

— Elizabeth Hoyt —

– Kyle! exclamă omul și ochii lui albaştrii se bulbucară ușor. Ce-i povestea asta cum că erai să fii ucis noaptea trecută?

– Văd că iscoadele tale sunt mai iuți ca niciodată, Shrugg, răspunse sec ducele.

Atunci sigur nu era regele. Alf încercă din răputeri să nu fie dezamăgită.

– Da, păi, trebuie să mă bazez pe zvonuri și bârfe ca să știu cum ești. Celălalt bărbat se încruntă și pe fața lui se desenează o grămadă de linii. A trebuit să-i spun la prânz și știi ce digestie delicată are.

Kyle arcui cinic o sprânceană, în vreme ce se așează pe unul din scaunele din fața biroului.

– Sincer, mă mir să aflu că are vreo reacție.

Privirea lui Shrugg deveni dojenitoare.

– Ești fiul lui, Excelență.

Și atunci Alf își dădu seama că vorbeau despre *rege*. Uluită, se scufundă în celălalt scaun din fața biroului și se uită absent la cei doi bărbați. Avea atât de multe întrebări, dar avea destulă minte cât să nu întrerupă discuția aceea *fascinantă*.

– Unul din mulții și un bastard de dat la o parte, spuse Kyle târăgănat.

– Un bastard *recunoscut*, Excelență, i-o întoarse Shrugg. Și asta face diferența.

Kyle flutură nepăsător argumentul lui, de parcă era obosit de discuție – lucru foarte frustrant lui Alf.

– Despre atac am venit să mă sfătuiesc cu tine.

– Oh?

Ducele încuviință din cap.

– Nu s-a întâmplat să dau peste vreun tâlhar. Am fost vizat intenționat și aproape ucis de vreo câțiva oameni.

Shrugg se lăsă pe spate în scaunul lui și rămase tăcut pentru o clipă. Apoi, pentru prima dată, se uită la Alf.

– Pe cine avem aici?

– Informatorul meu, Alf, din St. Giles. Alf, acesta e Copernicus Shrugg, secretarul personal al regelui. Printre altele.

Alf dădu din cap spre bătrânul care o examina îndeaproape.

– Ce faceți?

– Ai încredere în el? întrebă Shrugg fără să-și ia ochii de la ea.

– Altfel, nu-l aduceam, spuse ușor Kyle.

Ducele plăcerilor

Shrugg încuviință din cap și își întoarse iar privirea spre duce.

– Crezi că Lorzii Haosului au pus la cale atacul.

Kyle dădu o dată din cap.

– Da, așa cred. Se așează pe marginea scaunului, cu coatele pe genunchi când vorbește. Mă întorceam de la un dineu dat de ambasadorul habsburgilor, unde auzisem cum un spion rus oferea secrete unui prusac...

Shrugg îl întrerupse cu o exclamație.

Kyle îi ignoră reacția.

– O să-ți trimit un raport. A doua zi după atac, l-am angajat pe Alf ca să afle cine i-a trimis pe criminali după mine și el a făcut rost de o descriere, dar nu una foarte bună.

Shrugg se întoarse spre ea.

Alf ridică din sprâncene.

– Individul mirosea a ouă stricate. Se pare. Ea se uită cu subînțeles la Kyle. S-ar putea să nici nu fie cel pe care-l căutăm noi, șefule... Ți-am spus asta.

– Asta-i tot?

Shrugg părea neîncrezător.

– Aparent. Ducele nu păru tulburat nici de cuvintele lui Shrugg, nici de avertismentul ei. Dar reține: nu avea accent de străin.

– Pfui! Shrugg își aruncă în aer mâinile mici și îndesate. Asta cu greu e o dovadă care să-i acuze pe Lorzii Haosului, Excelență.

– Nu, dar apoi Alf a fost urmărit și bătut azi-noapte, spuse Kyle cu răceală.

– În legătură cu asta, spuse ea. Vezi dumneata, Gâtlejurile Sângerii – ei sunt pungașii care au încercat să-l omoare pe duce, spuse ea ca să-l ajute pe Shrugg. Se poate spune că eu și ei avem un trecut comun.

– Un trecut, repetă monoton Kyle.

Ea încuviință din cap.

– Ei mă urăsc. Și la drept vorbind, nici eu nu-i plac prea mult.

– Nu mi-ai spus niciodată asta, spuse Kyle.

– N-am avut ocazia, nu? i-o întoarse ea. Între a fi înjunghiat așe-ră, micul dejun din dimineața asta și plecarea vijelioasă ca să-l vedem pe secretarul regelui, oricât ar fi dumnealui simpatic.

Ea îi zâmbi nevinovat lui Shrugg. Acesta își dresă glasul și păru să și înăbușe un zâmbet.

Ideea e că puteau să aibă alt motiv ca să mă bată, altul decât c am întrebat eu despre atacul tău, termină ea.

Kyle mârâi.

- Și dac-ar fi așa, eu tot cred că e opera Lorzilor Haosului.

- Eu nu-s complet convins, Excelență, spuse Shrugg și clătină sumbru din cap.

- Cine-s Lorzii ăștia, mai exact? întreabă Alf.

Kyle îi răspunse.

- Un club sau o organizație de aristocrați. Se întâlnesc în secret, poartă măști și au un tatuaj cu un delfin sau un marsuin. Când unul îi arată altuia tatuajul, al doilea trebuie să facă orice îi cere primul.

- Cam ce anume?

- Sunt bărbați cu influență. Se găsesc în guvern, în biserică, în armată, în societate. Ar putea să-i ceară să susțină un proiect de lege în Parlament, să se însoare cu fiica lui sau să-i dea fiului său un brevet pentru armată. El se uită la ea cu ochii lui negri și serioși. Se pare că membrii nu se cunosc între ei. Și dacă încearcă să părăsească Lorzii Haosului sau dacă vorbesc despre Lorzi cu oameni din afară, sunt uciși.

- Poftim? spuse Alf și se lăsă pe scaun. În afară de faptul că îi omoară pe oameni dacă nu-și țin gura, nu văd mari diferențe între Lorzii ăștia și cea mai mare parte din societatea de vază.

- Ce vrei să spui?

Ea ridică din umeri.

- Mereu lucrați mână-n mână, nu-i așa? Faceți afaceri, hotărâți între voi cum o să ne conduceți pe noi ăștia, restul. Lorzii ăștia și-au făcut un club secret mai mic în clubul secret mai mare.

Shrugg se încruntă.

- Ești un flăcău tare cinic.

Kyle ridică o mână spre bătrân, fără să se uite la el. Se uita cu atenție la ea.

- Bănuiesc că într-o anumită măsură, ai dreptate, deși cred că oamenii din guvern s-ar putea să nu fie de acord.

Shrugg pufni.

- Totuși, continuă Kyle, mai trebuie să iei în considerare o chestie - mult mai sumbră.

Ea miji ochii și se simți cuprinsă de un fior de neliniște.

- Și care-ar fi asta, șefule?

Ducele plăcerilor

– Ce fac Lorzii Haosului la întâlnirile lor. Le numesc orgii. El făcu o grimasă și își privi mâinile, împreunate între picioare. Seamănă mai degrabă cu niște petreceri cu bețivi în locații obscure aflate la țară. Mai multe victime sunt aduse să stea acolo peste noapte. Femei. Fete. Băieți. Unii dintre ei nu mai pleacă vii. Ochii negri se ridicară brusc spre ai ei și, pentru o clipă, părură vulnerabili. Ea văzu furie, tristețe și hotărâre în privirea lui și i se tăie răsuflarea. Înțelegeți?

Ea spuse încet:

– Am trăit toată viața în St. Giles, șefule. Știu destul de bine ce pot să facă niște bărbați chercheliți cu femeile, fetele și băieții.

La urma urmei, acela era motivul care o făcea să-și pună o mască și o haină pestriță și să plece noaptea la vânătoare prin pădurile întunecate.

Ca să doboare monștrii.

Un mușchi se încordă pe maxilarul lui.

– Deci știi de ce Lorzii Haosului trebuie să fie nimiciți.

Încremenită, ea îl privi o clipă. Oh, știa de ce bestiile trebuiau oprite, dar simplul fapt că *el* știa – știa și îi păsa atât cât să acționeze – o ului. Din experiența ei, aristocrații întorceau privirea sau pur și simplu nu se sinchiseau că săracii, cei slabi, cei mai puțin curați erau răniți sau exploatați.

La fel cum nu se sinchiseau dacă un gândac era călcat în picioare. Și totuși, lui Kyle părea să îi pese cu adevărat.

– Alf?

Ea clipi. El îi aștepta răspunsul.

Așa că ea încuviință o dată din cap.

– Da, cred că știu de ce Lorzii ăștia trebuie nimiciți.

– Și totuși, oftă Shrugg, tot n-am stabilit că există o legătură între atacul tău, Excelență, și Lorzi. Ai aflat ceva nou din informațiile pe care le ai deja?

Alf se încruntă.

– Despre ce informații e vorba?

Kyle se strâmbă nerăbdător.

– Înainte să plece la Istanbul în toamnă, ducele de Montgomery a fost suficient de amabil cât să-mi lase o listă cu patru bărbați despre care a sugerat c-ar fi membrii ai Lorzilor. Nimic mai mult, nu uita, doar numele. Și nu – se întoarce spre Shrugg –, n-am fost în stare să aflu mai multe despre ei, chiar dacă i-am ținut sub supraveghere.

Cu toții par să fie membrii respectabili ai societății londoneze. Desigur, membrii foarte norocoși ai societății – cu toții și-au sporit averile în ultimii zece sau doisprezece ani –, dar n-am găsit nimic ilegal.

– De ce nu poți să-i arestezi pur și simplu? întrebă Alf.

– Pentru că, răspunse Kyle, părând că răbdarea lui ajungea la limită, sunt cu toții aristocrați și sunt niște aristocrați puternici. Unul din ei e contele de Exley. Dacă-i salt doar pe baza spuselor lui *Montgomery*, dintre toți oamenii, n-aș face decât să creez un scandal imens, iar ei vor fi eliberați și se vor ascunde înainte să mai aflu ceva.

– Dar dacă sunt liberi chiar acum...

Alf își mușcă buza. Ura gândul că oamenii poate răneau copii chiar în clipa aceea.

– Nu sunt singurii, spuse blând Kyle. Nu uita că e o organizație. Au zeci, poate sute de membrii. În plus, continuă el, *Montgomery* a fost atât de bun încât să-mi trimită încă o scrisoare, pe care am primit-o ieri.

Hugh scoase o scrisoare din buzunarul de la haină și i-o întinse lui Shrugg peste birou.

Celălalt bărbat o deschise și începu să citească, apoi mormăi în șoaptă.

– Îndrugă despre conducte de apă aici. Spune-mi care e relevanța. Kyle încuviință din cap.

– Spune că fostul conducător al Lorzilor a fost ucis astă-toamnă și că, din câte știe el, nu s-a ales un succesor.

Shrugg aruncă scrisoarea pe birou cu un dezgust evident.

– Asta nu înseamnă mult. Respect sursele de informare ale lui *Montgomery* – numai Dumnezeu știe că are mai multe iscoade decât mine –, dar e plecat de mai bine de-o lună.

– Da, dar continuă și zice ce-am bănuț dintotdeauna: șeful lor are o listă cu numele membrilor, spuse Kyle, lovind cu degetul în scrisoare. Cineva are încă lista asta de nume – fie noul conducător, fie cineva care pur și simplu o păstrează în siguranță până ce se alege noul șef. Dacă găsim lista, îi avem pe toți. El se lăsă pe spate în scaun. Și apoi îi nimicim pe nemernici.

Shrugg făcu ochii mici și trase adânc aer în piept, apoi spuse:

– Să presupunem că mă iau după raționamentul tău, cum ai de gând să găsești lista asta?

— În clipa asta? Kyle întinse mâinile. Nu sunt sigur. Am oameni infiltrați în reședințele contelui de Exley și lordului Chase. Oamenii mei au căutat în locurile evidente ceva care să-i acuze și n-au găsit nimic. S-a dovedit că e mai greu să intri la Sir Aaron Crewe și lordul Dowling. Kyle scutură din cap. Dar dacă am fost atacat de Lorzi și nu de spioni străini, atunci cred că cea mai bună opțiune este să caut banda Gâtlejurilor Sângerii. Vreau să știu cine i-a angajat ca să mă omoare.

Alf își dresă glasul.

— Hm... cât despre asta... Trase aer în piept și luă o decizie. Povestea asta era mai importantă decât frica ei de Gâtlejurile Sângerii. Știu o fabrică de gin în St. Giles unde i-am putea găsi pe câțiva din bandă. Pot să te duc acolo în noaptea asta.

Kyle se încruntă.

— De ce nu mi-ai spus asta azi-noapte?

Ea îi trimise un zâmbet aspru.

— Îmi place să-mi păstrez sursele secrete, șefule. Ele mă ajută să-mi câștig pâinea.

— Te plătesc pentru informațiile tale.

— Și tocmai ți-am dat câteva. Ea ridică bărbia și înghiți. Dacă nu vrei să te murdărești pe mâini, mă descurc foarte bine și singur ca să fac cercetările necesare.

Dar Kyle scutură din cap și Alf nu putu să înăbușe ușurarea care o cuprinsese — asta, până când el începu să vorbească.

— Nu. Trebuie să ți se vindece piciorul înainte să te întorci în St. Giles. Vei rămâne la Kyle House, în vreme ce eu mă duc cu oamenii mei acolo la noapte.

Lui Alf nu-i veni să-și creadă urechilor.

— Să stau la pat? Drept cine mă iei, șefule? Un laș fricos?

— Te iau drept un *băiat*. El se ridică, solid, puternic și plin de el. Ei bine, la urma urmei, era un duce, nu? Un băiat care a fost rănit când era în serviciul meu. N-am să mai permit așa ceva din nou. Ești sub protecția mea acum. Până se rezolvă toată povestea asta, faci ce-ți spun eu.

Iris privi în oglinda de la masa de toaletă cum Parks, slujitoarea ei, o pieptănă ca să se pregătească de culcare. Parks era cu ea de aproape doi ani deja. Era eficientă, îngrijită și foarte taciturnă. De asemenea,

Elizabeth Hoyt

nu o trăgea niciodată de păr atunci când o pieptăna, așa că Iris credea că trebuia să-i fie recunoscătoare. Poate că Parks nu era la fel de distinsă ca o slujitoare din Franța, dar nu era nici scumpă.

Detaliu important, căci James îi lăsase un venit frumușel, dar nu exagerat de mare. Destul cât să trăiască foarte comod de pe urma lui.

Nu îndeajuns cât să se așeze la casa ei. De aceea, trăia cu fratele ei, Henry, și soția lui, Harriet. Din fericire, îi iubea pe amândoi, dar apăreau mici neplăceri când locuiai în casa altcuiva, fie ele și rude. De exemplu, în ultima vreme, începuse să se gândească că i-ar fi plăcut să aibă un câțeluș, doar ca să îi țină companie. Dar, evident, nu putea să-și cumpere unul. Harriet detesta și câinii, și pisicile. Și uneori, Iris se gândea ce frumos ar fi fost să-și văruiască pereții dormitorului într-un albastru-deschis și liniștitor. Acum erau verde-închis – culoarea preferată a lui Harriet.

Se gândea că lucrurile urmau să fie diferite după ce se mărita cu Hugh. Putea să aibă un câine, poate chiar doi. Să redecoreze casa, dacă și-ar fi dorit. Să cheltuiască fără să-și facă griji pentru costuri – deși chiar nu era o femeie extravagantă.

Asta *dacă* se mărita.

Parks ridică peria din părul ei, o curăță și o puse pe masa de toaletă.

– Pot să mai fac ceva, doamnă?

– Nu, mulțumesc. Noapte bună, Parks, murmură Iris.

Slujitoarea făcu o reverență și ieși în liniște din cameră.

Iris ridică lumânarea aprinsă de pe masa de toaletă și o purtă spre pat. Era un pat frumos, cu draperii de un verde smarald și o saltea moale și minunată, iar acum Iris se simțea vinovată că avusese gânduri nedrepte despre șederea ei sub acoperișul lui Harriet.

Puse lumânarea pe noptieră și se urcă în pat. Totuși, nu se culcă. Îi plăcea să citească un pic înainte să adoarmă noaptea.

Iris se întinse și luă cartea subțirică, legată în piele roșie, de pe noptieră – jurnalul lui Katherine. Citise din el în ultimele nopți, pe bucățele, pentru că îi era greu și izbucnea adesea în lacrimi.

Dar era și minunat.

Putea să audă vocea lui Katherine când își descria rochia nouă pe care și-o comandase. Sau când nota vreo observație nimicitoare

Ducele plăcerilor

despre vreo serată la care toate băuturile se terminaseră înainte de unsprezece noaptea. Sau când râdea de un gentleman pe care îl văzuse și care avea un fel ciudat de a trage horcăit din țigară.

Era un mod prin care își reamintea de prietena ei dragă.

Dacă ar fi fost vorba de orice altcineva decât Katherine, Iris ar fi șovăit înainte să citească jurnalul care oferea uneori detalii *foarte* sincere despre iubiții ei. Dar Katherine se bucurase de atenția celorlalți, îi plăcuse la nebunie când bărbații, dar și femeile așteptau cu răsuflarea tăiată fiecare cuvânt rostit ea.

Katherine ar fi râs dacă ar fi știut că Iris îi citea acum jurnalul.

Așa că Iris deschise carnețelul la pagina la care rămăsese – Katherine tocmai își făcuse un iubit nou – și începu să citească.

După cinci minute, Iris simți că îngheață când citi cuvintele scrise pe pagină.

Scăpă jurnalul din mâini.

Capitolul 6

Vrăjitoarea Albă privi drept înainte și văzu un petec de cer albastru. Știa că urma să ardă în curând, să îi urmeze pe soțul și fiii ei mai mari, dar nu suporta gândul că și copila ei cea mică avea să piară.

Vrăjitoarea șopti o vrajă în urechea copilei și, cât făcu asta, deschise brațele și un șoim de aur zbură țintă spre cer.

Apoi flăcările o înghițiră pe Vrăjitoarea Albă, care se prăpădi cu un blestem de moarte pe buze...

din Prințul Negru și Șoimul de Aur

În noaptea aceea, Hugh mergea pe o străduță îngustă din St. Giles, cu oamenii lui în spate. Fusese nevoit să-și folosească toate abilitățile de convingere ca să scoată de la Alf adresa anonimei distilerii de gin pe care se știa că o frecventau uneori cei din banda așa-ziselor Gâtlejurile Sângerii. Băiatul era mai încăpățânat decât orice catâr pe care-l văzuse vreodată în anii lui de armată. Hugh fusese nevoit să-l pună pe Talbot să păzească ușa camerei lui Alf în cea mai mare parte

din zi, doar ca să se asigure că băiatul *rămânea* înăuntru și se odihnea. Când plecaseră, îl înlocuise pe Talbot cu doi lachei. Nu avusese încredere că unul singur făcea față vicleniei înnăscute și farmecului împielitului.

Și chiar asta era problema: Alf avea o minte ageră și abilitatea de a face legături între idei la fel de bine ca însuși Hugh. Avea potențial. Dacă Hugh reușea să-l instruiască un pic pe băiat, putea la fel de bine să-l ia sub comanda lui.

Dar era un gând de analizat mai târziu.

În clipa aceea, îi vâna pe bărbații care îl atacaseră pe el și pe Alf.

Distileria de gin spre care îi îndrumase Alf se afla într-o curticică, în pivnița unei case.

Hugh se uită la Jenkins, Talbot și Riley.

– Gata?

– Da, domnule, spuse Riley cu un zâmbet larg.

Riley avea două pistoale strânse la piept și o sabie la brâu și arăta exact ca un pirat. Jenkins și Talbot doar încuviințară din cap.

Hugh păși cu grijă treptele spre pivniță și deschise ușa de la distilerie, aplecându-se ca să intre.

Încăperea era întunecată ca o peșteră și la fel de joasă. Trepte de piatră duceau spre o încăpere luminată de un foc, de câteva făclii care pâlpâiau și de strălucirea taciturnă a pipelor. Hugh se mișcă ușor și așteptă ca privirea să i se acomodeze cu întunericul. Bărbații erau așezați în grupuri ghemuite peste butoaie sau mese improvizate, făcute din scânduri și lăzi. Câțiva chiar stăteau rezemați de pereți. Majoritatea aveau câni cu gin. Locul mirosea a fum, urină și alcool.

Nimeni nu ridică privirea la intrarea lor, dar Hugh putea să bage mâna în foc că fiecare bărbat de acolo stătea cu ochii pe ei.

Alf intenționase să vină singur acolo și gândul îl făcu pe Hugh să se cutremure. Un puști sfrijit și înarmat doar cu curaj și câteva pumnale să intre în bârlogul ăsta primejdios. Probabil planul lui Alf fusese să se strecoare în locul acela și să pună atent întrebări, fără să provoace vreo îngrijorare.

Hugh avea o cu totul altă strategie. Nu era cu putință să intre și să nu se știe că nu era de pe aici.

În plus, ei îl atacaseră și îl răniseră pe Alf cu o noapte în urmă. Arătaseră deja că știau de cercetările întreprinse despre ei și atacul

lui Hugh. Nu mai era nevoie de prefăcătorie în cazul ăsta. Ci de toată nevoia din lume pentru o afurisită de ripostă.

Umblă fără grabă prin camera joasă și plină de fum, știind că Riley, Talbot și Jenkins erau în spatele lui. Capetele se întoarseră când el înaintă agale. Totuși, lângă foc, se afla un grup de șase bărbați care rămaseră nefiresc de nemișcați. Doi dintre ei purtau fulare roșii.

Hugh se opri la masă:

– Îi caut pe bărbații care au încercat să-l ucidă azi-noapte pe Alf.

Bărbatul care se afla în dreapta lui Hugh avea pleoapa stângă lăsată în jos și era unul din cei care purtau fulare roșii. El se aplecă ușor în față, își dresă glasul și scuipă. Câțiva stropi nimeriră pe cizma lui Hugh.

Ducele îl prinse pe om de ceafă și îl izbi cu fața de blatul mesei.

În spatele lui se auzi un strigăt și unul din pistoalele lui Riley se descărcă cu un bubuit.

Hugh pară cu stânga lovitura bărbatului, apoi, dintr-un pumn în maxilar, îl trânti la pământ, cu scaun cu tot.

– Aveți grijă, domnule!

Talbot își folosi una din bâte ca să devieze pumnalul ce se îndrepta spre spatele lui Hugh.

Bărbatul cu pumnalul se aruncă spre grenadier.

Talbot aproape îi sfărâmă nepăsător capul și îl lăasă lat.

Hugh își scoase sabia și îl spintecă pe unul din golanii care țintea un scaun spre spatele lui Talbot. Talbot rânji la om și prinse scaunul, apoi îl smulse din mâinile golanului și i-l sparse în cap. Talbot se întoarse și îl lovi între picioare pe un altul care dădu să-l atace.

Hugh se întoarse.

Jenkins stătea drept, cu câte un pumnal ascuțit în fiecare mână.

În fața lui se afla un bărbat mult mai masiv, cu un firicel de sânge care se prelingea dintr-o tăietură pe care o avea pe obraz. Și el ținea un pumnal în mână, dar nu părea complet sigur dacă voia să-l atace din nou pe Jenkins. Băiat deștept. Jenkins era as la mânuitul pumnalelor – atât pe pacienți, cât și pe dușmani.

Riley rânjea și flutura din mâini ca un nebun, cu un pistol într-una și cu pumnalul lung în cealaltă. Se lupta cu doi bandiți, în vreme ce îi înjura folosind cele mai murdare cuvinte posibile.

Privirea lui Hugh fu atrasă de o mișcare în apropierea ușii. Al doilea bărbat cu fular roșu se furișa spre ieșire.

Hugh dădu la o parte o masă, împinse cu coatele doi bărbați cu chef de bătaie și fugi pe scări spre ușă. În curtică era întuneric, locul fiind luminat doar de semiluna de pe cer. El privi în jur, dar nu zări Gâtlejul Sângeriului. Două alei înguste și mai multe uși dădeau afară din curte. La naiba! Dacă bărbatul reușea să scape...

Un fluierat scăzut se auzi de sus.

Hugh ridică privirea.

Fantoma din St. Giles se ghemui pe acoperiș, iar pulsul lui Hugh tresări brusc la vederea ei. Ea arătă, cu brațul întins, spre prima alee de ieșire.

Hugh zâmbi fioros și o luă la fugă pe aleea indicată de Fantomă. Reușea să zărească în fața lui o mișcare în umbre. Trebuia să fie Gâtlejul Sângeriului care scăpase.

El ridică privirea.

Fantoma sărea, grațios și sprinten, printre clădiri, iar el simți o străfulgerare pură și minunată în piept, care se extinse ca o mică explozie. Ceva care semăna foarte mult cu bucuria. Pe o alee infectă din St. Giles, în toiul nopții, cu picioarele încordate, cu plămânii care înghițeau aerul înghețat al iernii, în vreme ce alerga după golanul din fața lui.

Nu se mai simțise așa de ani de zile. Ultima dată...

Din alee ajunse într-o curte. Chiar înainte ca Hugh să se întrebe încotro o luase prada lui, auzi alt fluierat și văzu cum Fantoma se avântă peste acoperișuri, luând-o spre o alee de-a latul curții. Era evident că îl mai vedea pe Gâtlejul Sângeriului.

Hugh alunecă pe caldarâm când dădu să fugă spre alee. Cineva urlă în urma lui. Și apoi se trezi în alt pasaj îngust. Urmă o cotitură bruscă la dreapta, el coti, ignorând mieunatul strident al unei pisici pe lângă care trecu în grabă, și dădu buzna în altă curte.

Fantoma era acolo.

Jos, cu pelerina ca un vârtej negru, în vreme ce dansa cu săbiile ei și cu prada lor incolțită. Ceva la mișcările ei îi atrase atenția – ceva nu foarte în regulă –, dar, în vreme ce o privea, ea lovi pumnalul omului, își înfipse sabia lungă în gâtul lui, iar gândul lui Hugh pieri.

Ea zâmbi.

Hugh fu uimit că putea cineva să o creadă bărbat.

Era atât de grațioasă, chiar sub jumătatea de mască și cu pălăria cu boruri largi, cu jiletcă bărbătească, pantaloni și cizme. Cu bărbia

ridică obraznic, brațul drept întins înainte, ea își ținea sabia mortală îndreptată spre mărul lui Adam al Gâtlejului Sângieru. Își ținea brațul stâng într-o parte pentru echilibru, cu sabia scurtă în mână. Era subțire și micuță, dar atât de iute și de nemiloasă. Trebuia să fie mereu cu ochii în patru în preajma ei.

Ea își întoarce ușor capul și îl înclină spre el, de parcă îl întreba „Ce-ți ia așa de mult?”

Bineînțeles, știa că el era acolo.

Cu pași mari, Hugh i se alătură și se uită la bandit.

Ochii omului străluciră în lumina lunii când își întoarce privirea de la Fantomă spre Hugh.

– Cine v-a angajat ca să mă omorâți?

– Eu... nu...

Bâlbâiala omului fu întreruptă de un strigăt încet atunci când Fantoma își apăsă vârful sabiei ușor în pielea lui. Sângele începu să i se prelingă pe gât.

– N-a zis cum îl cheamă! spuse bărbatul. Sincer! Era un prost dac-o făcea.

– Cum arăta?

Gâtlejul Sângieru își întoarce privirea spre Fantomă.

Ea își ridică bărbia spre el, cu sabia sprijinită în gâtul lui. Sânge proaspăt curge din nou.

Golanul înghiți cu noduri.

– Era un pic mai scund decât tine – arată spre Hugh –, avea o haină neagră, pantaloni și o vestă maronie, frumos brodată. O pelerină neagră. Perucă albă. Vorbea ca un blestemat de duce.

– Era nobil? îl întrerupse Hugh.

Omul ridică din umeri.

– Nu știu.

– Ce altceva? Ai văzut ce culoare avea ochii? Câți ani avea?

– Nu știu ce culoare avea ochii. Omul ridică fața, de parcă se gândea. Să fi avut treizeci. Sau patruzeci.

Hugh își înăbuși o injură.

– L-ai mai văzut înainte?

– Nu.

– La dracu', pufni Hugh. Poți să-mi mai spui ceva despre el?

– Putea a ouă stricate, spuse iute Gâtlejul Sângieru.

În spatele lui, Fantoma chicoti în barbă.

– Și avea un semn bizar în interiorul încheieturii, spuse bărbatul. Un pește, o balenă sau un...

– Un delfin, spuse Hugh și își simți pieptul cuprins de o senzație triumfătoare.

Gâtlejul Sângeriului părea derutat.

– Nu prea știu cum arată un delfin.

– Nu contează. Hugh se uită la Fantomă. Dă-i drumul.

Fantoma își ridică sabia, iar derbedeul dădu să-și ia tălpășița înainte ca ea să-și dreagă glasul.

Hugh o urmări băgându-și sabia în teacă. Îi atinse bărbia cu degetul, îi simți pielea fină, și degetul lui urcă. În întuneric și din cauza măștii urâte, nu putea să-și dea seama ce culoare aveau ochii ei, dar zări sclipirea lunii în adâncimile lor.

– Cine ești? șopti el, cu însuflețirea aceea ciudată curgându-i încă prin vene.

Ea nu răspunse.

Așa că făcu ce-și dorise de când o văzuse prima dată în noaptea aceea, pe acoperișurile din St. Giles: se aplecă și îi acoperi gura cu a lui. Buzele ei erau catifelate, atât de catifelate, și avea gust de vin și miere. Își înclină capul, îi trase corpul mai aproape de el, limba lui alunecă pe buza de jos până când ea deschise gura pentru el. El se avântă înăuntru. O dată. De două ori. Încet. Era o seducție. Pentru că putea să-și dea seama că ea nu avea experiență. Apoi limbile lor se încolăciră, ca de la egal la egal, și un geamăt îi cutremură pieptul.

Ea era atât de dulce. Atât de *potrivită*.

Ea își puse mâinile pe pieptul lui și îl împinse. Fără tragere de inimă, el înălță capul și făcu un pas înapoi, privind-o. Ea rămase în picioare, răsufând întretăiat, cu buze întredeschise care străluceau umede în lumina lunii. Își închise gura, înghiți și se ridică pe vârfuri spre el. Îl mai sărută o dată, apăsă și înflăcărat, apoi se făcu nevăzută și se pierdu în umbrele nopții.

Protejându-și piciorul drept foarte ușor.

Hugh făcu ochii mici câtă vreme privi în urma ei și își aminti, în cele din urmă, când simțise ultima dată bucuria sălbatică și nebună pe care ea o trezea în el.

Când se crezuse îndrăgostit de Katherine.

Târziu, în noaptea aceea, Alf făcu o grimasă când se întoarse cu mare grijă pe o parte în patul îngust. Copcile nu cedaseră cât se luptase în St. Giles, dar rana sângerase prin bandaje până în clipa în care revenise la Kyle House. Piciorul o durea ca naiba. Poate așa îi trebuia dacă era atât de încăpățânată și se furișase pe fereastră ca să se aventureze în St. Giles, după ce Kyle îi ordonase clar să nu o facă. Dar omul nu era stăpânul ei, indiferent de ce părea el să creadă. Gâtleejurile Sângerei erau dușmanii ei la fel de mult ca ai lui – poate chiar mai mult ai ei, din moment ce erau pe urmele ei de ani buni deja. Ea își dorise să fie acolo în clipa în care el pătrundea pe teritoriul găștii.

Și, în plus, dacă nu se ducea în seara aceea acolo, el n-ar fi sărutat-o din nou.

Alf închise ochii la amintirea atingerii buzelor lui și a mângâierilor limbii lui. El fusese fierbinte și provocator, cu gustul tăriei pe care probabil o băuse la cină. Mirosise a sudoare de la alergat și luptă, dar nu fusese un miros urât. Kyle era un bărbat curat. Era cald, mare și...

Un urlet, strident și ascuțit îi întrerupse gândurile visătoare.

Alf se rostogoli din pat și ieși pe coridor înainte ca măcar să se gândească la ce face.

Se afla la etajul slujitorilor și câteva uși se deschiseră, slujitoare și lachei aruncând un ochi afară, îmbrăcați în pijamale și cu lumânări aprinse în mâini.

Totuși, urletul nu venise de la etajul lor.

Ea alergă spre capătul coridorului, coborî scările până la etajul de dedesubt – etajul unde era camera copiilor – cu picioarele goale care loveau podeaua de lemn. O ușă era deschisă, lumina se răsfrângea în coridor, iar ea auzi plânsetele cuiva și murmurele unui adult.

Alf șovăi.

Trebuia să se întoarcă în pat? Totuși, ajunsese până acolo și Ned îi spusese dintotdeauna că marea ei slăbiciune era curiozitatea.

O luă pe vârfuri prin coridor și trase cu ochiul prin ușa deschisă.

Era un dormitor – dormitorul unui copil. Focul mocnit era singura lumină aprinsă. Kit era ghemuit ca un melc în patul lui, cu brațele înfășurate peste cap. Kyle se plimba, cu picioarele goale, cu capul descoperit și doar în cămașă de noapte, în fața focului.

Trebuia să fi alergat mâncând pământul ca să ajungă acolo înaintea ei.

Îl ținea pe Peter în brațe. Băiețelul mai plângea încă, în vreme ce tatăl lui se plimba ușor de la un capăt spre celălalt al încăperii. Pumnul băiețelului era strâns tare în cămașa lui Kyle și o trăsese într-o parte, lăsând la vedere buclele negre de pe pieptul tatălui său.

Lui Alf i se tăie răsuflarea.

În vreme ce plângea cu sughițuri, Peter își freca fețișoara roșie de pieptul lat al tatălui lui și îi uda cămașa cu lacrimi, dar lui Kyle nu părea să îi pese. El se întorcea pur și simplu atunci când ajungea la capăt și o lua de la început. Acum Alf își dădu seama că el îngâna, sau poate fredona, în șoaptă, un fel de cântecel. Ea nu mai văzuse niciodată un bărbat făcând așa ceva. Desigur, văzuse femei care își alinau deseori bebelușii și copiii. Prin St. Giles, femeile aveau mereu bebeluși și copii pe lângă ele – la sân, legați la spate sau într-o parte. Femeile lucrau, umblau și dormeau cu copiii aproape, dar bărbații abia dacă o făceau.

Ceva considerat tipic pentru femei ar fi trebuit să-l facă pe Kyle să pară mai puțin bărbat.

Dar nu era așa.

Băiatul era atât de mic în brațele lui, cu picioarele rozalii slăbuțe și suspendate în aer. Părea speriat și trist. Brațele lui Kyle erau mari, puternice și îl strângeau cu blândețe la pieptul lui lat.

Imaginea îi tăie răsuflarea. Ceva înăuntrul ei se strânse, adânc în capul pieptului.

Alf ardea de dorință.

Poate să se afle în locul băiatului, să fie îmbrățișată în siguranță. Poate să fie atinsă de pieptul acela lat și de buclele negre care se iveau de sub cămașa de noapte a bărbatului.

Poate doar să fie cu bărbatul acela.

Trebuie să fi scos vreun sunet, căci Kyle ridică privirea și o zări, stând în pragul ușii ca o cerșetoare în fața unui ospăț grandios.

Iar dacă ar fi fost îmbrăcată ca o femeie, dacă ar fi purtat o rochie albă brodată cu flori albastre și galbene, poate ar fi intrat agale în încăpere. S-ar fi dus țintă spre el și i-ar fi așezat o mână pe umăr, doar ca să simtă sub degete puterea lui masculină.

Dar nu era o femeie în noaptea aceea.

Era un băiat.

Așa că făcu singurul lucru cu putință. Se întoarse și fugi înapoi în camera ei.

Hugh se trezi a doua zi cu o durere de cap și mădularul întărit. Privi chiorăș la soarele strălucitor care intra pe fereastra opusă patului și înjură în șoaptă. Îi plăcea să se trezească devreme, dar coșmarul pe care-l avusese Peter la primele ore ale dimineții zădărniciise totul.

Se întinse și se strâmbă, întrebându-se dacă trebuia să ceară să i se pregătească o baie. Uneori îl ajuta să-și aline durerea cap. Sau...

Închise ochii și își frecă alene mâna dreaptă pe piept, își atinse sfârcurile și inspiră adânc când le simți întărindu-se. Simți pulsația din membrul lui. Întinse mâna și palma lui coborî peste abdomen, prin părul aspru, spre mădularul lui, greu și fierbinte între picioare. Se gândi la Fantomă așa cum o văzuse cu o noapte în urmă, atât de mândră și de grațioasă. În pantaloni strâmți și cu cizme, cu un contur al picioarelor care dezvăluiau totul. Gura ei fusese dulce și udă sub a lui, iar el o făcuse să răsuflă greoi când își împinse limba între buzele ei. O făcuse oare să se ude în hainele acelea bărbătești? Se dusesse acasă și se atinsese gândindu-se la el? Își mângâiasse păsărica până se arcuise și se cutremurase?

Își pipăi vârful mădularului. Prepuțul era retras, expunând carnea sensibilă și își atinse fanta umedă, frecându-se în jurul ei, apoi începu să se mângâie ferm în jos și în sus.

Cu gândul la ea, la femeia aceea neîmblânzită și fermecătoare pe care o întâlnise doar de două ori.

Fusese dezlănțuită și liberă sub pelerina ei pestriță. Sfârcurile ei tari se întăriseră în interiorul tunicii? Dacă el i-ar fi deschis tunica și ar fi dat la o parte marginile, ar fi găsit sâni palizi și dezgoliți în lumina lunii? Și sfârcuri mici, muguri închiși la culoare pe pielea albă, așteptând să fie răvășiți?

I-ar fi zâmbit la fel de obraznic dacă ar fi ciupit-o de sâni?

El gemu încet, își desfăcu picioarele ca să-și prindă testiculele cu cealaltă mână. Cu gândul la ea, își mângâie apăsător și iute mădularul, durerea construindu-se adânc în testiculele lui.

Și-ar fi aplecat capul spre ea, i-ar fi luat un sfârc în gură și l-ar fi supt tare. Ar fi făcut-o să se zvârcolească în nevoia pe care o simțea și el. Și-ar fi coborât peste pantalonii ei și i-ar fi găsit feminitatea. Ar fi găsit-o catifelată și udă pentru el. Catifelată și dornică. Suspirând de dorință. Ar fi rupt blestemații de pantaloni, ar fi cuprins-o și s-ar fi avântat în feminitatea ei fierbinte și udă...

Durerea de cap izbucni cu o forță incandescentă când sămânța se revărsă peste mâna lui.

Hugh răsuflă convulsiv, deschise ochi și se uită lung și absent în tavan, câtă vreme două ejaculări îi pătară pântecul și mâna. Inima îi bătea nebunește, răsufla întretăiat, iar durerea de cap se transformă într-o zvâcnire surdă.

Rămase întins și trase adânc aer în piept, cât își recăpătă suflul.

Cine era Fantoma din St. Giles? Cine o învățase pe o femeie să se bată ca un bărbat? Săbiile nu erau ieftine. Ea sau altcineva îi cum-părase armele. Îi făcuse costumul pe măsură, mult prea pe măsură. Avea un iubit? Un soț?

El făcu o grimasă la gândul ce i se ivi în minte, se rostogoli din pat, apoi se îndreptă tiptil spre dulap. Găsi un prosop acolo și își șterse sămânța de pe corp. Dacă ea avea un soț, bărbatul era nebun să o lase să umble pe străzile din St. Giles de una singură.

Să îi lase pe alți bărbați să se lupte cu ea.

Să îi lase pe alți bărbați să o sărute.

Apa de pe dulap era rece, dar Hugh se obișnuise, de pe vremea când era soldat, să se spele în condiții cu mult mai puțin luxoase.

Se grăbi să se spele și era pe cale să se îmbrace când Jenkins intră în cameră cu o cană de apă aburindă.

– Neața, domnule.

Când nu își făcea treaba de medic amator sau lua parte la vreo incursiune, Jenkins era valetul lui.

– Bună dimineața, răspunse Hugh. Ce fac Talbot și Riley?

– Talbot are capul ușor inflammat, din moment ce a primit un sca-un drept în creștet, răspunse serios Jenkins. Riley nu prezintă nici o rană.

– Și tu?

Hugh îl privi în ochi pe bărbatul mai în vârstă.

– Sunt bine, mulțumesc de întrebare, domnule.

O urmă de zâmbet se desenează pe chipul lui Jenkins.

– Mă bucur să aud asta, răspunse Hugh. Totuși, să-l mai verifi-ci pe Talbot în după-amiaza asta. N-aș vrea să-l pierd din cauza trufiei lui.

– Desigur, domnule.

Jenkins îl rase, în vreme ce Hugh se gândi cât de puține aflaseră în incursiunea în distilerie noaptea trecută. Omul care îi angaja-se pe atacatorii lui era membru al Lorzilor Haosului, dar în afară

Ducele plăcerilor

de asta, știau foarte puține. Oricum, de ce să miroasă un om a ouă stricate?

– Gata, domnule, spuse Jenkins și șterse de pe chipul lui ultimele rămășițe de săpun.

– Mulțumesc.

Hugh dădu din cap și își trase haina înainte să îl lase pe Jenkins cu ale lui.

O luă pe scări spre camera copiilor.

Îi luase mai bine de o oră ca să-l adoarmă la loc pe Peter după coșmarul lui. Chipul lui se umflase de la plâns, părul lui blond se lipise pe frunte în şuvițe transpirate. Kit se ghemuise, cu fața spre peretele de la pătuțul lui, ori adormit, ori ignorându-i sârguincios pe amândoi.

Hugh se opri în capul scărilor de la etajul cu camera copiilor și se rezemă de peretele coridorului. Uneori părea că visele urâte ale lui Peter se înrăutățeau, că furia lui Kit sporea, că toată blestemata asta de încurcătură apărută după moartea lui Katherine era de neînvins, iar el, un ofițer de armată, conducător de oameni, operator de culise și un afurisit de *duce*, trebuia să fie în stare să facă mai mult pentru doi băieței, pentru propriii *fii*.

La naiba cu Katherine. La naiba cu ea pentru că îl obligase să-și părăsească nu doar casa, ci și afurisita de țară. Și la naiba cu ea pentru că murise și îi distrusese pe fiii lor.

Hugh se îndepărtă de perete și se îndreptă spre camera copiilor.

În vreme ce se apropia, auzi vocile băieților, apoi o alta. Își încetini pașii.

– ... Dar nu-mi place matematica, spuse Kit. Nu înțeleg de ce trebuie să fac asta.

Hugh făcu o grimasă. Băieții aveau un tutore, dar de la moartea lui Katherine, Kit se revoltase împotriva lecțiilor lui și Peter – deși avea mai puține lecții la doar cinci ani – îi urma exemplul.

– Cred că pentru c-așa ți-a spus tutorele.

Era vocea lui Alf. Dintre toate locurile, ce Dumnezeu făcea în camera copiilor? Și unde era afurisita de doică?

– Tu trebuie să înveți?

– Nu, sigur că nu.

– Atunci nici eu nu văd de ce ar trebui, spuse Kit, cu o voce hotărâtă și categorică.

Hugh se încruntă și făcu un pas în față, gata să dea buzna înăuntru și să îi facă morală fiului său. În schimb, vorbi Alf.

– Pentru că mama ta te-a iubit, nu-i așa?

Inflexiunea din vocea lui Alf părea mai degrabă o afirmație decât o întrebare.

Kit răspunse oricum, cu o voce scăzută și întristată.

– Da.

– Bineînțeles că da. Și mama ta – care să nu uiți că te-a iubit – ar fi vrut ca tu să înveți, spuse Alf. Altfel, în primul rând, nu l-ar fi adus pe tutorele ăsta. În plus, trebuie să fiți oameni de vază când creșteți mari, tu și lordul Peter aici de față. Mare duce o să mai fi tu dacă nu știi să faci calcule. O să fii nevoit să-l pui pe majordomul tău să le facă în locul tău, apoi toți oamenii de vază o să râdă de tine și o să sfârșești cu fața roșie ca o sfeclă și cu coada între picioare.

Afirmația sinceră a lui Alf îi tăie răsuflarea lui Hugh. De la moartea mamei lor, nimeni nu le mai vorbise așa băieților.

– Tu de ce n-a trebuit să înveți? îl trase de limbă Peter.

– Pentru că mama nu m-a iubit, spuse Alf.

În camera copiilor se lasă așa o tăcere că Hugh putea să audă cum respiră băieții.

În cele din urmă, Alf continuă:

– Într-o zi, acum multă vreme, mama m-a lăsat la un colț în St. Giles. Îmi aduc aminte că mi-a spus că nu mai avea bani ca să-mi dea de mâncare. Mi-a spus să rămân acolo și să nu fug după ea că, dacă o făceam, îmi dea una de nu mă vedeam. Așa c-am rămas în colțul ăla și m-am uitat cum ea pleca. N-aveam decât vreo cinci ani. Cam de-o seamă cu Peter.

Hugh închise ochii. „Dumnezeule.” Știa prea bine că în Londra existau orfani și copii abandonați, dar gândul că un om pe care îl cunoștea el trecuse prin așa o pierdere era îngrozitor. Ba mai mult, gândul la Peter singur, nevoit să supraviețuiască în Londra – în St. Giles – era de neînțeles. Cinci ani era o vârstă atât de fragedă – erai încă un prunc din nenumărate motive.

Alf fusese un copil. Cum trăise?

– Dar unde ai dormit?

Peter părea neliniștit.

– Am avut noroc, răspunse flăcăul. Am avut un prieten pe care-l chema Ned Fluierătorul pentru că îi lipsea un dinte și scotea un fel de fluierat când vorbea.

Ducele plăcerilor

Hugh auzi chicotitul unuia dintre fiii lui.

Alf continuă.

– Ned m-a luat în gașca din care făcea el parte. M-a hrănit. A avut grijă de mine. S-a asigurat să-mi fie cald și nimeni nu mi-a făcut vreun rău. Și, la schimb, eu i-am ajutat cu treburile găștii.

– Ce treburi? vru să știe Peter.

– Jefuiam case.

Păru că ambilor băieți li se tăie răsuflarea și Hugh clipi.

– E păcat să furi, spuse Kit și părea serios.

– Oh, știu, răspunse Alf. Chiar un păcat foarte mare. Dar să nu uitați că eram doar un copilaș. De unde să știu eu că, dacă îmi ajutam prieteni și îmi hrăneam burtica îndurerată, făceam un lucru rău? Băieții mai mari mă ridicau, eu mă strecuram pe geam, descuriam ușa sau o fereastră pentru ei și, uite așa, intrau în casă.

Băieții scoaseră sunete admirative la descrierea detaliată a trecutului nelegiuit al lui Alf. Poate că Hugh ar fi fost îngrijorat de venerația lor evidentă dacă nu l-ar fi văzut pe Alf noaptea trecută, trăgând cu ochiul în camera copiilor. În mod clar, băiatul auzise urlul îngrozit al lui Peter, trezit din coșmarul lui, și venise să vadă dacă era bine.

Alf putea să încerce să o ascundă, dar în spatele lăudăroșeniei lui infumurate, era o fire blândă.

În clipa aceea, atenția lui Hugh fu atrasă de dădaca, Annie, care apărură în capul scărilor, cu o tavă cu ceai în mână.

– Oh, Excelență. Annie se opri, părând neliniștită. Fără îndoială, concedierea celeilalte dădace era încă proaspătă în mintea ei. Eu... adică, i-am lăsat pe băieți doar pentru că Alf a spus că are grijă de ei cât coboram eu după ceai.

Hugh oftă. Era clar că trebuia să îi spună majordomului să caute o dădacă nouă care să o înlocuiască pe concediată. O singură dădacă nu putea să aibă grijă de doi băieți neastâmpărați.

El încuviință din cap.

– E în regulă.

Annie păru mult mai ușurată, iar el intră în camera copiilor după ea.

Alf stătea pe pat cu băieții. Ei erau așezați de-o parte și de alta a flăcăului, exact cum se întâmplase și în dimineața de dinainte, când îl găsisese pe Alf spunându-le povești deșucheate.

Toți trei ridicară privirea la intrarea lui. Ochii albaștri ai lui Peter erau mari și nevinovați și părea că își revenise cu totul de noaptea trecută, ochii negrii ai lui Kit deveniră imediat rezervați și prudenți, iar Alf avea un aer încrezut, de parcă ascundea vreun secret.

Dintr-un motiv oarecare, ultimul îl făcu să vorbească.

– Ce faceți voi aici?

– M-am gândit să le fac o vizită lui Peter și Kit. Să văd ce se-ntâmplă la un etaj sub mine. Băiatul se ridică în picioare și îi aruncă lui Hugh o privire ironică. Nu mai era nici un lacheu la ușa mea în dimineața asta, așa că m-am gândit că e în regulă să ies. Firește, pot să mă-ntorc dacă nu-ți convine, șefule.

– Bineînțeles că poți să umbli prin casa mea...

Alf făcu ochii mari.

– Oh, șefule, câtă mărinimie din partea ta, serios!

– ... *cu măsură*. Hugh se uită urât. Și prefer să rămâi în casă pentru moment. Se uită la băieți, care urmăreau schimbul dintre ei cu nesat. Putem să vorbim despre asta mai târziu.

– Desigur, mormăi în șoaptă Alf.

Hugh se întoarse spre fiii lui.

– Peter. Te simți mai bine în dimineața asta?

Fiul lui cel mic se îndreptă imediat din spate.

– Da, *papa*.

– Și tu, Kit?

Moștenitorul lui își privea încruntat degetele de la picioare.

Alf se întoarse și îl înghionti ușor pe băiat în coaste.

– Îți vorbește tatăl tău, Kit.

Kit ridică privirea, clipi, apoi spuse:

– Sunt bine, tată.

– Bine. Hugh strânse din buze. Atunci vă las cu ceaiul și lecțiile.

Se întoarse spre ușă. Și îl găsi pe Alf lângă el.

– Mă gândeam să vin cu tine, dacă nu te superi. Băiatul rânji spre el. N-am mâncat încă micul dejun și mor de foame.

– Ah. Hugh se îndreptă spre scări. Atunci poți să mi te alături și-am să-ți spun ce am aflat aseară la distileria de gin – deși te avertizez că nu e mult.

Băiatul scutură din cap.

– Ți-am spus că trebuia să mă iei cu tine, șefule. Nu vorbesc ei cu bogătașii.

Ducele plăcerilor

El mormăi cât coborî scările.

– Cred că nu vorbesc cu nimeni.

Alf ridică din umeri.

– Poate da. Poate nu. Dar era informația mea și n-a fost drept să mă dai la o parte.

– Ți-ai exprimat foarte clar părerea pe tema asta azi-noapte, răspunse Hugh, amuzat de obrăznicia băiatului.

Ajunseră în sala de mese și Hugh ceru ceaiul și micul dejun înainte să îi spună lui Alf ce se întâmplase la distileria de gin – dar omise să i-o menționeze pe Fantoma din St. Giles, căci nu vedea ce reprezenta apariția ei în cercetările Lorzilor Haosului.

Lacheii abia terminaseră de aranjat ceaiul, ouăle, rinichii prăjiți, heringul afumat și pâinea prăjită când Cocs, majordomul, o invită pe Iris înăuntru.

Hugh se ridică, încruntându-se.

– Ai ajuns foarte devreme în dimineața asta.

Chipul ei era palid și Iris nici nu păru să observe că nu era singur.

– Hugh, spuse ea, cu voce tremurătoare. Se poate ca moartea lui Katherine să nu fi fost un accident.

– Ce vrei să spui? întrebă el încet.

Iris ridică privirea spre el și Hugh văzu că ochii ei de un albastru cenușiu erau plini de lacrimi.

– Cred că e posibil să fi fost ucisă.

Capitolul 7

Șoimul de Aur zbură sus, în cerul albastru, speriat, îndurerat și confuz. Zbură peste dealuri, păduri și lacuri până când aripile lui obosite nu mai fură în stare să îi țină în aer corpul micuț.

Și apoi, se prăbuși din cer și ateriză pe terasa unui castel – reședința dușmanilor familiei ei: Castelul Negru...

din Prințul Negru și Șoimul de Aur

Iris se opri și clipi când își dădu seama că Hugh nu era singur în sala de mese.

Dar el se îndrepta deja spre ea, cu o expresie întunecată pe chip.
– Ce tot spui?

Ea privi cu colțul ochiului spre flăcăul zdrențaros – chiar un tinerel – care se uita curajos la ea peste farfuria cu ouă.

– Poate ar trebui să vorbim între patru ochi.

– Poftim? el se încruntă, de parcă ea începuse să vorbească brusc în chineză, apoi îi urmări privirea ațintită spre băiat. El e Alf. Unul din oamenii mei. Poți să vorbești de față cu el. Alf, Iris Daniels, Lady Jordan.

Tânărul dădu din cap înspre ea.

Hugh își concentrează cu totul atenția spre Iris, de fapt, detaliu devenind mai tulburător cu vocea lui aspră și privirea intensă.

– Deci... Ce naiba ai vrut să zici prin faptul că Katherine a fost ucisă?

– Eu... Iris înghiți, trase un scaun și se așeză fără să mai aștepte să fie invitată de Hugh. Uneori nu o invita. Poate că era rezultatul educației sale aspre sau a anilor petrecuți în armată. Oh, bătea câmpii! Am spus că se *poate* să fi fost ucisă.

– Iris!

Ea trase aer în piept și închise ochii ca să-și facă ordine în idei. Se simțea mai bine când nu trebuia să vadă ochii lui negri care o priveau atât de... atât de *amenințător*, aproape.

– Când am venit să-i văd pe băieți zilele trecute, am descoperit un jurnal sub patul lui Christopher – jurnalul lui Katherine. Cred că trebuie să-l fi găsit și să-l fi ascuns. Altfel nu pot să-mi dau seama de ce era ascuns acolo. Știu că n-ar fi trebuit să-l iau, dar mi-era așa de dor de ea și... Ea deschise ochii și se uită la el cu părere de rău. A făcut lucruri pe care n-ar fi trebuit să le facă o soție. Lucruri care te-au rănit. M-am temut c-ar fi putut să le scrie în jurnal.

El încuviință tăios din cap și flutură o mână nerăbdătoare la delicatețea ei.

Iris oftă. Nu îl înțelesese niciodată. Nu se purtase cum își închipuise că ar fi făcut majoritatea soților atunci când aflau că fuseseră înșelați. Din câte își dăduse ea seama, el se retrăsese pur și simplu și plecase pe continent. O reacție chiar foarte rece, dat fiind faptul că el și Katherine se căsătoriseră din dragoste – și ce dragoste înflăcărată și pătimașă.

Ea clătină din cap și continuă.

— Ducele plăcerilor —

Katherine chiar a scris despre – îi aruncă o privire lui Alf – lucrurile *alea*.

Hugh încuviință din cap.

După cum am spus, poți să vorbești de față cu el.

El nu avea inimă? Nu avea mândrie de bărbat?

Îi trase adânc aer în piept și hotărî să fie sinceră. Dacă el nu era jenat, de ce să fie ea?

A scris despre un anumit iubit de vara trecută. Un bărbat de care a fost inițial fascinată. Katherine credea că-l iubea. Dar apoi, în septembrie, a descoperit o carte cu ilustrații îngrozitoare ascunsă în dormitorul lor. Erau înfățișați bărbați maturi cu copii mici. Își simți fața în flăcări, dar se forță să continue. Înțelege, bărbați care aveau relații intime cu copii.

Alf făcu un fel de mișcare și furculița zăngăni pe masă.

Hugh nici măcar nu clipi, deși căpătă o privire sălbatică.

– Ce-a făcut Katherine?

– Tocmai, șopti Iris. Ultima dată când a scris în jurnal, Katherine își jură să-l înfrunte pe iubitul ei... și să-l demaște în fața întregii societăți.

Și, în cele din urmă, Hugh închise ochii, părând îndurerat.

– Oh, Kate.

Iris simți că izbucnește în plâns. Plânse până târziu când citise pasajul, după ce-și dăduse seama ce însemna.

Din instinct, se aplecă în față și îi acoperi mâna.

– Înțelege, nu? Trebuie să fi plecat cu el. Era atât de curajoasă. Atât de hotărâtă în convingerile ei. Dacă ea credea că bărbatul ăsta putea să-i facă rău unui copil, s-ar fi împotrivit ca un înger răzbunător.

El încuviință din cap.

– Cum a murit soția ta? întrebă Alf.

Iris pufni, se îndreptă din spate și își căută pe băjbâite batista.

Părea atât de ciudat să aibă o discuție atât de intimă în fața băiatului, dar dacă Hugh avea încredere în el...

El îi răspunse lui Alf.

– A căzut de pe cal. A fost găsită de rândașul ei cu gâtul rupt în Hyde Park. Calul pășuna prin apropiere. Rândașul a spus că îi zisese să o aștepte cât se întâlnea ea cu cineva. Când nu s-a mai întors după vreo oră, s-a dus să o caute.

– N-a fost niciodată un călăreț foarte bun, spuse Iris încet. Iar că
lul era un nărăvaș negru. Ea zâmbi îndurerată la amintirea aceea.
Insista să-l ia tocmai pe el pentru că arăta ea atât de extraordinar.

– Când am primit scrisoarea în care mi se spunea că murise, nu
i-am pus niciodată moartea sub semnul întrebării, spuse Hugh, cu
ochii ațintiți spre Iris. Strâmbă din buze. Dar dacă s-a întâlnit singu-
ră cu el în ziua aia – dacă s-a dus, plină de furie și amenințări...

Iris se cutremură.

– Era atât de înverșunată... și de *minunată* că uneori uita cât era
de delicată. Avea un gât ca de lebedă.

Își înfășură brațele în jurul ei și încercă să izgonească din minte
imaginea lui Katherine, cu gâtul ei frumos rupt dinadins. Trupul ei
întins la pământ asemenea altor resturi în Hyde Park.

– Menționează numele iubitului?

Privirea ei se ridică iute la auzul cuvintelor aspre ale lui Hugh.
Fața lui era pe deplin impasibilă acum. Calm, stăpân pe sine
și impasibil.

Ea clătină din cap.

– Se referea la el doar cu inițiale: A.C.

– Tu l-ai cunoscut? întrebă el. Trebuie să-l fi văzut cu Katherine la
un moment dat. La vreun bal sau la vreo întâlnire la ceai, poate? Știu
că avea încredere în tine.

Iris ridică neajutorată din umeri.

– Putea să fie foarte secretoasă, mai ales când avea un iubit nou.
Își simți fața cuprinsă de flăcări pentru jena unei asemenea discuții
cu el. Lui Katherine se părea că așa era mai romantică povestea.

El scoase un sunet răgușit și scăzut.

– Nu mai era nimic care să-l descrie în jurnal? Felul în care vorbea,
se mișca sau cum se purta?

– Oh, spuse ea, amintindu-și deodată. Era un lucru. Avea un ta-
tuaj. Pe încheietură. Un delfin, dintre toate lucrurile. Dar nu văd cum
ar putea asta să...

Vocea ei se stinse treptat, căci Alf se îndreptă în scaunul lui și se
uită lung la Hugh. Aproape de parcă împărtășeau același secret.

– Lorzii Haosului, spuse băiatul. Iubitul ei trebuia să fie unul din
membrii!

Ducele plăcerilor

– De aceea a ucis-o pe Katherine, spuse Hugh încruntat, cu ochii la băiat. Și de aceea, a încercat să mă ucidă noaptea trecută.

– Nu înțeleg, spuse Lady Jordan, dar Alf nu mai era atent la ea.

Era prea ocupată să se uite la Kyle, să vadă cum mintea lui pune cap la cap informațiile, în spatele ochilor negri și ale genelor lui ondulate și aproape frumoase. Semăna puțin cu senzația pe care o simțea când zbura peste acoperișuri. Își dori pentru o secundă – oh, cât de mult își dori! – ca el să o vadă cum era ea cu adevărat – ca pe o femeie.

Dar era o nebunie, și încă una primejdioasă, așa că, în schimb, profită de ce putea în clipa aceea.

Alf se aplecă înainte, cu privirea în ochii lui negri, acaparându-i atenția, doar pentru ea.

Doar pentru ea, Alf cea simplă din St. Giles.

– Nu-ți dădeai seama de ce te-au atacat pe tine *acum*. Ei bine, poate unul dintre oamenii pe care-i cercetezi ca parte din Lorzii Haosului era și iubitul soției tale. Poate a început să se sperie și să-și facă griji că i-ai pus pe oamenii tăi să-l urmărească. Că erai așa hotărât să-l găsești. Poate s-a gândit că *tu* ai crezut că are ceva de-a face cu moartea sărmanei Katherine.

Ochii negri și turbați ai lui Kyle se mijiră.

– Sir Aaron Crewe.

Alf rămase cu privirea la el.

– Și el cine mai e, șefule?

– Unul din cei patru bărbați de pe lista mea, spuse el și își arcui buzele cu o satisfacție sumbră.

Ea îi zâmbea acum, cu inima mare în piept că ajunseră împreună la descoperirea aceea – că își puseseră mințile la contribuție și îmbinaseră bucățile de informație.

– Ce tot îndrugați voi doi? întrebă tăios Lady Jordan, iar Alf reveni brusc cu picioarele pe pământ.

Atenția lui Kyle reveni spre ea, iar Alf reuși să nu se încrunte.

Fata privi ușor uimită, cum el îi povestește doamnei despre Lorzi, delfini tatuați și cum încearcă să treacă peste violuri și copii, dar Lady Jordan se dovedi a fi surprinzător de încăpățânată și, în cele din urmă, se făcu albă ca varul când el își încheie povestea.

– Doamne sfinte, spuse ea încet. Ca o asemenea organizație să existe, să acționeze în secret în Anglia și nici unul din noi să nu fie conștient... Ea ridică din umeri, apoi privi hotărâtă spre Kyle. Trebuie să-i oprești, Hugh. Trebuie.

– Și așa am să fac, spuse Kyle cu o siguranță absolută. Acum gândește-te: l-ai văzut vreodată pe Sir Aaron Crewe în compania lui Katherine?

– Dacă l-am văzut, n-am fost conștientă de asta, spuse Lady Jordan. Mă tem că nu-l cunosc pe domn.

Kyle se ridică de pe scaun.

– Crewe are o reședință în Londra. Încep de acolo. Tu întoarce-te acasă, Iris, și-ți dau eu de veste de îndată ce aflu ceva nou.

– Ce vei face?

Lady Jordan se uită lung la el.

– O să-l arestez pe Crewe, răspunse nerăbdător Kyle.

Doamna făcu ochii mari.

– Dar... Hugh, dragule, avem doar jurnalul și niște bănuieli. Cu greu le poți considera dovezi temeinice ca să acuzi un om.

Kyle se întoarce și coborî privirea spre Lady Jordan, cu chipul de o duritate incredibilă și ochi negri scăpărători.

– Iris, cred că un membru al Lorzilor Haosului a ucis-o pe mama fiilor mei. O să-l arestez, apoi o să-i scotocesc casa până găsesc dovezi ale iubirii lui dezgustătoare pentru copii. Așa pot să-l șantajez să-mi spună tot ce știe despre Lorzii Haosului. Și după aceea? O să-l fac să regret că s-a născut. Acum, te rog, du-te acasă.

Pentru o clipă, Alf se gândi că Lady Jordan avea să se împotrivească instrucțiunilor lui – pe chipul ei se desenă o expresie aproape înverșunată.

Lady Jordan purta mătase trandafirie, delicată și frumoasă, iar contrastul dintre înfățișarea ei elegantă și expresia ei aproape că o făcu pe Alf să izbucnească în râs.

Dar Lady Jordan își veni în fire și încuviință din cap.

– Foarte bine.

Se ridică și făcu un pas spre Kyle, așa că erau aproape unul de celălalt și apoi...

Și apoi se aplecă în față și îl sărută pe obraz.

– Să ai grijă, te rog.

Alf se uită lung. Cumva nu se gândise, nu-și închipuise, ce era Lady Jordan pentru Kyle. Se uită la spațiul dintre ei, Kyle era atât

Ducele plăcerilor

de masiv și de masculin, Lady Jordan atât de delicată în rochia ei frumoasă și trandafirie.

Alf se văzu nevoită să plece capul. Să-și ascundă fața. Pentru că știa că ardea de gelozie. Ei doi erau ca două jumătăți, care puse împreună, făceau un întreg.

Se potriveau.

Gândul o umplu de o amărăciune întunecată și clocotitoare, care se opinti în pieptul ei, îi înțepă ochii. Ea era un nimic. Doar o haimana din St. Giles, murdară și urât mirositoare, lipsită de educație, haine femeiești, maniere elegante sau iscusința flirtatului cu un bărbat.

Oh, nu era drept, nu era.

Dar oricum, multe în viață nu erau, o știa prea bine de când măturase mizeria din St. Giles pe când fusese o copilă.

Supraviețuise atunci și avea să supraviețuiască și acum.

Alf înălță capul și își îndreptă umerii – chiar la timp, căci Kyle se ducea deja spre ușa de la sala de mese.

– Vin cu tine, șefule, strigă ea.

El se uită peste umăr, cu chipul întunecat și enervat.

– N-am nevoie de tine.

– Sunt încă în serviciul tău, nu-i așa? întrebă ea. Astea-s și cercetările mele.

Putea să-și dea seama că era pe cale să se împotrivească.

Ea îi zâmbi mios.

– Sau pot să mă întorc pur și simplu în St. Giles.

El înjură în șoaptă și arătă cu degetul spre chipul ei.

– Să nu te bagi. Să nu încerci nimic care să-ți facă rău.

Se întoarse din nou spre ușă înainte ca ea să se mai opună în vreun fel.

Măcar o lăsa să meargă cu el de data asta. Se grăbi în urma lui.

El îi dădea deja ordine înfumuratului de majordom când Alf îl ajunse din urmă.

Hugh se întoarse când ea i se alătură.

– Mergem cu oamenii mei acasă la Crewe și-l iau la întrebări acolo.

– Îl duci în fața judecătorilor? întrebă Alf, în vreme ce coborâra valvârtej scările.

El făcu o grimasă.

– Depinde de ce spune.

— Dar jurnalul, șefule!

— Da, avem asta, spuse el mulțumit. Dar cel mai important e ce-a scris Katherine despre ilustrațiile cu copii și bărbați pe care le avea Crewe. N-o să vrea să se afle și pot să mă folosesc de asta în interogatoriul meu.

Ajunseră la parter, iar ea puse o mână pe brațul lui ca să-l oprească.

— Dar dacă a *omorât-o*?

El se întoarse când îi simți atingerea, cu ochii lui negri năvalnici.

— Știu prea bine care e miza, dar Iris are dreptate: jurnalul e o probă cel puțin insuficientă. Îl vom folosi doar în ultimă instanță.

Ea dădu să deschidă gura ca să discute în continuare, dar în clipa aceea Talbot, Jenkins și Riley intrară târșâind în hol.

— Domnule? spuse Riley înălțând întrebător capul.

— Ne ducem la reședința lui Sir Aaron Crewe, spuse Kyle. Dețin informații că e posibil ca el să se afle în spatele atacurilor asupra mea și lui Alf. De asemenea, se poate să fie implicat în moartea soției mele.

Talbot făcu ochii mari, în vreme ce ceilalți doi schimbă priviri sumbre între ei.

— Da, domnule, spuse cumpătat Riley și păru să vorbească în numele tuturor.

Kyle încuviință scurt din cap și ieșiră cu toții afară, acolo unde îi aștepta deja trăsura. Talbot se așeză lângă vizitiu. Kyle se urcă în trăsură și fu urmat de Alf și de ceilalți doi bărbați. Ea se așeză lângă duce și privi pe fereastră cum trăsura se puse în mișcare cu o zdruncinătură.

Alf se uită cu colțul ochiului la Kyle. La ce se gândea? Știuse că soția lui avusese iubiți? Îi păsase?

O iubise?

O iubea pe Lady Jordan?

Ea se încruntă și privirea îi reveni din nou pe geam. O femeie care căra stridii într-un coș mare, așezat pe cap, striga că avea marfă. Un cerșetor stătea la un colț, cu mâna întinsă și picioare umflate și deformate acoperite de zdrențe. Soldații se împăunau în mers, unul strigând ceva spre o slujnică drăguță, care își întoarse capul spre el.

În trăsură, nimeni nu mai vorbi. Cu toții erau încremeniți și încordați.

Ducele plăcerilor

Afară, Londra era prinsă într-o agitație constantă, grăbită și zgomotoasă.

Alf oftă în tăcere. Ce-i păsa ei dacă Kyle iubea sau nu? El era ca o stea pe cerul nopții, iar ea doar o vrabie. Indiferent de cât de sus putea ea să zboare, nu avea să ajungă niciodată la el.

Îi spuse asta minții ei. Îi spuse inimii ei. Și totuși, simți un tremur. El vânase cu ea prin pădurile întunecate din St. Giles. El cunoștea fiorul vânătorii. El o sărutase – pe *ea*, nu pe Lady Jordan – de două ori după victoriile lor. Poate că el și Lady Jordan se potriveau pe dinafară – la haine, accent, ranguri –, dar ceva sălbatic sălășluia în ea și în Kyle.

Trăsura se opri brusc și Alf clipi, ridicând privirea. Se aflau în fața casei, nici pe jumătate la fel de frumoasă ca reședința lui Kyle, dar destul de îmbelșugată.

– Am ajuns, spuse ducele și se uită la ea. El e periculos. Să stai aproape de mine.

N-ar fi trebuit să-l ia pe băiat cu el, se gândi Hugh, când coborî din trăsură. Nu trebuia să-l fi lăsat pe Alf să fie implicat într-o situație care putea foarte bine să fie primejdioasă. Dar șocul de a fi aflat că moartea lui Katherine poate nu fusese un accident, că descoperise, *în cele din urmă*, o pistă de urmat, îl înmuie.

Ei bine, ce era făcut era bun făcut, și, în plus, se aflau deja în fața casei lui Aaron Crewe. Aruncă o privire spre Talbot, apoi făcu un semn tăios din cap spre Alf. Băiatul mai șchiopăta încă, deși încerca din răputeri să o ascundă.

Grenadierul dădu din cap. „Bun.” Talbot era un bărbat deștept. Va avea grijă de Alf.

Hugh urcă grăbit scările din piatră albă ale reședinței și ciocăni.

Ușa se deschise aproape imediat și un majordom încruntat ieși la vedere.

– Da?

– Sunt ducele de Kyle, spuse Hugh. Vreau să vorbesc numaidecât cu stăpânul tău.

– Domnul Crewe nu s-a trezit încă, Excelență, răspunse majordomul împăciuitor. Firește, am să-i spun că l-ați căutat și...

Hugh nu mai așteptă ca el să-și termine fraza. Trecu pur și simplu pe lângă om.

Înăuntru era un vestibul mic și un coridor care ducea direct spre scările întunecate din spate. Ignorând obiecțiile bâlbâite ale major-domului, Hugh se îndreptă spre scări. Fără îndoială, dormitorul lui Crewe trebuia să fie la etaj.

Urcă scările câte două, cu oamenii lui în spate și când ajunse la etaj aproape că se lovi de o slujitoare care stătea pe coridor.

Fata chițai speriată.

– Unde e dormitorul stăpânului? întrebă Hugh.

– A doua ușă pe dreapta, domnule, îi spuse ea și arată cu degetul.

Hugh ajunse în fața ușii din câțiva pași mari. Era descuiată și el o deschise.

Apoi se opri brusc.

Draperiile erau încă trase, camera întunecată, dar și așa, silueta spânzurată în centru era de neconfundat.

Slujitoarea țipă în spatele lui.

– Drăcia dracului, șopti Alf lângă el. Țsta e Crewe?

Aproape în același timp, slujitoarea suspină.

– Oh, nu, stăpânul!

– Cred că ăsta e răspunsul la întrebarea ta, mormăi Riley.

Hugh se îndreptă spre ferestre și trase draperiile. Camera fu imediat inundată de lumină. El ridică privirea spre cadavrul spânzurat de candelabru. Poate că bărbatul fusese frumos la un moment dat, dar chipul lui era umflat și pământiu acum.

Pe coridor, slujnica plângea în hohote și îi auzea venind și pe ceilalți servitori, chemați de zarva creată.

Hugh făcu un semn din bărbie spre Talbot.

– Închide ușa.

Masivul grenadier făcu întocmai.

Hugh îi aruncă o privire lui Jenkins.

– S-a sinucis?

Bărbatul cu un singur ochi se plimba în cerc în jurul omului spânzurat.

– Sigur așa arată, nu, domnule?

– Pe ce stătea? întrebă Alf deodată.

Hugh se uită la băiat.

Alf arată spre podea, apoi spre cadavru. Se afla la câțiva metri de podea.

Ducele plăcerilor

– Trebuia să se ridice pe ceva ca să ajungă acolo, nu? Un scaun sau un scăunel. Apoi îl dădea într-o parte ca să se spânzure. Doar că nu e nimic pe aici prin apropiere, nu?

Avea dreptate.

Dormitorul era destul de mic pentru reședința din oraș a unui nobil, nu avea decât un pat vechi cu baldachin, un dulap cu rafturi, un birou și două scaune – ambele aranjate frumos și așezate lângă perete.

– Putea să stea pe pat? întrebă Riley.

– Nu ca să-și pună și capul în laț, spuse categoric Talbot. E prea departe.

Hugh privi între pat și cadavru, măsurând distanța din ochi, și încuviință din cap.

– Dă-l jos.

Riley făcu o grimasă.

Talbot se duse pur și simplu și aduse ambele scaune, punându-le de o parte și de alta a corpului. Se ridică pe unul din ele, iar Riley pe celălalt. Acesta ținu corpul, în vreme ce Talbot tăie frânghia – un proces scurt, dar laborios. Frânghia cedă brusc, Riley gemu când greutatea trupului se izbi de el, dar și Talbot îl prinse și împreună coborâră cadavrul de podea.

Jenkins îngenunche ca să examineze corpul.

– Pute, spuse Alf și strâmbă din nas.

Jenkins ridică privirea spre băiat.

– Nu e mort de atât timp cât să miroasă, dar ai dreptate. Miroase a ouă stricate. Uite, de asta. Cadavrul purta doar pantaloni și o cămașă, iar Jenkins ridică ușor o mânecă. Brațul era uns cu o pastă galbenă. Folosea alifie cu sulf pentru piele. Vedeți? Aici. Și aici. Arată locurile unde pielea era înroșită, în ciuda palorii pe care i-o dădea moartea. Suferea de un fel de boală a pielii și folosea o alifie ca să o trateze.

Alf ridică privirea, cu ochi căprui strălucitori.

– Atunci el i-a angajat pe bărbații care te-au atacat în St. Giles, șefule.

– Așa se pare.

Hugh făcu o grimasă.

„Atât de al naibii de aproape.” Dacă ar fi ajuns acolo azi-noapte, îl mai prindeau pe Crewe în viață? Desigur, azi-noapte nu știuse

despre legătura lui cu Katherine. Nu-și limitase lista de suspecti la Crewe cu o noapte în urmă.

Jenkins ridică și cealaltă mânecă și acolo găsiră delfinul tatuat pe interiorul încheieturii.

Hugh strâns pumnii, își simți umerii încordați și își dădu seama că o nouă durere de cap se iveaua. Cel mai probabil, *fința* asta de pe podea o ucisese pe mama fiilor lui, îl lăsase pe Peter să plângă noaptea și pe Kit să se uite cu ochi furioși la el. Și dincolo de toate, dincolo de propria lui durere și setea de răzbunare pentru o femeie iubită la un moment dat, ajunsese la capătul unei piste promițătoare spre Lorzii Haosului.

Hugh voia să-și izbească pumnul în perete.

Ușa se deschise.

Se întoarse spre intrus. Bărbatul care rămase în prag era înalt și palid, ca un schelet ambulant. De vârstă medie, își purta părul castaniu grizonant prins la spate, avea un costum modest de un cenușiu prăfuit. Puteai să-l confunzi cu un bancher sau cu un avocat.

Nu era nici una, nici alta.

Daniel Kendrick, contele de Exley, era membru important al Parlamentului, un moșier înstărit și un om de afaceri abil. Era aproape imposibil să-l cercetezi. Din câte reușise Hugh să stabilească, omul ducea viața unui călugăr ușor plictisitor.

La vederea lui, ochii de un albastru-deschis ai lui Exley se făcură mici pentru o fracțiune de secundă.

– Excelență. E adevărat ce zic slujitorii? Că Sir Aaron Crewe s-a spânzurat?

– Cu siguranță așa pare.

Hugh făcu un gest spre cadavrul de pe podea.

Contele făcu un pas în față și privi pe după Riley. Zări corpul și făcu o grimasă.

– Doamne sfinte. Sărmanul Crewe. Avea datorii, dar nu știam că era așa cumplită situația.

– Chiar așa? întrebă târăgănat Hugh. Îmi permiteți să întreb ce faceți aici, domnule?

Exley se încruntă.

– Nu sunt sigur că e treaba dumneavoastră, dar trebuia să mă întâlnesc în dimineața asta cu Crewe ca să discutăm o afacere. Firește, când am găsit casa într-o asemenea agitație, am urcat numaidecât. Și motivul pentru care sunteți aici cu atâția oameni este...?

Ducele plăcerilor

Ochii lui zăboviră pe Jenkins, care își terminase examinarea și se ridica.

Hugh așteaptă până ce privirea lui Exley reveni la el.

- Voiam să vorbesc cu Crewe.

- Ah. Contele clătină din cap. Deci a fost ghinionul dumneavoastră să-l găsiți așa.

- A fost?

Fruntea lui Exley se încruntă parcă într-o expresie confuză.

- Ce altceva? El oftă. În orice caz, dumneavoastră și alaiul dumneavoastră puteți pleca. Îi voi anunța pe avocații lui și autoritățile și mă voi asigura ca afacerile lui să fie rezolvate cum trebuie până îi vin moștenitorii.

Hugh ridică din sprâncene.

- Cât de amabil să vă implicați într-o asemenea încurcătură.

- Nu e o încurcătură când e vorba de un prieten.

Hugh se mai uită lung la el o clipă, dar chipul lui Exley era complet lipsit de expresie. Hugh făcu tăios o plecăciune.

- Domnule.

Contele îi întoarse plecăciunea.

- Excelență.

Hugh se întoarse și ieși din cameră. Abia dacă apucă să ajungă pe coridor că Alf se află lângă el.

- Hei! Nu vrei să căutăm prin cameră?

Hugh clătină din cap.

- N-are rost. Dacă Crewe a fost ucis, după cum bănuim, atunci fără îndoială că orice ne-ar ajuta în căutările noastre a fost deja înlăturat de criminal.

- Drăcia dracului, injură Alf în șoaptă.

Și Hugh nu putu decât să fie de acord.

Capitolul 8

Fiul Vrăjitorului Negru era doar un băiat de doisprezece ani – prea mic să plece la război. În vreme ce tatăl lui distrugea Familia Albă, Prințul Negru învăța acasă.

Se întâmplă să fie în camera lui, lângă fereastra ce dădea spre balcon, când văzu ceva care se prăbuși pe dalele de afară.

Și când se duse să se uite, găsi un șoim micuț cu pene din cel mai pur aur, rănit și speriat...

din Prințul Negru și Șoimul de Aur

Era trecut bine de miezul nopții când Alf sări ușor de pe acoperiș lângă grajdurile din spatele reședinței Kyle. Se opri în întuneric, privi în sus și în jos de-a lungul grajdurilor, dar văzu doar o pisică ce se repezi înăuntru. Mai purta costumul ei de Fantomă din St. Giles și nu era bine să fie văzută de cineva.

Când se lăsase în întunericul, avusese nevoie să danseze pe acoperișuri, să simtă vântul nopții în spate, să găsească un tâlhar sau doi pe care să-i nimicească. Să găsească un fel de *eliberare* sau să înnebunească.

După ce ea, Kyle și oamenii lui găsiseră cadavrul lui Kyle, se retrăseseră descurajați acasă la el. Călătoria cu trăsura fusese groaznică. Bărbații nu vorbiseră, Kyle fiind evident măcinat de ce păruse să fie o migrenă – părea să le aibă des, din câte văzuse ea – și ea... Ei bine, nu prea era locul ei acolo, nu? Nici măcar nu era băiatul pe care îl credeau cu toții – băiatul pe care îl credea el.

Așa că ieșise ca Fantoma din St. Giles, căutând necazuri și găsise câteva în toată regula. Dar acum, după câteva ore, chiar după ce îi dăduse o bătaie bună unui tâlhar care încercase să jefuiască o prostituată, se simțea iritată și într-o dispoziție proastă.

Acoperișurile și luna nu o liniștiseră. Nici nu era sigură că mai știa ce își dorea. Să revină în St. Giles și la viața ei de băiat? Să rămână sub papucul lui Kyle, mereu conștientă de umerii lui lați și ochii lui negri și scăpărători?

Era blocată. Nu putea să se *miște* în nici o direcție.

Sări peste poartă în grădinile din spatele reședinței Kyle și o luă tăcută pe aleea cu pietriș. Casa era cufundată în întuneric.

Cu excepția unei lumini la primul etaj, care se vedea printr-o ușă mare de sticlă.

Alf se opri și privi lung, în timp ce respirația ei, iute și ușoară, aburea aerul nopții. Era el? Mai era treaz la ora asta? Poate nu dormea din cauza durerii de cap? Jenkins, bărbatul tăcut și cu un singur ochi, care o cususe cu mâinile lui delicate, îi dăduse lui Kyle un pahar de vin

Ducele plăcerilor

de ceva când reveniseră de la Crewe. Kyle îl băuse dintr-o înghițitură – aproape ca pe o doctorie.

Ea se încruntă. N-ar fi trebuit să îi pese dacă îl durea capul sau dacă durerile de cap erau dese.

Dar îi păsa.

Alee din grădină ducea spre câteva trepte și o pasarelă scurtă. Se apropie prudentă de ușa luminată. Era o bibliotecă – aceeași în care fusese adusă prima dată când intrase în Kyle House. Se uită prin încăpere și se simți ușor dezamăgită, căci, la primă vedere, păru să nu fie nimeni înăuntru.

Apoi îi zări piciorul, întins dinspre scaunul din fața focului care ardea mocnit, și i se tăie răsuflarea. Piciorul nu se mișca.

Ea ridică din sprâncene. Kyle *dormea*?

Se strecură și mai aproape, atât de aproape că-și lipi masca de geam.

El stătea pe un fotoliu în fața șemineului, o lumânarea licărea pe masa de lângă el. Avea o carte în poală, întoarsă cu fața în jos, iar capul lui era dat pe spate, cu ochii închiși și gura ușor întredeschisă.

Oh, da. *Dormea*.

Chiar ar fi trebuit să plece de acolo. Să regăsească siguranța patului ei și să se culce și ea. Era mult, *mult* prea primejdios să stea și să riște să fie descoperită.

Dar ea fusese dintotdeauna atrasă de primejdie.

Încercă mânerul ușii cu ferestre și o găsi descuiată. Zâmbi când îl întoarse și intră în încăpere.

El rămase nemișcat, în vreme ce ea se apropie tiptil și se aplecă peste el cu îndrăzneală. Simțind că parcă era vreun tâlhar nelegiuit. Își mușcă limba și îl studie, pe neașteptate.

El își scosese peruca și haina, rămase doar în cămașa și vesta și-fonate, cu maxilarul umbrit de un început de barbă. Gene groase și negre se odihneau pe obrazii lui, fruntea îi era tulburată de picioarele de păianjen ale copcilor și de vânătăile dimprejur, devenite acum de un verde gălbui.

Coborî privirea spre gura lui. Gura aceea. Buzele lui cărnoase și frumoase erau ușor întredeschise în somn, iar ea era atât de ispășită.

Oh, era atât de ispășită.

El aparținea altei femei, dar era noapte și noaptea era a ei. Ce se întâmpla la lumina lumânării sigur nu conta, nu? Ea nu avușese niciodată multe lucruri și ce avea, de cele mai multe ori, furase sau strânsese de pe stradă.

De ce nu și asta?

Se aplecă puțin mai aproape, își apăsă gura pe buzele lui atât de frumoase și îi inspiră răsuflarea.

Pentru o clipă, el rămase nemișcat sub ea, apoi se mișcă, își ridică mâinile și o prinse de brațe.

Ea se retrase ușor și se uită la el.

Kyle deschise ochii, negri și somnoroși, ațintiți spre ea. Nu păru deloc surprins să o vadă în biblioteca lui, sărutându-l.

Ea zâmbi și, pentru prima dată în noaptea aceea, se simți liniștită. Își puse mâinile pe umerii lui și îl încălecă. Îngenuncheată pe fotoliu, își coborî din nou capul spre al lui, își deschise gura peste a lui și îi cuprinse chipul între mâini.

Cartea se prăbuși la podea.

Îi atinse ușor buza de sus și simți înțepătura ciudată a bărbii lui. Îi prinse buza de jos între dinți.

Un tăciune sări din șemineu.

Ceva scânteie, iar Kyle preluă inițiativa îmbrățișării.

Deschise gura sub a ei, înclină capul într-o parte, o sărută încet, în tihnă, ademenitor, de parcă avea tot timpul din lume. Alf putea să-și simtă bătăile nebuneștii ale inimii, să audă respirația lui în camera liniștită. El găsi șnururile tunicii ei și trase de ele, dând-o la o parte. Pe dedesubt purta o cămașă bărbătească simplă și Kyle o dădu la o parte și pe aceea. Și dedesubt?

Nimic, nici măcar legăturile ei.

Alf simți răcoarea din aer pe pielea umedă de pe gât și dintre sâni. El o ridică, fără să-și ia gura de pe a ei, și o așeză așa încât ea să stea în poala lui, cu capul pe umărul lui. El își înfipse mâna în hainele ei descheiate, iar ea îl simți, fierbinte și mare, pe pieptul ei gol.

Palma lui era aspră de la bătăături, dar atingerea fi era blândă – atât de blândă – în vreme ce îi mângâia pielea. Înainte și înapoi, ușor, tachinându-i sfârcurile, până ce ea se arcui sub el și se împinse spre mâna lui.

Degetele lui se strânseseră în jurul unui sân, atât de mari că o cuprinseseră pe deplin, cald și apăsător, apoi îi atinse iute sfârcul cu un deget și o scânteie se aprinse înăuntrul ei.

Ea gemu.

El îi mușcă buza de jos, iute și în treacăt, apoi o linse, în vreme ce o trăgea de sfârc.

Ea se răsuci sub atingerea lui și îl prinse de umeri.

Alf nu mai făcuse niciodată așa ceva. Nu mai fusese niciodată atât de aproape de un bărbat. Se simțea atât de neîmblânzită, de liberă și voia mai mult. Voia să îi sfâșie cămașa de pe corp, să îi simtă brațele și pieptul și să-și lase mâinile să alunece în voie pe pielea lui dezgolită.

Gândul o făcu să scoată un sunet răgușit.

El chicoti încet.

Când mâna lui se îndepărtă brusc de pe sânul ei, ea suspină dezamăgită, apoi o simți din nou.

La încheietoarea pantalonilor.

I se tăie răsuflarea când simți cum el îi deschide nasturii, unul câte unul.

El înălță capul și o privi, fără să spună nimic, dar ridică întrebător o sprânceană.

Ea trase aer în piept și își lăsă mâinile să cadă într-o parte, într-un consimțământ mut.

Colțul gurii lui se arcui într-un zâmbet masculin care nu era foarte îngăduitor.

Ea continuă să-l privească în ochi când simți, mai întâi, că pantalonii se desfăcură, apoi când îi descheie nasturii de la lenjeria bărbătească de corp.

Degetele lui alunecară pe pielea de deasupra buclelor și pântecul ei se înfioră. Simți cum mâna lui se mișcă încet peste bucle și se adâncește spre locul acela secret și cald dintre coapse.

Partea care o făcea femeie. Nu băiat.

Ochii lui licăriră negri și triumfători în lumina lumânării, când degetele lui despărțiră faldurile alunecoase ale feminității ei.

Ea răsuflă întretăiat, pleoapele ei se agitară și încercară să se închidă, fără să vrea.

Să se uite în ochii lui era mai greu decât să sară pe o casă de cinci etaje. Mai greu decât să se dueleze deodată cu trei tâlhari înarmați.

Mai greu decât să ascundă, în fiecare clipă din viața ei, ce era c
adevărat.

Dar își ținu ochii deschiși, căci nu era o lașă. Era Fantoma di
St. Giles și avea să-l privească în ochi pe Kyle chiar când el găsi m
gurul feminității ei și îl atinse pur și simplu cu unul din degete
lui groase.

Frumoasa lui buză de sus se arcui atunci într-un surâs sarcasti
însă el încuviință din cap la acceptul ei. De parcă ea ar fi trecut u
test de răbdare. De parcă făcuse ceva curajos și nobil.

El se aplică și o sărută din nou, degetul lui dezmiardând-o m
repede, mai puternic. Ea își ridică mâinile, îi simți părul, scurt, da
mai moale decât și-l închipuise. Răsuflarea ei se răsfrângea întretă
iată în gura lui. Voia să-și desfacă picioarele, dar nu putea, nu ch
nu atâta vreme cât purta pantaloni. Și simțea căldura, umezeala car
începea să se formeze între picioare.

Ea se zvârcoli sub mâna lui, gemu în gura lui.

El avea să o facă să... să o facă să...

Alf îi atinse obrazul, barba lui îi înțepa palma, chipul lui era cal
și familiar, și se arcui sub mâna lui, degetele lui îi dezmiardă fald
rile, posedând-o, ținând-o de parcă ea îi aparținea.

De parcă și el poate îi aparținea ei, oricât de imposibil părea.

Și la gândul acela, ea simți cum stelele cad din cer și ea își ia zbo
rul în sus, peste acoperișuri, peste Londra, poate spre lună.

Oh, era minunat.

Chiar mai bine cu el decât când o făcea ea singură.

Se simțea atât de caldă, de moale și topită, cu ochii închiși, cu
pieptul răsuflând greoi.

Gura lui se arcui într-un zâmbet.

De fapt, ea se simțea atât de minunat că nu-și dădu seama decât
prea târziu că el îi scotea masca de pe chip.

Hugh trase masca femeii din poala lui și, pentru o clipă, lumea se
întoarse cu susul în jos.

Chipul dezvăluit era... al unui băiat. Era al lui Alf.

Dar el simțise sânii mici și perfecți.

Dovada feminității ei umede îi mai strălucea încă pe degete.

El clipi și lumea reveni pe făgașul ei.

Ducele plăcerilor

În poala lui se afla Alf, fundul ei grațios și rotund îi atingea mădularul întărit.

Trăsăturile delicate se reformară – aceleași ca înainte –, dar acum el zări înclinarea bărbiei, năsul subțire, buzele rozalii, sprâncenele arcuite deasupra ochilor mari și căprui. Maxilarul era prea delicat pentru un băiat, gâtul prea elegant. Era atât de evident femeie că nu putea în veci să mai arate ca un bărbat pentru el.

Cu siguranță, Alf era o fată, nu un băiat.

Și când el știu adevărul, ea sări în picioare.

Smulse masca din mâna lui moleșită și ieși iute pe ușă când el dădu să se ridice.

– Așteaptă! se avântă opintit după ea, simțindu-se ca un taur care vâna o căprioară. La naiba, așteaptă!

În clipa în care ieșise pe ușa deschisă, grădina era pustie. El privi chiorâș prin întunericul nopții. Se ascunsese? Sigur nu putea să dispară atât de repede.

Se duse pe terasă și o chemă ușor, încercând să nu o sperie:

– Alf.

Nu zări nici o mișcare.

Apoi își aminti cât de sprinten se cățara ea pe clădiri.

Se întoarse ca să scruteze fațada reședinței Kyle.

Nu era nici acolo.

La naiba.

Intră în casă pentru că pur și simplu nu știa ce altceva să facă – apoi se uită lung în foc. Era tentant să izgonească din minte tot episodul ca pe un fel de vis indus de vin.

Doar că știa al naibii de bine că nu era așa.

Mai simțea încă mirosul ei pe degetele lui. Le ridică și inspiră cu ochii închiși, iar mădularul lui încă tare tresări. Fusesse trezit de sărutul ei, atât de nesigur și timid, dar și neastâmpărat. Iar el îi răspunsese fără să se gândească, fără șovăială, o trăsese în poala lui răvășise gura aceea dulce și îi explorase frumoșii sâni. Nu se oprise nici măcar o clipă ca să se întrebe de ce îl căutase în biblioteca lui, de ce îl sărutase.

De ce fugise? Era atât de importantă pentru ea deghizarea? Numele ei chiar era Alf sau și asta era un fel de deghizare?

La naiba, îl luase de prost în tot timpul acela?

– Dumnezeu!

Își trecu ambele mâini prin părul lui scurt când își mai dădu seama de un lucru.

Câți ani avea? Când crezuse că Alf era băiat, estimase că nu avea mai mult de șaisprezece sau șaptesprezece ani. Desigur, dacă trăise tot timpul în St. Giles, atunci era puțin probabil să mai fie inocentă, cu atât mai puțin virgină. Doar că...

Doar că buzele ei tremuraseră sub ale lui. Păruse surprinsă și încântată când el o atinsese.

Doamne sfinte, își făcuse de cap cu un *copil*?

Câteva minute mai târziu, Alf sări de pe un acoperiș pe altul, rezemându-și vârful cizmei pe streășină. Se simțea istovită, șindrilele zornăiră pe aleea dedesubt, mâinile ei bâjbăiră ca să se țină, în vreme ce alunecă de pe un acoperiș înclinat. Pășise greșit peste margine și se trezise legănându-se în aer înainte să mai oprească alunecarea.

Pentru o clipă rămase suspendată acolo, cu dureri în coaste, cu piciorul pulsând, cu un suspin în gât.

„O idioată de zile mari.”

De data asta, chiar că încurcase crunt treburile. Mormăind ceva, căută cu trudă să se întindă spre acoperiș ca să găsească un punct de sprijin și auzi în gând vocea dojenitoare a lui Ned.

Așa. Simți o gaură unde se rupsese o șindrilă. Înfiptă degetele în lemn și se trase, icnind. Întinse celălalt braț spre acoperiș și apucă tot ce putu, ignorând așchiile care îi tăiau palma și se trase ca o creatură distrusă și cu răsuflare întretăiată la siguranța unui acoperiș.

Se întoarse și rămase pe spate, ca să-și recapete suflul, cu chipul udat de lacrimi și se uită lung la luna acoperită de nori. Nici măcar nu mai purta masca – o vărâse în tunica încă descheiată. Începu încet să se încheie la cămașă și tunică.

Îi tremurau degetele.

El o văzuse.

El știa.

Nimeni nu știa în afară de St. John și nici măcar el nu vorbea niciodată cu ea despre asta. Încercase o dată sau de două ori, dar ea schimbase subiectul sau plecase până când el încetase să-și mai bage nasul în viața ei și să afle de ce era așa cum era.

De ce se ascunde tot timpul?

Ducele plăcerilor

Dar Kyle. Kyle îi mângâia feminitatea când îi descoperise chipul. Știa că era Alf, Fantoma și femeie.

Fuse descoperită.

Nu știa ce să facă.

Poate trebuia să-și ia tălpășița. Să se întoarcă în St. Giles și la cui-bușorul ei ascuns. Să stea departe de Kyle, de ochii lui negri și de mâinile lui mari.

„Să nu lași pe nimeni să afle“, îi spusese Ned. „Nu îi lăsa să se apropie. Nu te demasca niciodată. Ascunde-te, Alf. Nu lăsa pe nimeni să te rănească. Mai bine să fii singură decât să te expui primejdiilor.“

Tremurând, se ridică și se uită în jur. Nici măcar nu era sigură unde o purtaseră picioarele, dar își dădu repede seama.

Nu era departe de Saint House – casa lui St. John. Putea... putea să-l întrebe ce să facă.

Își puse masca la loc pe față, se îndreptă spre Saint House și, cu mișcări mai prudente decât în ultimii mulți ani, sări peste acoperiș. Luna o îndrumă prin noaptea rece de iarnă. Pe când era foarte mică, Ned obișnuia să spună că luna era o doamnă rotundă și rotofeie care avea grijă de ei.

Zări Saint House. Era o minunată clădire veche, cu două aripi mai mici care se desenau de-o parte și de alta, formând o curte între ele. Ea alergă și sări pe acoperișul aripii drepte. De acolo, văzu că o lumină era aprinsă la etaj în clădirea principală.

Lumina se vedea sub sala de practică – acolo era camera copiilor.

Alf se ghemui și se apropie tiptil până când reuși să privească în cameră. Poate că una dintre dădace era cu copilul. Fetița lui St. John. Dar când o siluetă trecu prin fața ferestrei luminate, Alf nu o văzu pe dădacă.

Era Lady Margaret. Megs. Așa îi spunea el. Cu silueta ei însărcinată cu al doilea copil, învelită în mătase frumos imprimată, cu părul care curgea în valuri pe umeri, legăna în brațe copilul și se plimba dintr-o parte în alta.

Lui Alf i se tăie răsuflarea. Era atât de aproape că putea să vadă zâmbetul celeilalte femei care își privea copilul. Apoi, St. John apărură lângă ea. Nu spuse nimic. Megs ridică privirea, el se aplecă și o sărută peste copilul care dormea, iar Alf...

Alf se întoarse. Nu putea să se mai uite. Nu era bine să te uiți la ceva atât de intim, dar nu acela era motivul pentru care ochii îi erau

în lacrimi. Nu era motivul pentru care o luă din nou în zbor peste acoperișuri.

Ea nu va avea niciodată asta. Nu la cum era ea. Nu îmbrăcată ca un băiat, nu îmbrăcată ca Fantoma. Nu avea nimic și nu avea unde să se ducă, nu-i așa? Nu și dacă era să fie sinceră. Ori se întorcea în St. Giles și redevenea Alf, cu amenințarea constantă a Gâtlejurilor Sângerii și a altora ca ei, sau se întorcea la Kyle.

Și nu putea să facă asta, nu?

Doar că...

Nu făcuse nimic *rău*, nu?

Se opri, se sprijini de un horn, încercând să se gândească, în timp ce luna era liniștită și senină deasupra ei. Să te îmbraci ca un băiat nu era *rău*, nu?

Își șterse nasul și ochii. În plus... ea și Kyle nu-și terminaseră treaba – nici vorbă. Nu îi nimiciseră pe Lorzii Haosului. Bineînțeles, nu era sigură dacă el mai voia să lucreze cu ea. Dar *avea nevoie* de ea, chiar avea. Ea era cea care avea legături în St. Giles. Știa cum să culeagă informațiile.

Și mai era sărutul din noaptea asta. Poate că el nu va dori să o mai sărute – nu de acum, când aflase că Fantoma și Alf erau una și aceeași persoană –, dar dacă nu se întorcea, nu va ști niciodată, nu?

Nu avea nimic de pierdut. Absolut nimic.

Și când se termina toată povestea? Ei bine, atunci va reveni la viața ei din St. Giles. Dacă el nu dezvăluia ce știa despre ea, nu se întâmpla nimic. Redevenea Alf, băiatul.

Se întorcea la viața în care se ascundea zi și noapte.

Răsufă mai liniștită acum. Alf se împinse dinspre horn și o luă înapoi de unde venise.

După zece minute, își dădu drumul de pe streășina de la Kyle House spre camera ei de la etajul slujitorilor. Lăsase fereastra deschisă cu ore bune în urmă, când ieșise afară în costumul Fantomei, iar acum se furișa înăuntru, simplu ca bună ziua.

Își scoase săbiile și costumul de Fantomă, le ascunse sub pat. Se spălă cu apa rece lăsată în ulciorul de pe dulap. Își legă sânii și își puse hainele bărbătești, apoi se băgă în pat, hotărâtă să nu își facă griji pentru ce urma să îi spună de dimineață lui Kyle.

Dar în vreme ce adormi, mintea îi zbură la buzele frumoase arcuite cu o satisfacție masculină și la mâini iscusite care o atinseseră

cum nu mai făcuse nimeni înainte, și se gândi: putea cu adevărat să se întoarcă la ce fusese înainte?

Capitolul 9

Vrăjitorul Negru nu era un tată iubitor. El cârmuia regatul și pe fiul său cu violență și spaimă.

Prințul Negru nu avusese niciodată un animal de companie, deși își dorise deseori unul. Băiatul ridică atent șoimul de aur și îl duse în camera lui. Înveli o cutie de lemn cu pânză moale și puse cu grijă șoimul înduntru. După aceea, băiatul hrăni în secret pasărea, dându-i din carnea de pe farfuria lui...

din Prințul Negru și Șoimul de Aur

Hugh se trezi a doua zi cu un mădular tare și senzația vagă a vise-
lor cu un băiat mascat care se transforma într-o femeie pasională.

Gemu și se ridică, frecându-și capul îndurerat. Iisuse, nu avea nevoie de asta în viața lui. De Fantoma care îi ațâța dorințele ca o himeră fără nume și fără chip. O femeie care se lupta, dansa și îl lua în zeflema.

Căci Alf era periculoasă.

Nu voia să o cunoască. Nu voia să îi pese de ea, nu voia să-și facă griji pentru ea, nu voia să îi fie dor de ea.

Nu voia nimic din nebunia asta. Ce simțise pentru Katherine îl distrusese. Ce simțea cu Fantoma – cu Alf – semăna prea mult cu același sentiment.

Avea altele, mai importante, pe cap.

Trebuia să găsească altă pistă prin care să îi urmărească pe Lorzii Haosului.

Cu gândul acela în minte, se ridică, se spală și se îmbracă în grabă.

Trebuia să-și cheme oamenii ca să definească o direcție nouă, dar se trezi că urcă scările, în schimb. Ceva îl îndemna spre camera ei, chiar dacă știa că nu avea să o găsească acolo. Poate că lăsase ceva, vreun indiciu despre unde putea să o găsească. Dacă nu găsea, îl va trimite pe Bell înapoi la Capra cu un Corn ca să întrebe de ea.

Dar dacă voia să se ascundă...

El se încruntă câtă vreme urcă în grabă ultimele trepte, dar ma bătându-i nebunește. O împielită ca ea în labirintul de coridoare, alei și încăperi ascunse din St. Giles? Se putea să nu o vadă niciodată.

Doamne Dumnezeule, cum de supraviețuise atâția ani? Că Gâtlejurile Sângerii erau pe urmele ei – cu atât mai mult el o trimisese după ei. O bătuseră deja o dată. Ce vor face dacă o seau din nou? Fugise înapoi, direct în brațele lor?

Gândul răsuci ceva înăuntrul lui și simți o durere ascuțită în ochiul drept.

Traversă cu pași mari coridorul spre camera ei și deschide ușa, pregătindu-se să dea de o încăpere pustie.

Apoi rămase mut de uimire la priveliștea care îl întâmpină.

Ea era acolo.

Alf era ghemuită în pat, cu părul frumos și șaten care îi încadra chipul pe pernă și nu era singură. Fiii lui erau cuibăriți aproape de ea, de o parte și de alta. Alf își purta hainele de băiat, iar Peter dormea cu pumnul strâns în materialul de pe piept, cu capul rezemat sub bărbia ei. Kit era înfășurat în spatele ei, cu mâinile în jurul coastelor ei. Stăteau așa de aproape de ea că i-ar fi fost imposibil să se miște, chiar în somn, de parcă ea era esențială pentru picoteala lor, esențială cumva în viața lor.

El se uită lung, ușurat să o știe acolo, nedumerit de motivul pentru care alesese să se întoarcă. Cum ajunseseră fiii lui până aici? Se furișaseră pe scări în miezul nopții? Dădaca nu era conștientă că lipseau?

De ce?

Ce alinare găseau la Alf și nu găseau la el, la tatăl lor? Sau chiar la Iris, o femeie pe care o știuseră dintotdeauna?

Ce le făcuse ființa asta subțire și fermecătoare?

În clipa aceea, Alf deschise ochii, iar el inspiră în tăcere.

Ochii ei erau somnoroși și ușor uluiți. Obrajii erau rumeni din somn și, fără îndoială, de la căldura copiilor lui, ghemuiți atât de aproape. Îl privi și păru să devină conștientă aproape deodată, căci ochii ei căprui deveniră tăioși. Se ivi amuzamentul batjocoritor pe care îl văzuse la Alf, flăcăul, cu mintea lui ageră.

Dar care sălășluiau acum într-un trup de femeie.

Ducele plăcerilor

Ea se uită lung la el și buzele ei catifelate și rozalii – *Doamne, ce prost* fusese să creadă că era gura unui băiat – îi zâmbiră.

Larg și cu căldură. Ca un răsărit. Ca bucuria și speranța. Zâmbetul unei femei. Ucigător ca o sulită înfiptă în piept.

Primejdios. *Seducător*.

Hugh își dădu seama că durerea de cap dispăruse, în vreme ce mădularul lui se trezi din nou la viață. El se uită lung la ea, la băiat, la femeia copilă, la Fantomă, la alinarea copiilor lui, la misterul înnebunitor care îl prindea și îl ademenea când avea nevoie să-și concentreze atenția, *mintea limpede* altundeva.

Întoarse privirea, supărat pe el și pe slăbiciunea lui.

– Trezește-te și hai jos. Trebuie să vedem ce-i de făcut cu Lorzii Haosului.

– Imediat, șefule, șopti ea.

Tonul ei părea batjocoritor.

Dar poate că doar i se părea.

Alf îl privi pe Kyle plecând din încăpere și zâmbetul ei se risipi.

Nu îi spusese nimic despre cele întâmplăte azi-noapte. Nimic despre faptul că descoperise că era femeie.

Totul revenise la normal.

Atunci de ce o durea inima? Asta își dorise, nu-i așa? Putea să-și reia viața ca Alf, băiatul. Putea să-și mânuiască în continuare săbiile ca Fantoma din St. Giles. Putea să uite tot ce se întâmplase cu o noapte în urmă.

Doar că era puțin probabil să se întâmple așa, nu?

Chiar dacă el putea să uite atât de ușor, ea nu putea.

Oftă și se ridică.

Peter scoase un sunet arțăgos și se înfășură mai aproape, dând din picioare, în vreme ce Kit căscă zgomotos.

Alf îi privi cu drag pe băieți.

– Voi doi ați face bine să vă treziți.

Se furișaseră în camera ei la primele ore ale dimineții și fusese prea obosită ca să îi trimită la loc în dormitorul lor.

– Nu vreau, spuse Peter.

– Dar trebuie, spuse ea veselă. Nu putea să se pregătească de o nouă zi decât după ce ei plecau. Dădaca o să vadă c-ați plecat, dacă nu vă întoarceți repede în camera voastră.

– Hai, Petey, spuse Kit și se ridică din pat. Annie nu ne mai da budincă în seara asta dacă vede c-am plecat.

Băiatul mai mic șuieră nemulțumit printre dinți, dar se întoarce pe burtă și alunecă din pat, apoi rămase șovăielnic în picioare.

Părul blond îi stătea vâlvoi pe cap și era de-a dreptul adorabil. Alf i-l netezi de pe față în spate.

– Ești bine, Peter?

Băiatul încuviință somnoros din cap. Era furnăit, cu fața umezită de lacrimi, când ajunsese în camera ei noaptea trecută, adus de Kit. Ea nu le spusese nimic. Doar le făcuse loc amândurora, de-o parte și de cealaltă, și le cântă un cântecel pe care îl învățase de la Ned, în vreme ce ei adormiseră din nou.

Peter ridică privirea, cu ochii lui mari albaștri.

– Vii să ne vezi mai târziu?

Ea îi făcu cu ochiul.

– Bineînțeles.

– Și ne cânti iar cântecul cu luna? întrebă el neliniștit.

Alf simți brusc nevoia de a-l săruta – dar n-ar fi fost prea potrivit pentru Alf, băiatul. În schimb, îi zâmbi.

– Da, o să-l cânt.

– Hai, Peter! îl strigă Kit de pe coridor.

Peter alergă spre el.

– Să nu uii, urlă el spre Alf înainte să se facă nevăzuți.

Alf oftă. Îi era dor de Hannah. Nu reușise să o mai viziteze pe fetiță de când era la Kyle House. Își dorea să poată cumva să le aducă pe Hannah și Mary Hope aici. Să îi vadă împreună pe Peter, Kit și fetițe, poate să se joace în camera copiilor. Zâmbi ușor întristată. Dacă se întâmpla așa ceva, Peter și Hannah sigur aveau să se certe pe cine să preia comanda grupului.

Clătină tare din cap. Dorințele nu ajutau la nimic.

Se ridică și începu să se pregătească pentru o nouă zi. Mai întâi, își verifică legăturile – erau înroșite, dar încă la locul lor –, apoi se spală în grabă înainte să se îmbrace din nou.

După jumătate de oră, coborî scări.

Firește, nu mai era nici un slujitor la etajul lor în clipa aceea, se apucaseră deja de treburile lor cu mult înainte de răsăritul soarelui. Gândul o făcu să se bucure că nu lucra acolo, căci să lucrezi pentru bogătași i se păruse mereu o muncă dificilă și ingrată.

— Ducele plăcerilor —

Avusese de gând să se ducă la bucatărie, să vadă dacă găsea niște pâine și ceai pentru micul dejun, dar când ajunse la primul etaj, auzi urletele unor bărbați.

La drept vorbind, fusese dintotdeauna o curioasă.

Așa că se strecură pe coridorul mareț, spre biblioteca lui Kyle, unde îl sărutase cu o noapte în urmă.

Unde el îi atinsese atât de sincer trupul cu mâinile lui fierbinți, de parcă avusese tot dreptul, și îi reamintise ce se ascundea sub costumul ei.

Când se apropie, își dădu seama despre ce se tot țipa.

— Propria carne și propriul sânge! spunea un bărbat cu accentul londonez al unui om de rând. Îți cerem doar ce ar fi vrut maică-ta să ne dai, dacă mai trăia.

— Hai, nu mai urla la Excelența Sa, spuse cealaltă voce, mai încet și pe un ton slugarnic. Chiar e un băiat bun. N-o să-l lase pe sârmanul unchi Jack să moară de foame, fără acoperiș deasupra capului și mâncare peste iarnă, nu-i așa?

— V-am dat, ție și verilor mei, fonduri suficiente în ultimul an, unchiule, răspunse Kyle cu un glas încordat.

— Vezi, tată? îl luă în derâdere prima voce. A uitat de unde se trăgea maică-sa. N-am să mă umilesc pentru niște gologani aruncați în noroi.

Un bărbat voinic cu păr negru și umeri lați ieși valvârtej din bibliotecă, aproape dărâmând-o pe Alf, când trecu brutal pe lângă ea.

Alf se uită lung după el. Mersul și statura omului îi aminteau de Kyle... doar că era îmbrăcat cu niște pantaloni maronii uzați ca haina și pălăria neagră cu boruri mari.

Ea se întoarse spre ușa de la bibliotecă și aruncă o privire înăuntru.

Kyle stătea lângă șemineu, cu o perucă albă pe cap. Purta pantaloni de un albastru-închis și o haină de aceeași culoare peste vesta cenușie, cu o cămașă de un alb imaculat. În fața lui se afla un bărbat cu părul grizonant, aproape la fel de înalt ca el, dar care stătea cu umerii încovoiați în față și capul aplecat docil. Lângă bătrân mai era un bărbat cu păr negru, la fel de masiv ca omul de care se lovise de coridor. El se uita absent la șemineu și strângea în mâini sculptura unui câine.

Bătrânul se aplecă spre Kyle.

– Îmi pare atât de rău, Excelență, atât de rău. Știi că Thadeus e iute la mânie și e foarte mândru – mai mândru decât ar trebui să fie un măcelar, dacă e s-o spun p-a dreaptă. Dar dacă ai putea să ne dai mie și băieților, un mic împrumut – doar o liră sau două. Ți-am fi tare recunoscători. Atât cât să reparăm acoperișul prăvăliei. El plecă din nou capul, cu ochii mijiți când scrută încăperea. Nici nu le-ai simți lipsa la cât ești de bogat.

Urmă o clipă de tăcere, apoi Alf văzu cum Kyle întoarse privirea spre bărbatul masiv și tăcut.

– Ce faci, Billy?

Billy zâmbi la auzul numelui lui și ridică jucăria fără să se uite la Kyle.

– Câine.

Kyle se mai uită o clipă la el, apoi reveni cu privirea spre unchiul lui.

– Măcar pare bine hrănit.

Bătrânul se îndreptă din spate și păru indignat.

– Bineînțeles că e bine hrănit. Și bine îmbrăcat. E băiatul meu.

Kyle încuviință din cap.

– Am să vă fac un cadou de o sută de lire ca să puneți un acoperiș nou și să mai faceți ce trebuie.

Alf trase aer în piept. O sută de lire erau o mulțime de bani – o avere pentru oamenii ca ea.

Pentru oameni ca rudele lui Kyle.

Dar Kyle îi strângea deja mâna unchiului său, în vreme ce bătrânul îi mulțumea exagerat.

Kyle se întoarse spre șemineu, câtă vreme unchiul lui se îndreptă spre ușă. Alf nu fu surprinsă când bărbatul grizonant se grăbi spre Billy cât putu de repede, acum că primise ce ceruse.

Așa că ea rămase în pragul ușii, uitându-se lung la Kyle, cu buzele strânse.

El privea flăcările, cu un chip lipsit de expresie.

– Ai mâncat?

Trebuia să fie conștient că Alf auzise măcar ultima parte a discuției.

– Cum ai ajuns duce? întrebă ea.

La întrebarea ei, Kyle ridică surprins privirea.

– Credeam că știi. Sunt fiul regelui.

– Oh, asta înțeleg, spuse ea încet când intră în bibliotecă, dar cine e mama ta?

El chicoti.

Ea ridică o sprânceană.

El clătină din cap.

– Îmi pare rău. Ești așa o creatură mică și ciudată. Pare că știi atât de multe, apoi vii și-mi spui că nu știi cine e mama mea când credeam că toată Londra știe – cu siguranță, știu cei care au citit ziarele de scandal.

– Atunci, aici m-ai prins pe picior greșit, șefule, spuse ea. Nu le citesc.

– Nu? Își înclină capul și o studie atent, de parcă chiar o considera o creatură mică și ciudată. Și oricum, ce voia să spună prin asta? O spusese pentru că era îmbrăcată ca un băiat? Bănuia că așa ceva i s-ar fi părut ciudat unuia ca el. Totuși, nu putu să-și reprime un junghi de durere la comentariul lui. Știi să citești?

– Firește, spuse ea și se simți ușor insultată. Altfel n-aș putea să-mi fac treaba – multe au de-a face cu note și scrisori.

– Mi-ar plăcea să aflu cum ai învățat, într-o bună zi. El încuviință din cap. Cât despre întrebarea ta: mama a fost actriță, născută într-o familie de măcelari, după cum ai auzit. Numele ei era Judith Dwyer. I-a atras atenția Maiestății Sale și, drept urmare, m-am născut eu.

Ea se încruntă.

– Dar cum... vreau să spun, cum ai ajuns să fii duce?

– Ah. El ridică din umeri. Regele m-a recunoscut oficial, a creat titlul de duce de Kyle și mi l-a acordat cu multe pământuri și bani. Mi s-au oferit tutori și am fost trimis la o școală scumpă. De fapt, am fost crescut ca un duce. Strâmbă din buze. Așa se fac aristocrații. Bineînțeles, mama nu s-a schimbat niciodată. Accentul ei semăna foarte mult cu al tău atunci când era obosită sau uitucă. El zâmbi sec. Unchiul și vărul meu au continuat negoțul familiei. Mama a fugit când aveam doisprezece ani și s-a angajat la un teatru. Se pare că era o actriță desăvârșită, deși mă îndoiesc că asta i-a atras atenția regelui. Din păcate, era și foarte frumoasă. Mama n-a mai avut alt iubit după rege – deși s-au oferit mulți. Se pare că a făcut greșeala, mai curând naivă, de a se fi îndrăgostit de el. Așa că, în vreme ce eu profitam de pe urma aventurii ei, ea era distrusă. Kyle ridică privirea

apre ea, cu ochi negri îndurerați. A murit când aveam șaptesprezece ani. De friguri. Eu eram plecat la școală.

Îmi pare rău, șopti ea.

De ce? întrebă el, și gura lui frumoasă se arcui în jos. S-a întâmplat cu ani în urmă. În plus, am titlul, pământurile, banii. Nu e asta un schimb just pentru afecțiunea unei femei?

Ea nu îndrăzni să răspundă la întrebarea lui.

Și hărbații care abia au plecat?

Pratelele ei și fiii lui, răspunse el. Mă văd cu ei doar când au nevoie de bani.

N ar trebui să dai bani celor care-ți cer, spuse ea brusc și vocea îi răsună tare în tăcerea bibliotecii. O să-ți ceară doar mai mult.

El se întoarse și o privi curios.

Am crezut că vei fi înțelegător cu cauza lor. Am o groază de bani și ei n-au. Și sunt rudele mele de sânge.

Ea ridică hărbia, făcu ochii mici, cuvintele ei răsunară înflăcărate, deși nu știa întru totul de ce.

De ce să-i înțeleg pe oamenii ăia? Nu-i cunosc. În plus, e legea firii, unii se nasc cu bani, alții fără. Rugămințile lor și vina ta n-o să schimbe asta. Ai putea să le dai toți banii tăi, monedă cu monedă, și n ar fi mulțumiți până nu ți-au luat ultimul șfanț.

El ridică din sprânceană.

Deci nu crezi c-ar trebui să-i ajut pe cei nevoiași?

Ea scutură din cap și buzele ei se arcuiră în fața capcanei evidente.

N-am spus asta, șefule. Ajută-i cât vrei. Dar să stai cu ochii în patru la cei care o să-ți ia toți banii și o să plece fără șovăială. Nu merită mila sau ajutorul tău, indiferent de sângele lor sau de banii tăi.

Pentru o clipă, ochii lui negri o priviră inexpressivi, apoi spuse:

— Ești foarte cinic pentru cineva de vârsta ta, Alf.

Nu sunt cinic, sunt *realist*. Ea se încruntă și se simți insultată. Și oricum, la ce vârstă poți să devii cinic pe lumea asta, șefule? Îl privi în ochi. M-am născut și-am crescut în St. Giles, la urma urmei. Asta vine la pachet cu aerul pe care-l respirăm acolo.

Atunci bănuiesc, spuse el cu o voce scăzută și profundă, că e o minune că mai ai o licărire de inocență.

Lui Alf i se tăie răsuflarea, iar ochii lui nu-i părăsiră pe ai ei. Pusese inocentă cu o noapte în urmă, înainte ca el să o atingă. Ștuse? Despre asta vorbea acum?

El făcu un pas spre ea, însă Alf își păstră echilibrul, așteptând.

Azi arăta cu adevărat ca un duce – în ciuda poveștii despre obârșia mamei lui. Era întunecat și impunător, cu ochi negri somnoroși și ea voia... ea voia...

Simțind o mișcare a aerului în spatele ei, Alf se întoarse și o văzu pe Lady Jordan pe coridor, privind spre bibliotecă, spre ea și Kyle, cu o ușoară încruntătură pe frunte.

– Ei bine? spuse Lady Jordan. Ce s-a întâmplat cu Sir Aaron Crewe?

– Sir Aaron Crewe e mort, spuse Hugh și, pentru o clipă, Iris chiar simți că inima îi îngheață îngrozită.

Își acoperi gura cu mâna și îl privi lung. Stând în dreptul focului din biblioteca lui, el părea foarte sever și inaccesibil. Și era iar cu flăcăul acela ciudat, Alf.

– Nu l-ai...

– Nu, o întrerupse el tăios. Era mort când l-am găsit la el acasă.

– S-a spânzurat, așa a făcut, detalie Alf și adăugă întârziat, doamnă, când Iris se uită la el cu ochi mari. Cel puțin, așa trebuia să pară.

– Dumnezeu! Ea întoarse privirea spre Hugh. Ce vrea să însemne asta?

Hugh oftă, de parcă întrebările ei – poate chiar simpla ei prezență – erau o obligație și, pentru un moment, se simți rănită.

Apoi, își reveni în fire. Katherine fusese prietena ei cea mai bună din copilărie. O iubise pe Katherine – mai mult decât oricine din încăperea aceea. Cu siguranță mai mult decât Hugh, la urma urmei. Îi datora lui Katherine să se asigure că moartea ei era cercetată cum se cuvenea.

Așa că îl privi pe Hugh Fitzroy, duce de Kyle, în ochi și spuse:

– *Povestește-mi.*

– Vino, îi zise el. Hai să mergem în salonul roșu unde vei fi mai comodă și trimit după ceai.

Îi întinse mâna și o conduse spre salonul de jos, cu Alf pe urmele lor.

Băiatul părea să fie mereu prin preajmă în ultimele zile.

Salonul roșu fusese locul preferat al lui Katherine în care își bea ceaiul și bârfea – când nu făcea cumpărături sau nu participa la întâlniri și altele asemenea. Iris simți o durere în piept când intră împreună cu Hugh în încăperea. Petrecuse în tihnă acolo atâtea după-amiezi fericite cu Katherine.

Îl privi, întrebându-se dacă avea vreo idee vagă despre cum Katherine petrecuse luni de zile ca să aleagă materialul de un roșu intens care tapeta pereții sau că se răzgândise de trei ori cu privire la picioarele scaunelor din mătase rozalie pe care le comandase special.

Nu, își spuse Iris în gând, când el o conduse spre divanul de un auriu-închis despre care Katherine spusese că voia să-l schimbe chiar înainte să moară, nu avea nici o idee. O părăsise pe Katherine înainte ca ea să decoreze încăperea. Și oricum, n-ar fi fost surprinsă să afle că Hugh își ura soția.

Cu siguranță avea motive întemeiate.

Iris se încruntă întristată.

Hugh îi șoptea ceva lacheului, fără îndoială cerea să li se aducă ceaiul. Alf se așeză pe unul din scaunele acoperite cu mătase rozalie din fața ei și Iris îl studie pe furiș.

Băiatul purta o haină veche și uzată, mult prea mare pentru el, părul îi era strâns la spate, într-o coadă dezordonată. El își întoarse capul și îl urmări pe Hugh, cât termină de vorbit cu lacheul și se întoarse la ei. Lui Iris i se tăie răsuflarea când zări profilul băiatului.

Pentru că *nu era* profilul unui băiat.

O știu de îndată. Gâtul era prea delicat, nu avea nici un măr al lui Adam; mișcarea umerilor lui Alf, până și mersul lui care păruse ciudat de *excentric*, era de înțeles. Oh, era foarte, foarte bună sub deghizarea ei de bărbat, dar acum că Iris putea să o vadă, era imposibil să îi scape.

Se uită cum Hugh se așază pe scaunul de lângă Alf, amândoi în fața lui Iris.

Parcă făceau parte din aceeași *coalți*e.

Ea miji ochii. Oare Hugh știa de înșelăciunea lui Alf?

Dar el începu să vorbească și atenția ei fu imediat distrasă spre alte chestiuni.

Credem că Crewe a fost ucis.

Credem? nu putu să nu întrebe, cu o voce mai ascutită decât și ar fi dorit.

El păru ușor surprins.

Am fost cu oamenii mei și cu Alf, după cum știi. Jenkins i-a examinat corpul. Erau indicii că nu a fost o sinucidere.

Ce indicii? întrebă Iris.

El se încruntă și Iris își dădu seama că încerca să găsească un mod delicat prin care să îi spună totul fără să îi ofenseze sensibilitățile. La urma urmei, ea era o doamnă, și trebuia să fie protejată.

În mod evident, Alf nu avea asemenea griji.

– Nu era nici un scaun acolo unde s-a spânzurat Crewe. Nu putea să se spânzure dacă nu-l *punea* cineva acolo.

Hugh se strâmbă.

– Da. De asemenea, Jenkins ne-a informat mai târziu, după ce-am plecat, că observase vânătăi pe trup – vânătăi care nu erau de la spânzurare.

Ea își înclină capul și întredeschise gura ca să pună o întrebare chiar când slujitoarele intrară cu tava cu ceai. Aduseră și biscuiți proaspeți – încă fierbinți, abia scoși din cuptor – cu unt și gem și le luă câteva minute bune să aranjeze totul pe măsută.

Așteptă până când slujitoarele închiseră ușa în urma lor, apoi se aplecă în față.

– De ce nu v-a spus Jenkins de vânătăi când erați încă acasă la Crewe?

Hugh se încruntă.

– Pentru că un prieten de-al lui Crewe, contele de Exley, a ajuns casa la el înainte ca Jenkins să mai apuce.

– Exley? Nu știu...

– Este membru al Lorzilor Haosului. Hugh ridică din umeri. Unul din bărbații de pe lista pe care mi-a dat-o Montgomery. Poate a fost o coincidență c-a apărut așa de repede după moartea lui Crewe, dar nu cred.

Ea clipi nedumerită.

– Crezi că l-a ucis contele?

– Sau a pus să fie ucis.

– Doamne sfinte, spuse ea încet și aproape se înecă. Ce e de făcut în continuare?

El întoarse privirea.

– Trebuie s-o iau de la capăt. Să investighez numele rămase pe listă – mai ales pe Exley.

Ea se încruntă și turnă ceai tuturor, câtă vreme se gândi la cele povestite.

– Nu poți pur și simplu să-i arestezi pe Exley și ceilalți? La urma urmei, știi că fac parte din organizația asta.

El luă cana de ceai de la ea.

– Cu ce acuzații, mai exact? Că numele lui e pe o listă pe care mi-a dat-o ducele de Montgomery? Că bănuim că face parte dintr-o organizație secretă? Cu toții au acceptat să nu vorbească despre ce au văzut la întâlnirile Lorzilor, nici despre ce fac Lorzii ca să influențeze guvernul. Nu avem martori. Victimelor orgiilor – cele care au supraviețuit și pe care le-am descoperit – le e prea frică să vorbească și, în plus, Lorzii poartă măști. Puse brusc ceașca jos, părând frustrat. Cred că cei mai mulți dintre membrii nici nu știu cine sunt ceilalți.

– Dar unii știu. Alf luase ceașca de ceai și era ocupată să ronțăie un biscuit, fără să fie atentă la firimiturile care îi cădeau în poală. Făcu un gest cu jumătatea de biscuit în mână. Așa ți-a zis Montgomery în ultima scrisoare.

Iris se încruntă.

– Ce scrisoare?

– Ducele de Montgomery corespundează cu mine, îi spuse Hugh. Majoritatea scrisorilor sunt pline de bârfe, povești sau ghicitori, dar din când în când, mai scapă și câte o fărâmbă de informație reală. În ultima lui scrisoare, mi-a spus c-a auzit că Lorzii Haosului păstrează o listă a membrilor. Dacă găsim lista asta, atunci am fi în stare să elucidăm misterul.

– Înțeleg. Iris sorbi din ceai. Deci Crewe și Exley erau două dintre numele primite de la Montgomery?

– Da.

– Și celelalte nume?

– Lordul Chase și viconte Dowling, răspunse el.

– Oh!

Iris făcu ochii mari.

Hugh se încruntă.

— Ce e?

— Vicontele Dowling, spuse ea și își simți pieptul cuprins de entuziasm. Este o cunoștință de afaceri a lui Henry. Ea se uită la Alf. Fratele meu mai mare, Henry Radcliffe. Locuiesc cu el și soția lui, Harriet. Își întoarse privirea spre Hugh. L-am și întâlnit pe lordul Dowling. Participă deseori la dineurile lui Harriet.

— De câtă vreme se știe Henry și lordul Dowling? întrebă Hugh, cu un glas liniștit.

— Vai, de ani de zile, cred. Ea se încruntă, încercând să-și amintească de prima dată când Henry îl menționase pe viconte, dar scutură frustrată din cap. Nu știu exact. Cel puțin de dinainte de moartea soțului meu — Henry se frecventează cu lordul Dowling de când eu locuiesc cu ei.

— Atunci de cinci ani, spuse Hugh, cu ochi întunecați.

Degetele ei se strânseseră pe toarta delicată a căinii de ceai la un gând subit și groaznic.

— Doar nu crezi că *Henry* e...

— Are vreun tatuaj cu delfin? întrebă Alf, iar Iris ar fi fost indignată de intervenția ei, doar că femeia era foarte pragmatică.

Ea răsuflă.

— Nu din câte știu eu.

— Doar pentru că-l știe pe vicontele ăsta, nu înseamnă că e și el unul din ei, nu? întrebă Alf cu sinceritate.

Iris încuviință din cap și mai luă o gură de ceai ca să se întremeze.

— Desigur. Ai dreptate.

Hugh își lovea genunchiul cu degetul.

— Iris, crezi c-ai putea să aranjezi o cină cu Harriet? Una la care să fim invitați și eu, și Dowling?

— Aș putea, răspunse ea încet. Dar cred că există o ocazie mai utilă prin care să-l cunoști. Am primit o invitație la un bal mascat dat de lordul Dowling peste două săptămâni. Ea își mușcă buza și se aplecă în față, iar un val de încântare îi cuprinse pieptul la gândul acela cutezător. Atât fratele meu, cât și soția lui pleacă mâine într-o călătorie la țară. Vor fi plecați pentru cel puțin trei săptămâni, dar cum balul e mascat...

Buzele lui Hugh se arcuiră într-un zâmbet triumfător.

— Eu aș putea să particip în locul fratelui tău.

Capitolul 10

Când Șoimul de Aur se făcu bine în cele din urmă, Prințul Negru îi puse o glugă și îi prinse la picior legături din piele. Clopoței micuți erau cusuți la legături și răsunau de fiecare dată când pasărea se mișca. Băiatul își puse o pelerină și ascunse sub ea Șoimul de Aur. Se îndepărtă cu pasărea de Castelul Negru până când se găsiră în singurătate și nici un ochi indiscret nu mai putu să îi vadă.

Descoperi pasărea, apoi în șopti la ureche:

– O să-ți spun Dor...

din Prințul Negru și Șoimul de Aur

Hugh simți că mușchii i se încordează când adulmecă mirosul vânatului. Se aplecă în față pe scaunul delicat din salon și își puse coatele pe genunchi.

– Dacă reușim să intrăm în casa lui Dowling, eu pot să caut înăuntru în timpul balului.

– Ei știi cine ești, șefule, îi spuse Alf, bând restul de ceai, și țuguie buzele ei frumoase și rozalii. Nu crezi c-ar observa un tip mare ca tine care umblă în voie prin casă?

El miji ochii spre ea... și își dădu seama: ea era afurisita de Fantomă din St. Giles. Știa să se lupte – luptase cot la cot cu ea – și își câștiga pâinea din căutatul informațiilor. Ar fi un prost să nu o folosească. De ce Dumnezeu nu se gândise la asta mai devreme?

Ea era un vânător – vânătorul lui.

El zâmbi și o privi cum făcu suspicioasă ochii mari.

– Atunci tu ai să cauți. Te luăm ca lacheul nostru.

Sprâncenele lui Iris se ridicară până aproape de linia părului.

– Alf e destul de scund pentru un lacheu, nu crezi?

El izgoni problema dintr-o simplă privire aruncată spre Alf. Ochii ei căprui și mari nu trădau nici o urmă teamă. De fapt, buzele ei erau ușor întredeschise, începu să înroșească. Așa arăta când era stârnită? El simți o tresărire entuziastă, adânc în pântec. O nevoie de a se întinde spre ea, de a o trage în poala lui și de a-i răvăși gura.

El îi răspunse lui Iris, dar cuvintele se adresau lui Alf.

Ducele plăcerilor

– Nu se vor uita foarte atent la lachei.

Iris avea sprâncenele arcuite și se uita spre el și Alf.

– Dar...

– Ori Alf, ori eu, spuse Hugh cât putu de blând.

Fata zâmbi ușor, dar îmbujorarea coborî spre gâtul ei delicat. Cât de jos ajungea? se întrebă el. Era udă acum, cu gândul la planurile pe care le făceau?

– Foarte bine, spuse Iris, cu voce clară și sacadată care întrerupse tăcerea grea ce se lăsase în încăpere.

Alf își dresе glasul și își întoarse privirea. Se uită în treacăt la Iris, înainte să-l întrebe:

– Cum ai de gând să te ocupi de asta?

– Cu grijă. El se lăsă pe spate. Trebuie să vorbim despre asta, să plănuim cum să intrăm și să ieșim din casa lui Dowling – și ce e de făcut dacă ceva nu merge bine. Dar mai întâi avem nevoie de informații despre casă. Poți să faci rost de ele?

– Bineînțeles.

Ea se ridică, iar el își aminti cât era de micuță. Nu era de mirare că fusese confundată cu un băiat atâția ani. Avea șolduri și sâni micuți, un trup subțire și delicat ca al unei păsări. Își petrecea atâta vreme certându-se cu el și vorbind răspicat despre ce credea că era ușor să uiți cât de *mărunțică* era fizic.

Poate că era în stare să se lupte, dar tot femeie rămânea.

Hugh se încruntă și șovăi o clipă. Cu siguranță că unui gentleman nici nu i-ar fi trecut prin minte să pună o femeie în asemenea pericol. Un gentleman ar fi trimis-o de acolo și i-ar fi spus că nu o putea folosi acum că îi descoperise identitatea sexuală.

Dar ea nu era o doamnă, nu? Crescuse în cea mai groaznică parte din Londra. Ba mai mult, făcea asta de ani buni, înainte ca el să o fi cunoscut – și o mai făcea și cu mare pricepere.

În plus... El nu era genul tipic de gentleman. Era unul din motivele pentru care era atât de bun la activitățile de culise pe care i le rezerva regele pentru el: era dispus la orice ca să-și facă treaba.

Inclusiv să folosească o femeie incredibil de iscusită ca agent.

– Trebuie să știi unde își ține Dowling cele mai importante hârtii, îi spuse el acum, după ce luase o decizie. În dormitorul lui? Într-un birou? Trebuie să aflăm și planul casei.

– Știu ce-ți trebuie, n-avea grijă, șefule. Îi aruncă un zâmbet mult prea încrezător, în vreme ce se îndreptă spre ușă. O să încep să caut dacă Dowling a dat pe cineva afară în ultima vreme. Lacheul care și-a pierdut slujba și care simte că s-a profitat de el e cel mai dispus să împrăstie informațiile pe care le vrem.

Ea îi salută și închise ușa de la salon, la fel de încrezut ca de obicei.

Fu cât pe ce să strige în urma ei să fie foarte atentă. În schimb, mai sorbi din ceai. Doamne, ura ceaiul.

Când ridică din nou privirea, Iris stătea cu spatele drept și mâinile împreunate liniștit în poală.

– Îți dai seama că Alf e o fată.

Bine că își înghițise deja ceaiul.

– Da.

Ea ridică sprânceana pentru o fracțiune de secundă.

– Și totuși, o trimiți să facă așa o treabă periculoasă?

Așeză apăsător ceașca de porțelan pe tavă și reuși ca prin minune să nu o spargă.

– Nu știam că e fată când am angajat-o. În plus, este meseria ei. I-ai nega-o?

Iris strânse din buze, dar nu răspunse.

Era o femeie deșteaptă. Trebuia să știe că, pentru o femeie, alte ocupații din St. Giles erau cu mult mai chinuitoare – și primejdioase – decât culegerea informațiilor.

Iris se aplecă în față și își umplu din nou ceașca.

– Te-ai gândit că ar putea să participe la bal pur și simplu ca femeie?

– Eu...

El clipi și se uită lung la ea.

De fapt, *nu* și-o închipuise pe Alf într-o rochie. Purtase întotdeauna pantaloni – ca Fantomă și ca băiat.

Iris sorbi calm din ceai și ridică din nou din sprâncene.

– Are mult mai mult sens decât să o faci să intre acolo în haine de lacheu. În plus, invitația e pentru un domn și două *doamne*.

El se aplecă în față, din nou cu coatele pe genunchi.

– Dar cum să caute prin cameră îmbrăcată în rochie?

Ea făcu ochii mari și îi aruncă o privire care îi aminti ciudat de mult de bătaia de joc a lui Alf.

– Cum Dumnezeu ar putea o rochie să o împiedice? De fapt, e mai puțin probabil ca o doamnă care rătăcește prin camerele dindărăt ale reședinței unui viconte să provoace mai multe bănuieli decât un lacheu. Poate pur și simplu să spună cum că ar căuta toaletele. În general, domnii nu îi pun întrebări unei doamne.

– Dar ea *nu* e o doamnă, spuse el încet. I-ai auzit accentul.

– Este o actriță strălucită, spuse Iris serios. Trebuie să recunoști. Trebuie să fie, dacă s-a dat băiat ani de zile. Și, evident, e deșteaptă și are o minte ageră. Ce te face să crezi că *n-ar putea* să se poarte ca o doamnă, dacă și-ar pune în minte asta?

Totuși, ar putea? El își dădu seama brusc că nu avusese nici o discuție cu Alf, nu recunoscuse în nici un fel că era fată.

Nu era ciudat?

– Nu sunt sigur, spuse el încet.

Părea ușor periculos să dea curs unui asemenea plan. Să recunoască în fața tuturor cine era Alf cu adevărat.

Sau poate era pur și simplu periculos pentru el să recunoască că ea era o femeie. Așa devenea cumva mai reală – nu doar Fantoma seducătoare la care visa noaptea. Nu doar un băiat obraznic care îl tachina ziua.

O femeie care era ambele.

O femeie pe care el o *cunoștea*.

Care avea o minte ageră și care putea să vâneze cu el – niciodată, nici măcar în cele mai sălbatice visuri, nu își închipuise o asemenea creatură.

Ea îi făcea inima să bată cu putere. Îi descătușa toate emoțiile pe care le crezuse ferecate bine când părăsise Anglia cu trei ani în urmă.

Simplul gând îi desenă broboane de sudoare pe coloană.

Izgoni totul din minte când Iris întreabă:

– Ce vrei să spui?

– N-am văzut-o niciodată îmbrăcată ca o femeie, răspunse el scurt.

Ea încuviință nerăbdătoare din cap.

– Pentru că se deghizează în băiat. Iris se opri și se uită mai atent la el. Fusese dintotdeauna o femeie cu un al șaselea simț. Nu asta ai vrut să zici. Crezi că se crede băiat?

— Nu. Răspunsul lui fu instinctiv, dar știa că era corect. La urma urmei, nu făcuse nici un efort ca să-l oprească atunci când îi atinsese sânii și feminitatea, ci se desfătase din plin. Știu că e conștientă că e femeie. Doar că am sentimentul c-ar putea să se piardă cu firea dacă ar trebui să se îmbrace ca o femeie.

Ea îl privi ciudat.

— Cum...? Iris clătină din cap. Nu contează. Va trebui pur și simplu să o întrebi și să afli, nu?

La naiba, nu voia să îi ceară asta. Era o tentație prea mare pentru el și știa că Alf nu își va dori să o facă.

Și, în același timp, o parte din el — aceeași parte pe care o ținuse atâta vreme în lanțuri — tânjea să o vadă în veșminte de femeie. Iris avea dreptate: Alf era cea mai calificată dintre ei ca să caute prin casa lui Dowling în timpul balului.

Îmbrăcată ca o doamnă.

Asta era nebunie curată.

Hugh își încleștă maxilarul.

— Da, ai dreptate.

— Deci rămâne așa? La încuviințarea lui din cap, ea puse ceașca pe masă. Trebuie să mă duc acasă ca să găsesc invitația.

El se ridică odată cu ea.

— Mulțumesc, Iris.

— Nu trebuie să-mi mulțumești. Îi strânse mâna. Știi cât de importantă a fost Katherine pentru mine.

— Da, știu, dar și tu ești foarte importantă pentru mine. Prietenia ta e importantă pentru mine, să nu uiți niciodată asta. Îi luă mâinile într-ale lui și le ridică la buze, sărutându-i podul palmelor. Ea era femeia pe care voia să o ia de soție. Era o prietenă bună — și pentru fosta lui soție, cu toate multele ei defecte — și pentru el. Trebuia să-și recapete cumpătul. Să nu uite că asta era ce-și dorea: prietenie, potrivire, mulțumire, liniște. Se îndreptă din spate. Atunci fă-mi pe plac, dacă simt nevoia de a-ți mai mulțumi o dată.

Ea clătină afectuos din cap.

— Ești absolut ucigător când vrei să fii fermecător, dragă Hugh.

El zâmbi și își întinse brațul. Ea îl luă de braț, iar Hugh o conduse până la intrarea principală și privi cum se urcă grațios în trăsură ce o aștepta.

Zâmbetul îi pieri de pe buze când se întoarse și reveni în casă.

Se simțise pe deplin viu alături de Alf cu o noapte în urmă – văz, auz și simț, până și mirosul i se ascuțise; fusese aproape amețit cu ea în brațe. Fără să se gândească. Atent doar la moment.

Era un bărbat obișnuit să dețină controlul. Să analizeze fiecare mișcare, fiecare situație. Minte îi era cea mai aprigă armă. Prin urmare, să se simtă dezarmat – și cu atâta ușurință – de ea era aproape înfricoșător. Urmărise pofta aceea îmbătătoare fără să se gândească, o reacție viscerală – și era ceva ce nu mai făcuse de la Katherine încoace. Toată povestea avea foarte puțin sens. Fosta lui soție fusese o femeie sofisticată și elegantă, chiar dacă nu avea decât nouăsprezece ani pe atunci. Alf își ascundea feminitatea ca pe secretul cel mai de preț. Era obraznică și îndrăzneță și părea că se bucura să-l provoace în cel mai masculin dintre feluri.

Nici nu puteai să-ți închipui două femei mai diferite.

Și totuși, provocau în el o reacție similară: o dorință nesăbuită.

Hugh se opri la scări și trase adânc aer în piept.

Trebuia să îi găsească și să-i înfrângă pe Lorzii Haosului cu ajutorul lui Alf. Și după ce operațiunea se încheia, avea să o trimită departe – departe de viața lui.

Unde nu avea să facă vreun rău nici unuia dintre ei.

În noaptea aceea, Alf rămase pe acoperișul de la Kyle House și se uită lung la stelele care licăreau deasupra ei. Nu erau nori, doar luna, aproape plină acum, și toate punctulețele de lumină scăpărătoare pe catifeaua neagră a văzduhului.

Atunci când lângă ea se deschise fereastra din fronton, ea strâmbă din nas, urând idee că o găsisese cineva în locul ei ascuns.

Apoi răsună vocea lui adâncă și răgușită.

– Nu ți-e frig aici?

Ea întoarse capul – atât cât să vadă profilul lui Kyle.

– Nu. Am luat una din păturile de pe pat.

– Văd. El își dresese glasul. Am înțeles de la Talbot că ai reușit să culegi informații despre reședința lordului Dowling.

– Aha. Își petrecuse toată ziua vorbind cu diferite persoane de contact. Am făcut rost și de o hartă a casei, de la un lacheu care a lucrat acolo.

– Foarte bine.

Lauda lui îi încălzi pieptul.

— Elizabeth Hoyt —

– Bănuiesc c-o să fiu în stare să-i găsesc biroul cu ajutorul ei.

– Despre asta voiam să vorbesc cu tine, îi spuse el. Vreau să vii cu mine și Lady Jordan la bal.

Ea îl privi chiorâș și încercă să îi surprindă expresia în întuneric, dar îi fu imposibil.

– Credeam că ăsta e planul, șefule.

– Așa e, dar am făcut o mică modificare. Vreau să vii ca femeie.

Lui Alf i se tăie răsuflarea și, pentru o clipă, parcă nu mai putu să respire. Când fu, în cele din urmă, în stare să răsufle, vocea îi răsună răgușit.

– Nu pot.

– De ce nu?

– Eu... Gândurile, sentimentele îi băteau nebunește în piept și pântec, și parcă simți nevoie să sară pur și simplu și să zboare peste acoperișuri. Să găsească un loc sigur și să se *ascundă*. N-am fost nici odată o femeie, șefule.

Vocea ei răsună ca o șoptă aspră și Alf se întrebă dacă el putea să o audă.

Dar o auzi.

– De cât timp?

– Ce?

– De câți ani te îmbraci ca un băiat?

Ea se întoarse și se uită iar la stele. Înghiți.

– Dintotdeauna.

– Mama ta te îmbrăca în haine de băiat?

Își arcui ușor buzele, în vreme ce strânse din ele.

– Mama a pus o cămașă pe mine. Nu îi spunea cămașă de băiat sau de fată, din câte-mi amintesc, dar oricum eram prea mică atunci când m-a părăsit. Uneori, dacă te uitai prea mult la stele, puteai să îți faci iluzii că ajungeai să le atingi. După ce m-a lăsat, am făcut parte din gașca prietenului meu, Ned, care a avut grijă de mine – m-a învățat să citesc mai târziu. El m-a îmbrăcat în haine de bărbat. Ca să mă apere. Să mă țină în siguranță. Ea zâmbi când își aminti de pistruii de pe chipul al lui Ned, de strungăreața lui, de ochii lui albaștri și vicleni. Ned era tare isteț.

– Ce s-a întâmplat cu el?

Zâmbetul ei pieri.

– Alf?

Ducele plăcerilor

– A început să-și facă banii în alte feluri când a crescut, spuse ea încet. Primea mai mulți bani dacă se vindea altor bărbați, decât câștiga banda. Ieșea noaptea și revenea dimineața de pe unde dormea. Într-o dimineața, nu s-a mai întors. Poate aveam doisprezece ani atunci. Destul de mare cât să am grijă de mine singură. Și așa am făcut. Scoase un braț de sub pătură și întinse mâna spre stele, părând că prinde una. Poate că Ned a cunoscut un tip bogat care l-a luat de tot cu el. Sau poate că și-a găsit un fel mai bun prin care să-și croiască drum în viață. Știa prea bine că putea să mă lase și că aveam să mă descurc foarte bine de una singură. Ned a avut mereu grijă de mine.

El scoase un sunet, un cuvânt care să o întrerupă, dar nu mai adăugă nimic după aceea.

Pentru o clipă, se lăsă tăcerea pe acoperiș, rămaseră doar ei doi, stelele și luna.

Ea băgă brațul la loc sub pătură și o strânse mai tare în jurul ei.

– Stelele astea sunt așa departe, nu-i așa? Dar sunt mereu acolo, oriunde te-ai afla. Poți să fii la kilometri depărtare de cineva, poate chiar în alt oraș, dar dacă te uiți sus, vezi aceleași stelele pe care le vede și celălalt. Dacă stai să te gândești, parcă nici n-ați fi niciodată despărțiți, nu-i așa?

El își dresе glasul.

– Mama obișnuia să-mi arate stelele când eram copil.

Ea își întoarse capul spre el chiar dacă încă nu putea să-l vadă.

– Serios?

– Hm, da. Vocea lui răsună atât de dulce, parcă ziceai că torcea. Era actriță de teatru, așa că venea târziu. Mă învățasem să mă trezesc când o auzeam urcând scările. Dacă era singură, mă lăsa să stau cu ea cât lua cina și dacă era o noapte caldă, stăteam pe balconul ei. După ce mânca și se pregătea de culcare, stingea lumânările și ne uitam la stele. Stăteam pe umărul ei și îmi arăta constelațiile.

– Care? șopti Alf. Nu le-am învățat niciodată.

– Niciodată?

Ea scutură din cap.

El deschise mai mult fereastra și umerii lui lați se chinuiră să se strecoare pe acolo. Urcă pe acoperiș, mergând spre locul în care se afla ea.

– Ai grijă, nu putu să nu îi spună. Ești mai mare decât mine, șefule. N-ai vrea să te rostogolești pe propriul acoperiș.

El pufni și se mișcă în spatele ei, apoi se așeză, cu picioarele de-o parte și de alta în jurul ei.

Ea încremeni. Nu se așteptase să se așeze atât de aproape. Tocmai cu o noapte în urmă, bărbatul ăsta masiv o ținuse în brațe. O atinsese așa cum făcea un bărbat cu o femeie, pentru prima dată în viața ei. Își simți trupul cuprins de un fior, de parcă mușchii și pielea ei reacționau la el.

De parcă îl cunoștea la un nivel carnal.

El o trase și mai aproape, așa că pieptul lui mare se sprijini de spatele ei, o luă în brațe – era de o mie de ori mai cald decât pătura, iar ea își simți trupul tot mai moale și se rezemă de el.

Se simțea în siguranță. Protejată.

Își întinse brațul drept, arată în față și un pic în sus.

– Vezi steaua aia strălucitoare un pic deasupra acoperișurilor?

Îi simți răsufierea delicat pe lângă ureche, caldă și umedă în aerul nopții, iar Alf se cutremură ușor.

– Da?

– E Sirius, Steaua Câine.

– Steaua Câine? Ea strâmbă din nas la numele straniu. De ce se numește așa?

– Pentru că face parte dintr-o constelație mai mare, constelația Canis Major. Asta înseamnă „câine mare”. Sirius este inima lui. Aleargă în sus, pe cer. La stânga inimii lui, sunt trei stelute într-un triunghi – capul lui –, în spate, corpul lui e format din șase stele adunate într-un dreptunghi accidentat, cu picioare care aleargă și coadă.

Kyle trase fiecare linie în aer cu degetul.

Ea privi și încuviință din cap, deși nu era complet sigură cum puteai să faci un câine cu toate stelele alea. Ei i se păreau doar un talmeș-balmeș. Dar îi plăcea vocea lui, atât de aproape de urechea ei. Căldura trupului și a cuvintelor lui, ușoare și încrezătoare, în vreme ce îi arăta stelele.

– Și aici, continuă el. Dacă te uiți la Sirius și tragi o linie dreaptă în sus, ai să vezi trei stele una după alta.

Ea se aplecă puțin în față.

– Unde?

– Dă-mi mâna.

O scoase de sub pătură și o așeză în mâna lui mare. El îi strânse degetele, îi întinse arătătorul și îi strânse mâna tare într-a lui.

Ducele plăcerilor

– Așa, spuse el, cu obrazul lângă al ei, atât de aproape că put să îi simtă țepii din barbă. Urmărește-ți mâna cum îți arăt eu. De Sirius, drept în sus – el mișcă încet ambele mâini pe cerul nopții spre cele trei stele strălucitoare așezate una după alta.

– Le văd, șopti Alf. Oh, le văd!

Ea îi simți zâmbetul pe obraz.

– Asta e Centura lui Orion. El e stăpânul câinelui. Din centura l coboară trei stele mai mici. Le vezi?

– Da.

– Aceea e sabia lui. În jurul Centurii lui Orion sunt patru ste într-un dreptunghi. Aici. El îi mișcă mâna și i le arată pe fiecare i parte. Aici. Aici. Și aici. Cele de sus sunt umerii lui, cele de jos genur chii sau tunica lui. Vezi?

– Hmm, murmură ea. Le vedea, dar în mare parte doar ascult pur și simplu vocea lui.

– Acum, în fața lui își ține arcul.

El trăsă o curbă cu mâna ei.

Dacă mijea ochii, Alf credea că reușea să vadă... poate.

– Și celălalt braț e deasupra capului și ține săgeata.

Ei bine, Alf nu vedea deloc asta.

Zâmbi oricum și se întoarse spre el.

– Ce cap?

Chipul lui era atât de aproape că aproape se sărutau. Se uită la gura lui – gura aceea care o răvășise pe a ei –, apoi reveni la ochii lui, negri ca noaptea.

– Mai e o stea deasupra corpului, spuse el fără să se întoarcă. Le coborî încet brațele, chiar dacă nu îi eliberă mâna. Cred că poate să fie considerată capul lui.

Buzele lui se arcuiră când ea șopti:

– Are o sabie, un arc cu săgeată și un câine și n-are un afurisit de cap?

– Poate anticii considerau capul ca fiind neimportant, murmură el pe buzele ei și o sărută, acolo pe acoperiș, sub cerul vast al nopții, strângând-o cu brațele lui în căldură și siguranță. Senzația semăna foarte bine cu zborul. De parcă sărea în aer, fără să fie prea sigură dacă avea să facă saltul sau nu, inima bătându-i nebunește în piept, cu fiori în vene, cu mușchi tremurători de încântare.

Vie. Se simțea vie când o săruta Kyle.

Își ridică mâna spre obrazul lui, în vreme ce deschise gura sub apăsarea lui, și simți pielea rece de pe maxilar și căldura limbii lui, zburând, prăbușindu-se, plutind în aer.

El se retrase.

Ea clipi.

– Trebuie să intru, îi spuse el, iar vocea îi era tăioasă și nepăsătoare, de parcă nici nu se sărutaseră.

De parcă ea nici nu plutise în aer.

El se ridică și frigul o cuprinse din nou.

– Gândește-te la ce te-am rugat, Alf.

Și o lăasă singură pe acoperiș.

Pentru o clipă, nu putea să se gândească la ce își dorea să facă, apoi își aminti: voia ca ea să devină femeie.

Alf se înfioră.

Hugh se trezi a doua zi când auzi ușa de la dormitorul lui trântindu-se.

– Nu pot s-o fac, șefule, exclamă Alf pe un glas răgușit. M-am gândit la asta aproape toată noaptea, pur și simplu nu pot și aia e.

Hugh căscă și deschise ochii.

Alf era îmbrăcată în hainele ei obișnuite de băiat și stătea în picioare lângă patul lui. Putea să-și dea seama din lumina difuză care se reflecta printre draperiile încă trase că nu era cu mult trecut de zorii zilei.

Ștregărița se plimba înainte și înapoi, mușcându-și buza de jos, aparent inconștientă că îl trezise și că el dormea gol.

„La naiba!”

– Ce nu poți să faci? întrebă el și își păstră vocea liniștită. Nepăsătoare.

– Să fiu o doamnă! spuse ea și își ridică mâinile în aer. Șefule, pur și simplu nu mă pricep la asta. Nu pot să port o rochie, pur și simplu nu pot să umblu într-o rochie. Nu pot să fac reverențe și toate chestiile alea pe care le fac doamnele. Doamna asta, Lady Jordan, tre' s-o facă pentru tine – ea e o doamnă adevărată, la urma urmei.

– Și tocmai de aceea *nu poate* să o facă.

Hugh se împinse cu mâinile în pat și se ridică în șezut, rezemat de tăblie. Mișcarea îi coborî așternuturile până la brâu.

Ducele plăcerilor

Ea se opri din mers, la doar câțiva centimetri depărtare de patul lui, cu privirea ațintită spre pieptul lui gol.

– Alf? o îndemnă el.

– Hm?

Genele se ridicară și ochii ei căprui și mari se uitară la el, ușor uluiți. Știa oare ce efect avea privirea ei asupra lui? El era deja întărit sub așternuturile subțiri – ea trebuia să fi observat – și autocontrolul lui atârna de un fir de ață.

– Lady Jordan nu poate să caute prin casa lui Dowling, spuse el. Nu are experiența și îndemânarea pe care le ai tu. De asemenea, nici n-ar ști ce să facă dacă ar intra în vreo încurcătură.

Gura ei rozalie se schimonosi revoltată.

– Dar...

El ridică o sprânceană.

– Poți să te aperi, să zicem în fața unui lacheu?

Ea își dădu ochii mari peste cap și pufni.

– Firește.

– Lady Jordan *nu poate*. La drept vorbind, nu credea că urma să se ajungă acolo. Un lacheu trebuia să fie un prost ca să atace o doamnă la un bal. Dar voia să fie pregătit pentru orice eventualitate. Nu știe să mânuiască un pumnal. Nu s-a luptat niciodată în viața ei. Tu ești singura opțiune.

El se uită lung la el și chipul ei aprig se schimonosi, iar pentru prima dată Hugh zări o emoție pe care nu și-o închipui niciodată la ea: frică.

– Nu pot.

– De ce?

Ea clătină tăcută din cap.

– Te-am văzut sărind și alergând pe acoperișuri, spuse el. Te-am văzut luptându-te cu săbiile împotriva mai multor bărbați înarmați – cu bărbați mai puternici și mai mari decât tine. *De ce?* Doar spune-mi, de ce poți să-i înfrunți neînfricată pe ei, în vreme ce gândul de a purta o rochie pentru o noapte îți taie graiul?

Ea clipi apăsător și el văzu lacrimi adevărate în ochii ei, la mica lui războinică fioroasă.

– Nu sunt...

Poate că trebuia să o lase să plece. Poate trebuia să dea dovadă de puțină blândețe – *îndurare* – și să găsească alt mod prin care să caute în biroul lui Dowling.

Doar că avea o misiune de îndeplinit: să îi nimicească pe lordi.

Să răzbune moartea soției și pe copiii lui rămași orfani.

Să pună punct depravării din inima Angliei.

Și dacă cea mai rapidă cale prin care să o facă era să oblige o ștrengăriță luptătoare, micuță și înverșunată, să-și înfrunte propriile frici, atunci, pentru numele Domnului, avea să o facă.

O țintui cu privirea și întrebă:

– Ce nu ești, Alf?

Bărbia ei ascuțită tresări și Alf se uită încruntată la el.

– Nu sunt *femeie*. Nu mai sunt. A trecut prea mult timp. Sunt băiat de prea multă vreme.

– Mădularul meu are altă părere.

Ea rămase fără grai.

– Pofti...?

El o prinse de încheietură și o trase în pat, apoi îi puse mâna grosolan pe așternuturile care îi acopereau vintrele.

– Mă simți? Sunt tare pentru tine. Își mișcă mădularul în palma ei captivă. Și te asigur că nu mă interesează deloc băieții sau bărbații. Doar femeile.

„Doar tu“, șopti o parte perfidă din mintea lui, dar nu o băgă în seamă. Nu făcea asta decât pentru misiunea lui. Nu avea nimic de-a face cu ei doi. Cu dorința de a o vedea înflorind în femeia pe care și-o dorea în adâncul sufletului lui confuz.

Ea se uită lung la mâna strânsă pe mădularul lui și își încovoie degetele o dată.

Kyle își înăbuși un geamăt, iar sentimentul dinăuntrul lui, sentimentul încătușat, își zornăi lanțurile.

Ochii ei mari alunecară spre ai lui și începu brusc să se zbată.

El o lăsă să plece înainte ca ea să-și facă vreun rău sau să-i facă lui vreun rău.

Ea se retrase, căzu din pat și ateriză în fund pe podea.

– Nu pot. Nu pot.

– Ba poți.

El aruncă așternuturile deoparte și se ridică, mergând țintă spre ea, gol. Se aplecă și o ridică de un braț, continuă să meargă și o trase după el, ieșit din minți, cu dorința dezlănțuită și o împinse în ușă.

Se aplecă înainte, împingându-și chipul spre al ei și mărâi:

Ducele plăcerilor

– *Poți pentru că am nevoie de o femeie, Alf. Nu de un băiat, nu de o fată deghizată în băiat. Nu de o Fantomă justițiară. Nu de un derbedeu informator. De o femeie. De tine. Am nevoie de tine. Devino femeia care ești deja, Alf. Fă-o pentru mine.*

Deschise ușa și o împinse afară din dormitorul lui, înainte să facă ceva ce va regreta mai târziu.

Apoi își lipi fruntea asudată de ușă, cu brațele proptite de-o parte și de alta.

Mădularul lui era întărit și inima îi bătea prea tare sub efectul unei emoții clocotitoare – o emoție provocată de ea.

Izbi cu pumnul în ușă și o făcu să se cutremure.

Nu putea – *nu putea* – să o ia de la capăt.

Capitolul 11

Prințul Negru legă o sfoară lungă de piciorul Șoimului de Aur și îi dădu drumul. Pasărea își luă zborul, dar când ajunse la capătul priponului, el fluieră ascuțit, iar ea se văzu nevoită să revină spre brațul lui înmănușat. O hrăni cu resturi de carne, apoi îi șopti vorbe de laudă în ureche. Și făcu așa la nesfârșit, îi spuse cât de minunată era, cât de frumoasă, până ce soarele apuse.

Apoi puse pasărea la loc sub pelerină și reveni la castel...

din Prințul Negru și Șoimul de Aur

Alf ateriză în fund – din nou – pe coridor, în afara dormitorului lui Kyle. Se cutremură, simțind lacrimi care îi înțepau ochii. Nu putea. *Nu putea.*

Dar Kyle îi spusese că avea nevoie de ea.

Avea nevoie să fie femeie.

Ceva se izbi în ușa lui Kyle.

Alf se ridică în capul oaselor, răsuflând greoi, și își șterse lacrimile de pe față cu mânecile de la haina ei de băiat. Nu știa cum să fie o femeie. Cum să se îmbrace. Cum să se miște. Cum să fie femeie.

Închise ochii, își cuprinse genunchii cu brațele și își aminti tresărirea mădularului lui mare sub mâna ei.

Își aminti de pieptul lui lat, dezgolit și acoperit de cârlionți, când se ridicase din pat și se îndreptase spre ea. Licărirea furioasă din ochii lui negri ca tăciunele când o lipi de ușă și îi spusese că avea nevoie de ea.

Oh, îl dorea, pe aristocrat, pe duce, pe tipul ăsta bogat, cu constituție de boxer. Îl dorea cu fiecare răsuflare, cu un alean dureros în plămâni, până simțea că avea să se frângă și să se sfărâme în mii de cioburi dacă nu putea să-l atingă.

Măcar pentru o secundă.

Știa – nu era proastă, nu, departe de asta, așa că știa prea bine că atunci când îi spusese că *avea nevoie de ea*, nu era vorba de aceeași nevoie pe care o simțea ea pentru el. Dar era un fel de nevoie. Și dacă asta era tot ce putea ea să îi ofere – o umbră pipernicită, incompletă și necinstită a ceea ce purta înăuntrul ei... ei bine, avea să facă întocmai, cu bucurie.

Înfiorată, Alf trase adânc aer în piept. Își mai șterse fața o dată. Și se ridică de pe afurisita de podea.

Nu era o lașă. Crescuse în pădurile întunecate din St. Giles. Învățase de mică să se ascundă. Învățase să lupte și să îi apere ca un om mare pe cei mai slabi decât ea. Acum poate că venise timpul să-și permită să fie vulnerabilă din nou. Dacă asta nu era curaj, nu știa ce altceva putea să fie.

Alergă pe scări, trecu de majordomul încremenit, care urlă ceva în urma ei. Nici nu se mai obosi să îi arate degetul din mijloc, își văzu pur și simplu de drum. N-avea rost să se oprească și să se gândească, pentru că, dacă o făcea, poate se răzgândea, încheia conturile și nu putea să facă asta.

Nu trebuia să facă asta.

Ieși în fugă afară, pe ușa principală, și coborî treptele. Nici nu se mai obosise să folosească intrarea slujitorilor, atât era de supărată.

Era dimineața devreme și ziua era senină, dar afară era frig și bătea vântul. Totuși, nu avusese timp să se întoarcă după pălăria ei. Își băgă pur și simplu mâinile la subsuoară și o luă în goană pe lângă trotuar ca să îi evite pe ceilalți trecători. Bine că era atât de bună la ce făcea – din pură curiozitate, în urmă cu câteva zile aflate adresa spre care se îndrepta. Nu știa niciodată când vreo informație putea să-ți fie de folos.

Ducele plăcerilor

După zece minute, alerga pe treptele unei case elegante și liniștite și ciocăni.

O slujitoare deschise ușa.

– Da?

– Am un mesaj pentru Lady Jordan, spuse Alf. De la Excelența Sa, ducele de Kyle.

Slujnica ridică o sprânceană.

– La ora asta? Doamna nu s-a trezit.

– A spus că este foarte important. Și trebuie să i-l transmit personal.

Slujnica oftă și o lăsă să intre, apoi o conduse spre o cameră de primire.

– Așteaptă aici până o chem pe doamna, spuse slujnica și se uită suspect la ținuta lui Alf, înainte să închidă ușa în urma ei.

Alf își mușcă buza și se îndreptă spre fereastra care dădea la stradă. Afară, trăsurile treceau în voie. Era un salon frumos. Pereții erau acoperiți cu tapet roz și albastru. Totuși, fără aur. La urma urmei, nu era salonul unui duce. Familia Radcliffe se trăgea dintr-un neam de nobili, chiar dacă nu aveau titlu, și nu erau deosebiți de bogați, din câte vedea Alf. Henry Radcliffe, fratele lui Lady Jordan, se însurase cu o moștenitoare, ceea ce ameliorase averea familiei. Totuși, el era un bun om de afaceri – sau măcar reușise să nu piardă zestrea soției în investiții proaste, așa cum făceau atâția soți din înalta societate.

Un ceas din porțelan bătu pe polița de pe șemineu și Alf bătu darabana în pervazul ferestrei.

Bogătașilor le lua așa de mult să se îmbrace de dimineață.

Ușa se deschise și Lady Jordan intră agale. Purta iar o rochie albă – poate era culoarea ei preferată. Era o rochie în dungi – cel mai delicat contrast, alb pe alb, pe mâneci, corsaj și fustă – și tivită cu dantelă albă. Era minunată, elegantă și feminină.

Și îi aminti lui Alf de ce se afla aici.

Alf aproape o detesta.

– Da? întrebă Lady Jordan și își arcui sprâncenele subțiri. Slujtoarea mi-a zis că ai un mesaj de la Hugh.

– Nu, n-am. Am mințit. Alf ridică bărbia și se uită lung la doamnă. Se uită la femeia care era tot ce nu era ea. Am nevoie de ajutorul tău pentru că nu-s chiar un băiat. Sunt o femeie. Și vreau să știu cum să devin o doamnă.

– Ah, murmură Iris.

Alf se uita la ea cu cea mai războinică expresie pe care Iris o văzuse vreodată la o femeie. De parcă tânăra voia să o lovească. Sau se aștepta să fie dată afară în doi timpi și trei mișcări.

Deodată, Iris se bucură că atât Henry, cât și Harriet plecaseră deja la țară. Dacă se întâmpla vreun accident, Harriet nu era acolo ca să fie martoră. Cumnata ei era, în cel mai bun caz, cam strictă când venea vorba de bunele maniere și o posibilă ceartă cu o copilă care se prefăcea că era băiat în salonul ei de zi era ceva de neconceput.

Nu, Harriet *nu* ar fi fost de acord cu așa ceva.

Iris își dresе glasul.

– Ai vrea niște ceai?

Alf clipi nedumerită, apoi spuse precaută:

– Da?

Iris zâmbi.

– Minunat.

Se duse spre ușă și chemă o slujitoare, ceru ceai și ceva de mâncare, apoi se întoarse spre musafirul neașteptat.

Alf arăta ușor încolțită. Iris se gândi cât de mult curaj îi trebuise fetei să vină acolo, la o femeie pe care abia o cunoștea și să-și pună sufletul pe tavă. Se îndoia că ea însăși avea un asemenea curaj.

Pe când era copilă, Iris încercase să se împrietenească cu una din pisicile care trăiau în grajdurile moșiei de la țară, acolo unde crescuse. Săptămânile de incursiuni în grajduri, cu ficat de pasăre, oferit amabil de bucătăreasă, se soldaseră cu brațe zgâriate și șuierături.

Își spuse că acum s-ar descurca un pic mai greu.

– Hai, nu vrei să iei loc? spuse Iris și făcu un semn spre unul din scaunele elegante de un albastru glacial.

Cealaltă femeie se uită neîncrezătoare la scaun, dar se așeză cu o bufnitură hotărâtă.

Iris își înăbuși o tresărire. Măcar scaunul nu se crăpă sub tratamentul aspru. Se așeză și ea, apoi slujitoarele reveniră cu ceaiul – slăvă Cerului. Următoarele minute fură ocupate de aranjatul ceaiului, ceea ce era o ușurare. Când, în cele din urmă, slujitoarele își făcură reverențele și plecară, Iris se ocupă încântată de familiara operațiune turnatului ceaiului în cești.

– Îți place cu lapte? întrebă ea.

Ducele plăcerilor

- Și zahăr, spuse Alf morocănoasă.

- Desigur, murmură Iris. Îi întinse ceașca celeilalte femei și se lăsă pe spate cu ceașca ei în mână, uitându-se pe sub gene la Alf.

Alf ținu ceașca între mâini. Erau delicate, chiar dacă avea unghiile rupte.

- Atunci ai să mă ajuți?

- Da.

Iris sorbi din ceaiul ei. Se gândi că făcând asta putea să o pregătească pe concurenta ei pentru afecțiunea lui Hugh – nu îi scăpase felul în care se uita el la Alf. Poate voia să o facă amanta lui. Poate nici măcar nu știa ce voia de la Alf. Coborî privirea spre vârtejul de un minunat roșu maroniu din ceașca ei. Dar oricum, Iris nu îl iubise niciodată pe Hugh, nu-i așa? Și dacă nu îl iubise, atunci femeia din fața ei nu era chiar concurenta ei.

Poate că venise vremea să clarifice lucrurile pentru ea... și pentru Hugh.

Iris ridică privirea și se îndreptă din umeri.

- Da, am să te ajut. Cred că trebuie să facem o listă, nu? Oh, și trebuie neapărat să-mi spui Iris.

Puse deoparte ceașca și se ridică să caute niște hârtie și un creion în masa de scris a lui Harriet de lângă fereastră.

- Bun, spuse ea când își reluă locul. Trebuie să vorbesc azi cu croitoreasa mea dacă vrem să mai sperăm ca rochie să fie gata la timp pentru bal. Până atunci, trebuie să exersezi mersul în rochie, cu crinolină și pe tocuri. O rochie de zi ca să te obișnuiești cu corsetele – cred că una din slujitoarele mele are o rochie pe care să ți-o împrumute. Firește, lecții de dans, dar cred că pot să-ți arăt chiar eu asta. Lecții elementare de purtare la masă. Bunele maniere. Oh, cur să faci o reverență și să faci cunoștință cu cineva deasupra sau susține în rang. Făcu ochii mici gânditoare spre Alf. Cum stai cu accentul?

- Te referi la vorbitul asemenea unei doamne? întrebă Alf. Mărturisesc că am studiat accentul înaltei societăți de când eram o copilă îndărătnică. Nici nu-ți închipui cât de util poate fi un accent de boga în domeniul meu de activitate.

Iris izbucni într-un râs surprins.

- Da, exact.

Accentul era pronunțat prea tare, un pic *prea* apăsat, mai ales pe „r”-uri, dar sigur puteau să lucreze la asta.

Alf zâmbi și coborî sfioasă privirea.

- Cred că mă voi descurca.
- Iris îi întoarse zâmbetul.
- Cred că ai dreptate, dar n-avem mult timp. Ar fi bine să începem imediat.

La amiază, Hugh se simțea îngrozitor. Alf plecase valvârtej chiar după confruntarea lor, iar el nu primise de veste că s-ar fi întors. Trebuia să fi trimis naibii vreo gardă după ea. Să o închidă în camera ei până când se liniștea. Măcar să se asigure că era în siguranță.

În schimb, ea umbla brambura pe afară, Dumnezeu știa pe unde, și era doar vina lui.

Hugh înjură în șoaptă și își încovoie umerii în frigul rece al nopții. Stătea într-o intrare întunecată și urmărea reședința lui Exley. Afurisitul părea că nu avea de gând să iasă în noaptea asta, ceea ce însemna că Hugh pierdea vremea.

Un detaliu care nu prea îi îmbunătățea starea de spirit.

Poate trebuia să-și trimită oamenii ca să o caute pe Alf, oricât de inutil părea efortul. Măcar așa avea impresia că făcea ceva.

Riley se strecură în spatele lui și doar ani întregi de pregătire îl făcură pe Hugh să nu se uite uimit la el. Irlandezul putea să se miște ca o fantomă când voia.

– Ce-ai pentru mine? întrebă Hugh.

– Lordul Chase e mort, spuse Riley și își suflă în mâini. A fost găsit în noaptea asta cu creierii împrăștiați. Aparent își curăța pușca de vânătoare, dar...

Bărbatul uscățiv ridică din umeri ca să arate ce credea despre acea concluzie.

– Ce naiba? murmură Hugh. Chase era unul din membrii Lorzilor Haosului de pe lista primită de la Montgomery. În viață mai rămăneau Dowling și Exley. Se omoară între ei?

– Talbot crede că se prea poate, domnule, spuse Riley. L-a pus pe Bell să urmărească reședința lui Chase și Talbot stă cu ochii pe Dyemore.

Detaliul îi atrase atenția lui Hugh.

– Dyemore a ieșit în lume?

După ce aflase că bătrânul duce de Dyemore fusese ultimul conducător al Lorzilor Haosului, Hugh făcuse cercetări despre noul duce de Dyemore. Descoperise că Dyemore revenise la Londra cu câteva săptămâni înainte. Odată ajuns aici, aparent ducele se pitise iute

în reședința lui, căci puținii îl văzuseră la față prin Londra. Hugh pusese un om de-al lui să-l urmărească pe Dyemore în ultimele câteva zile, dar aparent ducele abia dacă ieșise din casă.

Se scutură și își întoarse privirea spre ușa principală de la reședința Exley, unde tot nu se zărea vreo mișcare.

— Stai aici. Trimit pe cineva să-ți țină locul peste noapte. Mă întorc la Kyle House ca să aflu vești de la Talbot. Nu poate să fie o întâmplare că Dyemore a hotărât să se arate, în cele din urmă, chiar în ziua morții lui Chase.

— Da, domnule.

Îl lăsa pe sârmanul Riley să bată din picioare în frig și să înfrunte vântul. Ce se petrecea în culisele Lorzilor? Aproape părea că se luptau între ei.

Bătrânul duce de Dyemore murise brusc și aparent nu lăsase pe nimeni care să-i succeadă la șefia Lorzilor. Poate că nu era nimeni în fruntea organizației. Poate se băteau ca șerpii ca să pună mâna pe grămada de gunoi.

Hugh se încruntă și se uită în stânga și în dreapta pe stradă ca să se asigure că nu era urmărit. Își dorea să discute cu Alf despre toată povestea asta. Poate neobrăzarea ei îl scotea din pepeni, dar avea o minte ascuțită și era în stare să facă legăturile logice care transformau discuțiile de strategie într-un fel de călărit în galop: captivante.

Doar că el o izgonise.

Cu gândul acela ursuz în minte, ridică privirea și zări luminile din casa lui. Sări treptele și ciocăni, încuviințând din cap spre majordomul lui când îi deschise ușa.

— Bună seara, Excelență, spuse Cox și îi luă pălăria și pelerina. Vreți să luați cina în sala de mese?

— Mai târziu, mulțumesc.

Hugh se îndreptă spre scări, conștient că era aproape ora de culcare a băieților.

Nu îi mai văzuse de dimineață, chiar după micul dejun, când le-o prezentase pe dădaca găsită de Cox. Peter păruse să o placă pe noua dădacă, o doamnă blândă și mai în vârstă, care se numea Milly. Vorbise cu Hugh despre Milly și lecțiile zilei, în vreme ce Kit se rezumase la răspunsurile lui monosilabice. Annie, dădaca lor, îi spusese că Peter petrecuse noaptea fără să mai aibă vreun coșmar.

Hugh oftă când ajunse la etajul unde era camera copiilor. Nu îi scăpase faptul că băieții se schimbau când Alf era prin preajmă. Dacă

ea decidea să păstreze distanța din cauza lui, coșmarurile lui Peter aveau să revină?

Încetini pașii când se apropie de camera copiilor și auzi niște voci.

– Dar nu ești băiat? întrebă Peter, părând ușor îngrijorat.

Hugh încremeni, ținându-și răsuflarea.

– Nu, sunt femeie, răspunse Alf.

Vocea ei era practică și Hugh închise ușurat ochii. Oh, slavă Cerului, se întorsese. Era întreagă și nevătămată.

– Dar erai un băiat înainte...

– Prostuțule! vorbi Kit, cu un glas disprețuitor, dar și ușor nesigur. A fost dintotdeauna fată. Doar se *deghiza* în băiat.

– Dar *de ce*? vocea lui Peter era încăpățânată și trăda urme de lacrimi. Nu vreau să fii fată. Vreau să fii *Alf*.

– Sunt Alf, rosti ea, alegând cuvinte atente și exacte. Sunt mereu Alf. *Am fost* dintotdeauna. Voi fi întotdeauna. Doar vă spun că am purtat haine de băiat, dar că sunt, de fapt, femeie. Nu voiam să vă supărați când mă vedeți îmbrăcată în rochie.

– Dar și vorbești altfel, protestă Peter.

– Ești o prințesă? întrebă Kit prudent, dar cu o urmă de încântare în voce. Ca într-un basm? Ai fost furată când erai bebeluș și ai fost *obligată* să porți haine de băiat?

– Oh! exclamă Peter. O prințesă!

Alf râse.

– Nu, îmi pare rău, nu sunt o prințesă. Sunt doar Alf.

– Vai! spuse Peter, exprimând probabil dezamăgirea ambilor băieți.

– Atunci de ce ne spui asta acum? întrebă Kit și continuă să pară suspicios.

Hugh își dresă glasul și intră în camera copiilor.

– Pentru că eu am rugat-o pe Alf să facă asta.

Alf, Kit și Peter stăteau pe podea. Ca de obicei, Alf își purta hainele de băiat, dar ceva era schimbat la ea, poate felul în care se ținea. Poate felul în care părul ei era frumos prins la spate și nu îi mai cădea peste față. Arăta deja mai feminină. Peter stătea în poala ei și Kit se sprijinea de ea într-o parte.

Lui Hugh i se tăie răsuflarea. Arătau... foarte mult ca o mamă cu copiii ei.

Ca o familie.

Fu nevoit să întoarcă privirea pentru o fracțiune de secundă ca să-și revină.

– Tu ai transformat-o pe Alf într-o fată? întrebă acuzator Kit.

El se uită lung la fiul lui cel mare.

– Eu n-am transformat-o în nimic. Doar am rugat-o să învețe să se îmbrace ca fetele.

– Nu o plăceai așa cum era? întrebă mai degrabă înverșunat Kit.

– Ba da, răspunse el și se uită la Alf. Dar îmi place mai mult când nu trebuie să ascundă ce e cu adevărat.

– Mie-mi place Alf tot timpul, declară Peter și se întoarse să o ia în brațe.

Femeia îl prinse în brațe pe fiul lui și îl îmbrățișă. Totuși, se uită la Hugh pe deasupra capului blond și el nu putu să nu zărească provocarea din ochii ei mari și căprui. Și-o făcuse cu mâna lui. El o împinsese să facă asta.

Și ea o făcuse.

Ceva înăuntrul lui se involbură la gând, la provocarea din ochii aceia căprui. Voia să o ia de acolo, să o scoată din încăperea aceea, să îi arate că el era un bărbat pe măsura femeii din ea.

În schimb, se ținu tare.

– Mă bucur atât de mult, îi spunea Alf lui Peter, netezindu-i părul pe spate. Și mie îmi place de tine. Îl sărută pe frunte și făcu la fel cu Kit. Și îmi place și de Kit.

– Îți place de *papa*? întrebă Peter.

– Petey! șuieră Kit.

– Ce? întrebă uluit băiețelul.

Alf zâmbi – cu același zâmbet înfumurat de băiat, pe care i-l arunca lui Hugh. Avea un cu totul alt efect acum că știa că era femeie.

– Uneori îmi place.

– Serios? Kit nu păru deosebit de convins, iar Hugh clipi, simțindu-se rănit. Fusesse o vreme când fiul lui cel mare obișnuia să alerge spre el, cu un zâmbet larg pe față, pe piciorușe dolofane și să întindă mâinile spre el, rugându-l să-l ia în brațe.

Dar asta se întâmpla înainte ca el să-l părăsească.

Poate că asemenea dureri nu puteau să se vindece cu adevărat.

– Da, serios, răspunse Alf hotărâtă și îi întrerupse gândurile ursuze. Desigur, uneori, tatăl vostru e foarte aspru și prăpăstios, nu mă ascultă și eu vreau să arunc cu cartofi în el – Peter chicoti –, dar de cele mai multe ori... Ea se uită la el, îi întâlnește privirea, cu ochi câprui mari și blânzi. De *cele mai multe* ori, îmi cam place de el.

Inima lui păru să se oprească pentru o clipă, în vreme ce o privi. Pricepuse vânătorul, băiatul înfumurat, informatorul viclean și, de două nopți, femeia senzuală. Se pregătise să se apere de toate identitățile ei.

Totuși, nu se așteptase la o simplă recunoaștere.

Îl dezarmase complet.

Peter se agită în poala ei și rupse magia momentului.

– Mi-e foame.

Ea coborî privirea spre el.

– Am urcat să iau cina cu Peter și Kit. Alf își întoarse precaută privirea spre Hugh. Ai vrea să ni te alături?

El clipi pur și simplu. Băieții se uitau la ei, Peter așteptând, Kit cu un chip inexpressiv. De obicei, nu mânca alături de băieți – în rândul nobililor, adulții nu făceau așa ceva.

El inspiră.

– Da, dar de ce nu veniți jos? Aștept vești de la Talbot.

Ea îi zâmbi, în vreme ce Peter scoase un chiot și chiar și Kit păru mulțumit.

Băieții o luară la fugă pe coridor, iar el își întinse brațul spre Alf.

Ea îl apucă de braț, cu o privire sfioasă, și, în vreme ce îi urma pe fiilor lui, Hugh se întrebă dacă nu cumva era o greșeală să o roage să poarte fuste.

Capitolul 12

Zilele treceau și Prințul Negru lua cu el Șoimul de Aur ca să-l antreneze, mereu mânuind pasărea cu blândețe, șoptindu-i cuvinte de încurajare și de laudă, până când, într-o zi, el îi dezlegă piciorul și o aruncă în aer. Șoimul de Aur zbură sus în văzduh,

Ducele plăcerilor

*până ce se transformă într-un simplu punct pe albastrul cerului.
Băiatul fluieră.*

*Pasărea se rotește și se năpusti din cer, aterizând de bună voie
pe brațul lui.*

Și Prințul Negru îi zâmbi...

din Prințul Negru și Șoimul de Aur

– În... încet, spuse Iris după câteva zile, în vreme ce Alf încerca – fără succes – să se ridice grațios dintr-o reverență. Trebuie să o faci cât mai încet și mai așezat. Oh, și ține spatele drept. Gândește-te că ai avea spatele lipit de un perete.

Se aflau în salonul roșu la Kyle House pentru lecțiile de Cum să te porți ca o doamnă – după cum le spusese Alf în secret. În cele mai multe dimineți exersase acasă la Iris, dar în acea zi Iris voise să îi vadă pe băieți și, de aceea, Alf avea spectatori la lecțiile ei.

Pe o masă erau aranjate un ceainic de cafea, un urcior cu ciocolată și mai multe vase cu băuturi ademenitoare. Peter chicoti cu privirea la ea, în vreme ce Kit părea mai interesat de cana lui de ciocolată.

Alf își suflă o șuviță de păr din ochi. Se simțea stupid. Nu îi plăcea să se simtă stupid.

– Un bărbat trebuie să fi inventat reverența. E cel mai ciudat lucru pe care l-am făcut vreodată. Nu înțeleg cum reușește cineva să o facă asta cu grație.

– Cu mult exercițiu, spuse pragmatic Iris și mai luă un biscuit.

Firește, ea era așezată pe unul din divanuri împreună cu băieții.

Aveau o farfurie cu biscuiți, una cu briose și una cu felii de tort, iar Alf le privi cu jind.

– De la capăt, spuse Iris și păru mult prea veselă.

Alf îndoii genunchii, amintindu-și să-și țină spatele perfect drept. Corsetul chiar o ajuta să facă asta, căci era strânsă atât de tare că i-ar fi fost cam greu să se aplece din talie. Problema era să se aplece fără să se clatine. Pufnitul lui Peter când ea dădu să se ridice o anunță că greșise din nou.

– Iertați-ne, doamnă, dar vă putem fi de ajutor?

Vocea se auzi din pragul ușii și Alf își îndreptă cu grație spatele doar ca să îi vadă acolo pe Riley, Bell și Talbot.

Ea ridică din sprâncene. Deși schimbase câteva cuvinte cu oamenii lui Kyle, nu era complet sigură ce credeau ei despre ea.

Mai ales acum că se transformase peste noapte în femeie.

Dar nici Riley sau Bell, nici Talbot nu păreau să râdă de ea. De fapt, păreau sinceri interesați să ajute.

Alf îi aruncă o privire lui Iris.

Iris ridică din sprâncene spre ea și, după ce primi o ridicare din umeri de la Alf, încuviință din cap.

– V-am fi recunoscătoare pentru ajutor, domnilor.

Riley se strecură înăuntru, urmat de băiat și de bărbatul mai solid. Bell era îmbujorat și îi era greu să întâlnească privirea lui Alf. Se întrebă amuzată dacă acest lucru se datora faptului că era femeie acum.

– Ce putem să facem, doamnă? întrebă Riley.

– Știți să faceți o plecăciune? întrebă Iris.

Irlandezul rânji și făcu o plecăciune de o formalitate zdrobitoare.

Iris încuviință din cap.

– Foarte bine. O învăț pe Alf cum să se prezinte. Fiți dumneavoastră domnul de la bal și Alf va fi doamna.

Riley dădu din cap și se întoarse spre ea.

– Domnișoară Alf?

Ea făcu o reverență când el își făcu plecăciunea, apoi repetară procesul, în vreme ce Iris îi spunea lui Alf unde să țină mâinile, cum să-și țină bărbia în piept, doar că puțin mai adânc, și să zâmbească, dar niciodată să nu zâmbească *prea* larg și, bineînțeles, fără să-și lase dinții la vedere. Aparent nu era elegant să ți se vadă dinții.

Toată acțiunea era mai obositoare decât să îți petreci noaptea alergând pe acoperișuri și luptându-te cu tâlharii.

După jumătate de oră, lui Alf i se permise în cele din urmă să se așeze, să ia un biscuit și să bea niște ceai proaspăt. Râdea la una din poveștile lui Riley când ridică privirea și îl zări pe Kyle privindu-i din pragul ușii.

În fine. Privind-o pe *ea*, în orice caz.

Își simți fața în flăcări când zări licărirea din ochii lui negri.

El făcu un semn din bărbie spre ea, într-un fel de ordin, și ea spuse „Scuzați-mă”, după cum o învățase Iris, apoi se ridică liniștită și se îndreptă spre ușă.

El o aștepta pe coridor.

Ducele plăcerilor

Se duse spre el, conștientă de fustele care îi atingeau ușor picioarele și de părul strâns la spate, care îi dezvăluia fața.

– Se pare c-ar trebui să facem schimb de locuri, șefule.

El se încruntă, cu ochii lui negri ațintiți spre ea.

– Ce vrei să spui?

Ea ridică din umeri.

– Doar că-ți petreci mai multă vreme decât mine stând cu ochii în patru.

El păși spre ea.

– N-ar trebui? Ți-am cerut foarte multe.

– Mi-ai cerut să port o rochie.

– Chiar tu ai spus că e mai mult de atât.

El ridică iritat privirea când auziră din salonul de zi chicotelile băieților. Păru să-și amintească de faptul că stăteau pe coridor. O luă de mână și o trase fără vreun cuvânt în sala de mese.

Închise ușa în spatele lor.

Ea ridică privirea la bărbatul ăsta puternic.

– Ce vrei de la mine, șefule?

– Nu știu, mormăi el, părând supărat – Alf nu-și dădea seama dacă pe el sau pe ea – și o trase spre trupul lui solid.

Se aplecă și o sărută, limba lui alunecând pe buzele ei până când se întredeschiseră. Până când, cu un oftat ușurat, îl lăsă să intre. Lui Alf îi lipsise asta. Îi fusese dor de *el*. Se întrebuse dacă el hotărâse să încheie conturile cu ea.

Aparent nu.

Degetele lui îi mângâiară gâtul dezgolit, delicat și suav, chiar în vreme ce limba lui îi poseda gura într-un dans nesfârșit.

– Alf?

Chemarea veni din afara încăperii.

Pentru încă o secundă, el continuă să îi răvășească gura, de parcă nu putea să se despartă de ea, apoi Kyle înălță capul. Buzele lui erau înroșite, ochii întunecați.

Kyle îi ascunse cu grijă o șuviță din părul negru sub bonetă.

– Nu știu ce naiba vreau de la tine.

– Dar unde s-a *dus*? întrebă Peter după câteva zile cu tânguitor tipic unui băiețel de cinci ani.

Durerea cu care se trezise Hugh păru să se concentreze într-un punct în spatele ochiului drept. Crezuse că o dimineață petrecută cu fiii lui în bibliotecă avea să îi ajute să se înțeleagă mai bine, dar începea să-și pună la îndoială propria judecata.

Până în clipa aceea, Peter fusese bosumflat și Kit tot neprietenos. Poate că trebuia să dubleze salariile dădăcelor.

– Alf are viața ei, spuse obosit Hugh.

Adevărul era că nu o mai văzuse nici el și nu primise vești de la ea de aproape o săptămână deja. Știa că își petrecuse cea mai mare parte din timp cu Iris, învățând tot ce trebuia să știe pentru bal, dar habar nu avea despre restul zilelor. Din câte știa, noaptea continua să-și riște viața ca Fantoma din St. Giles. Nu avea putere asupra ei, nu? Putea să facă tot ce poftea. Se asigura să îi fluture ideea când se strecura din camera ei și trecea de gărzile lui după bunul plac.

Și toate astea erau alegerea lui. Pentru că după ce-și pierduse controlul, după ce o sărutase în sala de mese chiar dacă-și spusese înainte că nu avea să o mai atingă din nou, hotărâse să o evite pe Alf.

Ceea ce și făcuse.

Hugh stătea în fotoliul lui și își freca ochiul îndurerat, în vreme ce se uita la băieții lui, așezați pe podea în fața focului. Încercase să le atragă atenția cu o carte mare de hărți, dar și asta, ca toate planurile din ultima vreme, părea să nu dea roade.

– Dar... începu Peter când fratele lui mai mare îl întrerupse.

– Gata cu întrebările, oftă Kit și păru prea cinic pentru un copil de șapte ani. A plecat pur și simplu și n-avem ce să facem.

– Alf nu se mai întoarce? întrebă Peter.

Se uită de la fratele la tatăl lui și ochii lui albaștri se umplură de lacrimi.

– Sunt sigur... dădu Hugh să spună neputincios.

– Dar vreau să vină Alf înapoi, scânci băiețelul.

Și Hugh voia același lucru.

– Vino aici. Se aplecă și îl ridică în poală pe fiul său, greutatea lui caldă fiind ca o alinare. Hugh se uită la Kit, care continua să se încrunte pe podea. Și tu.

Băiatul se ridică și veni târșâindu-și picioarele spre el, iar Hugh îl trase aproape.

Ducele închise ochii și își lipi obrazul de capul brunet al fiului său supărat. Măcar îl lăsa să facă asta.

El oftă și își aminti ziua în care se născuse Kit. De sufletețul roșiatic și umed care se agitase în brațele lui, cu urmele sângerei ale nașterii încă prinse în urechiușele lui. Hugh îi urmărise subsuorile ridate, îi atinsese piciorușele încrêțite, se minunase la vederea penisului perfect. Pusese mâna pe burtica rotundă și delicată, degetele lui mângâiaseră umărul bebelușului și știuse: iubea ființa acea micuță. O iubea nebunește și pentru totdeauna.

Dragostea de tată nu murea pur și simplu pentru că un băiețel se uita urât la tatăl lui. Doar rămânea în așteptare și se întrista.

Hugh înghiți în sec. Simțea că afurisitul lui de ochi stătea să explodeze în orbită dintr-o clipă în alta. Se întrebă într-o doară dacă era posibil să mori de la o durere de cap.

Peter se foi.

– Alf.

– Știu.

Îi sărută fruntea micuță.

– Nu, Alf e aici, tată! exclamă Kit.

Hugh înălță brusc capul și deschise ochii. Ea stătea acolo, în hainele ei de băiat, zâmbind la el, increzută ca de obicei, cu un coș acoperit la picioare. Probabil intrase iar pe ușa de la balcon, și Hugh se gândi că avea nevoie neapărat de o încuietoare mai bună.

Băieții săriră iute din poala lui și alergară spre ea, iar imaginea îi tăie răsuflarea. El se ridică, în vreme ce ea îngenunche, cu zâmbetul pe buze, iar copiii o luară în brațe. Lacrimile lui Peter se uscaseră și supărarea lui Kit părea să se fi evaporat.

Cum de îi reușise o asemenea vrajă?

Ea ridică privirea peste capetele lor și ochii căprui licăriră spre el.

– Ți-a fost dor de mine, șefule?

Îi fusese, oh, cât îi fusese.

– Unde ai fost, Alf?

Tonul lui fu mai aspru decât și-ar fi dorit.

– Oh, pe ici, pe colo. Zâmbetul ei nu se înnegură. Sunt lucruri de care trebuie să mă mai ocup. Nu intervin în lecțiile despre cum să fiu o doamnă.

– Știu asta. El își dresă glasul. De ce lucruri te-ai ocupat?

Ea coborî privirea spre băieți.

– Am o prietenă pe care o vizitez des. O fetiță pe care o cheamă Hannah. Trăiește la Căminul pentru Orfani și Copii Abandonați din St. Giles.

Peter făcu ochii mari.

– Câți ani are?

– E cam de vârsta ta. Alf îi dădu părul pe spate. E roșcată și are o prietenă pe care o cheamă Mary și care are patru ani.

Peter strâmbă din nas.

– E un copilăș.

Alf râse.

– Asta spune și Hannah.

Alf avea viața ei în St. Giles. Hugh o privi lung. Cineva o învățase să folosească săbiile. Nu o întrebase niciodată cine.

– Și te-ai mai văzut cu cineva? întrebă el deodată. „Vreun prieten? Vreun iubit?”

– Oh, cu destul de mulți oameni, șefule, spuse ea, luându-l ușor peste picior. În St. Giles trăiesc mulți oameni. Dar m-am dus mai ales să o văd pe Hannah și să-mi vizitez camerele.

– Ah. Hugh își dădu seama că durerea de cap i se potoli. Jenkins comentase chiar cu o zi înainte, în vreme ce îi dădea medicamentul, că nu prepara amestecul atât de des când era Alf prin preajmă. Hugh mai că îi zburase creierii sărmanului om. Și cum merg lecțiile?

Ea făcu o grimasă.

– Destul de bine, cu excepția dansului. Eu...

Ceva chițai în coș. Băieții se alarmară deodată.

– Ce e asta?

Peter se aplecă spre coș și se uită la el fără să-l atingă. Kit se ridică în picioare și se uită peste umărul fratelui lui.

– Ceva ce-am găsit în St. Giles. Alf se uită la Hugh, cu ochi neastâmpărați, iar el deveni brusc suspicios. Puteți să-l deschideți dacă vreți.

Hugh făcu ochii mici.

– Ce...?

Dar era prea târziu. Peter deschisese deja coșul și trânti iute capacul la loc.

– Oh! spuse Kit și păru atât de mic, atât de dulce – mai dulce decât fusese vreodată de când Hugh revenise de pe continent.

Ambii băieți se năpustiră spre coș, așa că Hugh nu reuși să vadă ce era înăuntru, în vreme ce Peter scotea zgomote gângurite.

Nu îi suna deloc bine.

Kit se ridică brusc în fund, cu un cățeluș care se agita în mâinile lui. Animalul se zvârcolea și lungea fața băiatului, iar Kit...

Kit, fiul lui de obicei supărat, chicotea.

— Lasă-mă să-l țin, Kit, te rog, te rog, *te rog!* spuse Peter nerăbdător și Hugh se așteaptă să izbucnească o ceartă.

În schimb, băiatul mai mare îi zâmbi fratelui lui.

— Atunci stai jos ca să n-o scapi.

— S-o scap? întrebă Peter și păru nedumerit.

— E o cățelușă, prostuțule, îi răspunse cu înțelepciunea unui frate mai mare, dar fără asprime.

El așteaptă până ce Peter se așeză lângă el, apoi îi puse cățelușa în poală.

— Ține-o de burtică, dar nu prea tare. Nu vrem s-o strivești.

— N-o strivesc, promise Peter cu înflăcărare.

El zâmbi larg spre cățelușul care acum îi rodea degetul. Era un animăluț, cel mai probabil un fel de terier, cu blană moale, destul de scurtă și de o nuanță caramel, mai închisă în jurul botului și pe spate.

— Cum o cheamă? o întrebă Kit pe Alf.

— Nu știu. Alf ridică din umeri. Mă gândeam că vă descurcați voi cu asta. Ea ridică privirea spre Hugh, cu o licărire păcătoasă în ochi. Asta, dacă tatăl vostru vă lasă să o păstrați.

Oh, *împielițata*. Ce n-ar fi dat pentru două minute de intimitate cu ea ca să-i arate ce gândea el despre tertipul ei.

Își dresе glasul și privi cum ambii băieți își întorc privirile rugătoare spre el. Observă că fața lui Kit își pierduse din veselie de mai devreme. De ce se presupunea că Hugh era mereu ticălosul din poveste?

— Puteți să păstrați cățelul.

Anunțul lui provocă exclamații de mare bucurie și câinele scheună.

Hugh se uită la tripleta încântată.

— Poate ar trebui s-o ducem în grădină.

Băieții se repezără valvârtej cu cățelușul spre ușile franceze înainte ca el să-și termine fraza.

Hugh oftă și se ridică din fotoliu, cu ochii ațintiți spre Alf.

— Deci ai fost în St. Giles în tot timpul ăsta?

Zâmbetul increzut pieri.

— Nu. O parte din timp am fost acasă la Iris pentru lecții. După cum ți-am spus.

— Abia dacă te-am văzut, spuse el gânditor.

– Am crezut că asta vrei, răspunse ea și chipul ei expresiv se întunecă. M-ai sărutat, apoi ai zis că nu știi de vrei de la mine. M-ai evitat.

– Asta nu prea contează. Aruncă iritat o mână în aer. N-am știut unde ești.

Ea ridică bărbia.

– Nu știam că trebuie să-ți spun fiecare loc pe unde merg, șefule. Nu mi-ai menționat-o niciodată.

– Nu? mormăi el și îi prinse bărbia în mână.

Aruncă o privire spre ferestre. Băieții alergau după câțeluș pe alea cu pietriș. Se aplecă și îi prinse gura într-un sărut, apăsător, iute și deloc suficient.

Nici pe departe.

Își înalță capul din nou ca să șoptească vorbe pe buzele ei întredeschise. Vorbe pe care nu se opri deloc să le gândească. Vorbe rostite direct de partea aceea pe care o crezuse îngropată adânc, înăuntrul lui.

– Atunci ți-o spun acum. Să-mi spui unde ești și ce faci până când termin cu tine, m-ai înțeles?

– Oh, cred că te-am înțeles, șefule, șopti ea și, chiar dacă vorbele ei erau o concesie, tonul ei nu. Ea se întoarse și ieși pe ușile francize.

„La naiba.”

Își dorise un moment de nesăbuintă pe care ea îl folosisese împotriva lui. Și-o dorise urlând și dezlănțuindu-se ca să poată și el, la rândul-i, să urle și să se dezlănțuie. Ca să elibereze tot ce ținuse atât de închis în el. Fiecare parte sălbatică și animalică cu care își dorea să o posede pur și simplu și la naiba cu toate consecințele și tot ce știa că decurgea din asta.

Doar că el nu era sălbatic. Nu era necivilizat. Era un bărbat care își ținea emoțiile în frâu. Un bărbat condus de minte, nu de ce avea în pantaloni.

Dar în vreme ce îi urmă lui Alf în grădină, privind legănarea șoldurilor ei când cobora treptele, se întrebă dacă nu cumva se îmbăta cu apă rece.

Pentru nu era sigur că avea să termine vreodată cu Alf.

La o săptămână după aceea, Alf își ridică brațele, în vreme ce doi din slujitoarele lui Iris o ajutau să îmbrace roba rochiei.

Ducele plăcerilor

Se aflau în sala de oaspeți de la Kyle House. Iris era așezată pe un scaun aurit, cu fustele ei crem și roz strânse pe corp, căci se îmbrăcase cu câteva ore înainte. Se ocupa de toaleta lui Alf, iar aceasta nu se simți niciodată mai bucuroasă de prezența ei.

În seara asta, fie transforma într-un succes ultimele două săptămâni de lecții despre cum să fii o doamnă, fie se făcea de râs.

Alf stătea în centrul camerei, îmbrăcată deja cu ciorapi de mătase, jartiere, pantofi cu toc, lenjerie de corp, corset, o crinolină mică prinsă la talie și jupoane brodate.

Roba rochiei era făcută din mătase de un purpuriu al naibii de frumos care părea să sclipască în lumina lumânărilor. Un guler drept din același material, aplicat și pe tivul fustelor, era cusut pe decolteu.

Slujitoarele aranjă corsajul în V între marginile robei și începură să-l lege.

Alf se uită lung la tavanul pictat. Asta era partea cea mai grea – să stai nemișcată, în vreme ce slujitoarele o îmbrăcau, de parcă era o iapă de rasă prezentată la un târg. Prima dată când o făcuse, își petrecu vremea între scuze adresate sărmanelor slujitoare că aveau atâta bătaie de cap cu ea și nerăbdarea de a scăpa.

Să stai nemișcată așa, în vreme ce ceilalți te trăgeau și te împingeau, era ca și cum îți mișunau ploșnițe pe toată pielea, fără să știi de unde urmau să te muște.

Gândul o cutremură și întâlni privirea lui Iris.

Femeia mai în vârstă îi zâmbi încurajator.

– Nu mai e mult.

Alf încuviință din cap și strânse din buze. Corsajul era aproape fixat la locul lui. Întinse mâinile de-o parte și de alta pentru ca a treia slujitoare să înceapă să îi coasă volane de dantelă pe mâneci. Mânele îi veneau doar până la coate și aveau *trei* straturi de dantelă. Erau atât de frumoase, o făceau să se simtă ca o lebădă. Și-ar fi dorit ca Ned să o vadă în rochia asta splendidă.

Ned ar fi *adorat* rochia. Ghemuiți noaptea într-un pat în St. Giles, obișnuiau să viseze la haine frumoase. Mai visaseră și la mâncare bună, și la încăperi încălzite.

Ea clipi apăsător, căci era deja fardată și nu trebuia să strice pudra albă.

Slujitoarea termină de cusut volanele din dantelă, apoi face un pas înapoi ca să-i aranjeze și îi înfioie fustele.

Iris se ridică și o examinează cu atenție.

- Cred că vei...

Ușa se deschise deodată și Peter intră în fugă, urmat de cățeluș și de fratele său mai mare.

- Alf! Alf!

Băiatul o zări și se opri atât de brusc că aproape se răsturna peste ea.

Kit se opri încurcat și se încruntă, cu privirea atintită spre ea.

Cățelușul era singura care își văzu de drum, adulmecând podeaua cu nesaț.

- Alf? Întrebă Peter și păru foarte nesigur. Ochii lui albaștri erau mari și întrebători. Izbucni în lacrimi. Tu nu ești Alf!

Pentru o secundă nu putu decât să se uite la cei doi, Peter suflând cu mișcarea lui inimă frântă, iar Kit părând suspicios și simțind că se aproape trădat.

Ea înghiți în sec și se simți distrusă. Poate că avea dreptate, șopti ceva dinăuntru ei, poate că nu mai era Alf, fardată și ferchezuită așa. Poate că renunțase la tot ce era ea cu adevărat.

Iris făcu un pas în față, dar Alf spuse:

- Nu. O privi pe cealaltă femeie. Doar... lasă-mă să vorbesc cu ei, te rog.

Ochii de un albastru cenușiu ai lui Iris erau blânzi și înțelegători.

- Desigur.

Se întoarse și le făcu semn slujitoarele să se ducă împreună cu ea într-un colț al camerei.

În acest fel Alf avea puțină intimitate cu băieții.

Aceasta se aplecă - foarte atent, căci era complet îmbrăcată acum, gata de balul din seara asta. Gata pentru importanta sarcină primită de la Kyle.

- Peter, spuse ea. Ce s-a întâmplat, iubire?

- E greșit, suspină băiețelul. Fața ta e amuzantă și ești o doamnă. Alf nu e o doamnă.

- Pot să fiu, spuse ea. E doar o rochie și niște pudră. Dedesubt tot Alf sunt.

- Dar arăți altfel, spuse Kit.

Băiețelul era încă încruntat - aspru ca tatăl lui.

Ea își întoarse privirea spre el și zâmbi.

Ducele plăcerilor

- Și nu e un lucru bun? Nu vă place rochia mea de bal?
- Îmi placea cum erai. Kit se gândi la întrebarea ei, cu sprâncenele încruntate. E o rochie frumoasă, adăugă el cu părere de rău.

Peter se șterse la ochi și fornăi zgomotos.

- De ce ești îmbrăcată într-o rochie frumoasă acum?
- Mă duc la un bal, spuse ea. Cu Lady Jordan și tatăl vostru.
- La un *bal*? Băiețelul se schimonosi de zgustat. Dar eu și Kit venim să-ți spunem că ne-am gândit la un nume pentru ea.

Alf știu imediat cine era *ea*. Întoarse privirea spre micul terier. Cățelușa se așezase, cu picioarele din spate întinse pe o parte și se uita la Alf cu ochi triști. Ochii o convinseseră să plătească un șiling pentru ea: ochii amuzant de triști.

- Ce nume? întrebă ea zâmbind.

El se apropie și îi șopti la ureche, de parcă era un secret:

- Budincă. Peter se îndreptă din spate. Eu singur m-am gândit la el. Kit pufni în spatele lui.

- *Budincă* e de o mie de ori mai bine decât celelalte idei pe care le-ai avut. Dădu ochii peste cap la exasperarea fratelui lui. Și ai plâns până am zis că e acceptabil.

Din fericire, Peter nu se simți jignit de afirmația lui Kit.

- Cred că e un nume minunat, spuse Alf și mângâie cățelul cu degetul arătător.

Iris își dres glasul în spatele lor.

Alf înghiți. Trebuia să fie aproape ora plecării. Venise vremea să dea ochii cu Kyle. Vremea să vadă dacă putea să păcălească o încăpere ticsită de aristocrația londoneză și să-i facă să creadă că era o doamnă.

- Trebuie să plec acum, le spuse băieților. Dar vin mâine să vă văd, pe voi și pe Budincă.

- Foarte bine, spuse Kit, ca un mic gentleman, ceea ce Alf bănuia că și era. Noapte bună, Alf.

Îl luă de mână pe fratele lui și îl conduse afară din salon, urmați de cățelușă.

- Ești pregătită? o întrebă Iris.

Alf se uită la ea.

- Aproape.

Se îndreptă spre masa de lângă ușă, pe care se aflau cele trei pumnale. Poate că era îmbrăcată ca o doamnă, dar pleca totuși într-o misiune nocturnă – și asta însemna că trebuia să plece înarmată.

Vârî un pumnal foarte subțire între sâni, sub corset. Pe urmărul îl puse în jartieră, lipit de coapsă. Iar pe cel de-al treilea, cel mic, și-l împinse cu grijă sub mâneca dreaptă.

Se asigură că fusta stătea dreaptă și că pumnalul din mânecă n avea să cadă din greșeală, apoi încuviință din cap spre Iris, care privea cu ochi mari.

– Mai pregătită ca niciodată.

Capitolul 13

Vrăjitorul Negru se întoarse acasă. Îl chemă pe fiul lui și îi spune:

– Am nimicit-o pe Vrăjitoarea Albă și pe familia ei. Tot ce avea îmi aparține mie acum. De aceea, a venit timpul să începi să te pregătești ca moștenitor al Regatului Negru.

Prințul Negru plecă liniștit capul și spuse:

– Da, tată...

din Prințul Negru și Șoimul de Aur

Hugh aștepta în picioare în holul de la intrare al reședinței Kyle. Iris și Alf ar fi trebuit să coboare deja – trăsura îi aștepta afară.

Simți o nevoie neobișnuită de a se plimba.

Iris nu reușea să o îmbrace pe Alf? Poate că femeia avea o criză de nervi de ultim moment. Totuși, știa că nu era ceva tipic pentru Alf. De îndată ce se implica într-o acțiune, era îndărătnic de curajoasă. De fapt, abia dacă o văzuse în ultima zi sau așa ceva. Își petrecuse aproape tot timpul cu Iris, învățând cum să se poarte ca o doamnă.

La ordinele lui.

Hugh înjură în șoaptă, făcându-l pe majordom să se uite lung la el. Fusesse decizia corectă – singura decizie. Atunci de ce se simțea atât de neliniștit acum?

Avea nevoie de ea ca doamnă – ca femeie – pentru a se strecura în biroul lui Dowling. Avea nevoie de ea ca femeie pentru a duce misiunea la bun sfârșit. Avea nevoie de ea ca femeie pentru...

„La naiba!”

Poate că avea nevoie de ea ca femeie pur și simplu. Așa cum un bărbat avea nevoie de o femeie. Și, dacă era așa, era numai bine să-și dea seama acum, chiar înainte de o misiune importantă și teribil de primejdioasă.

Și dacă o împinsese prea departe, prea repede?

Se opri brusc și coborî capul. Atunci trebuia pur și simplu să o aline pe micuța lui împielită până devenea suficient de puternică încât să încerce din nou.

Trase aer în piept și se îndreptă din spate. Fir-ar să fie, unde Dumnezeu erau?

Un pas pe scări îl făcu să ridice privirea. Iris cobora agale.

Hugh se îndreptă spre baza scărilor grandioase.

– Unde e? întrebă el încet după ce ea coborî ultima treaptă. Totul e în regulă?

Iris ridică din sprâncene într-un fel de amuzament – ceea ce nu îi ajută prea mult starea de spirit.

– Desigur. Alf e chiar în spatele meu.

Ea se întoarce și ridică privirea.

La fel și Hugh.

Alf era pe palier, într-o rochie purpurie care îi făcea pielea să arate ca petalele unui trandafir alb, strălucitoare și catifelată. Părul ei negru era prins în coc pe creștet și îi dezvăluia trăsăturile delicate, gâtul lung și subțire de lebădă și imenșii ochi căprui. Buzele ei erau erotic de mari pe chipul de spiriduș, cărnoase, roșii și senzuale, iar Hugh își dori să le muște. Să o ducă în altă cameră și să îi defăimeze pudra imaculată și rujul.

Coborî privirea, chiar dacă bătaile nebune ale inimii lui nu se liniștiră deloc. Ea purta o rochie de bal și avea un decolteu adânc, pătrat și aproape indecent. Sâni ei mici se conturau în forme dulci care îl făcură să se întrebe cât de aproape de linia decolteului se aflau sfârcurile ei.

„Dumnezeule.”

Se simțea de parcă un pumnal îi fusese implantat în vintre.

Ea îl privi, în vreme ce coborî încet scările, cu o privire neîmblânzită, sfioasă și foarte curajoasă. El întinse mâna când piciorul ei atinse marmura din coridor. Își puse mâna într-a lui.

– Deci? șopti Iris de lângă el. E bine? Se potrivește nevoilor tale, dragul meu Hugh?

El nu își luă ochii de la Alf când îi luă mâna ca să o sărute. O văzu făcând ochii mari când îi spuse:

– E perfectă.

În spatele lui, Iris chicoti.

– Da, fără îndoială.

Hugh își dresă glasul și se uită la Iris, în cele din urmă – Iris, prietena lui.

– Mulțumesc.

– N-am făcut-o pentru tine, dragul meu. Ridică din sprâncene și îl privi ușor batjocoritor. Ar fi bine să o luăm din loc, nu?

– Chiar așa! Le oferi câte un braț doamnelor și le conduse spre ușă. Aveți măști?

– Da, Excelență. Accentul aristocratic al lui Alf era aproape perfect acum. Ea surâse când Hugh o ajută să urce în trăsură. Iris le are în geantă.

El aruncă o privire peste umăr și văzu că Iris avea o gentuță de mătase prinsă la încheietură cu un cordon. O ajută pe Iris să urce în trăsură, apoi intră și el. Hugh purta un domino¹ negru, iar doamnele urmau să-și pună doar măști la balul mascat.

Ciocăni în acoperiș ca să-i dea de veste vizitiului că erau gata, apoi se așeză pe bancheta din fața lui Alf și Iris.

Trăsura fusese închiriată pentru serată ca să nu fie dat de gol de blazonul lui.

Hugh le privi lung pe femei, Alf în noua ei întrupare, ciudat de sigură pe sine, Iris începând să se agite nervoasă.

– E un bal ca oricare altul, le spuse, deși i se adresa mai ales lui Iris. O să fim mascați. Nimeni n-o să ne acorde vreo atenție specială.

Era o minciună. Dowling, dacă făcea într-adevăr parte din cercul inițiaților în Lorzii Haosului, trebuia cel puțin să fie mai vigilent, după nenorocirea lui Crewe. Dar putea să fie îngrijorat și din alte motive pentru recente morțile suspecte ale lui Crewe și Chase.

Alf era serioasă.

– Ai mai aflat ceva de la oamenii tăi după moartea lordului Chase?

El clătină din cap.

– Au stat liniștiți în ultima săptămână. Atât Exley, cât și Dowling abia dacă au ieșit din casă. Sigur, sunt singurii Lorzi pe care îi știm.

¹ Îmbrăcăminte de bal mascat, în formă de mantie lungă cu glugă (n.tr.)

Mai sunt alți bărbați care se pot mișca în voie, care se pot înfrunta între ei, dar pe care noi nu îi știm. El se uită la Alf. De aceea, seara asta e atât de importantă. Dacă găsim lista membrilor, suntem în stare să pătrundem și să curățăm viesparul.

– Știu, șefule. Poți să te bazezi pe mine.

Ea ridică bărbia când îi întâlnește privirea. Rujul de pe buzele ei îți atrăgea atenția și o făcea mai atrăgătoare. Știa ce era – *ce putea să facă* – și văzând cum se prezenta în clipa asta, lui Hugh i se tăie răsuflarea la ideea potențialului ei. Dacă ar fi avut o femeie agent pe când mai erau în Viena, cu un an în urmă, lucrurile nu s-ar fi complicat. Ea gândea ca el, dar era opusul lui: o femeie pentru bărbatul din el.

Primejdioasă, dar delicată.

Inteligentă și senzuală în același timp.

Ștrengărița din St. Giles era perechea lui.

Trăsura se opri brusc.

Hugh dădu la o parte perdeaua de la fereastră.

– Am ajuns. Se uită la femei. Puneți-vă măștile înainte să intrăm.

Iris prinse jumătatea de mască din mătase neagră pe chipul lui Alf – care o făcea să pară și mai misterioasă doar cu buzele roșii lăsate la vedere. Iris își scoase din geantă masca ovală pictată prinsă de un băț.

Trăsura se clătină când lacheii coborâră. După un minut, portiera se deschise și Talbot, în uniformă, își întinse mâna.

– Doamnă?

Coborâră din trăsură, iar Hugh ridică privirea spre reședința lui Dowling. Era un conac grandios, construit doar de câțiva ani, cu coloane grecești aliniate pe fronton ce aveau un aer serios și nobil. Construirea lui costase o mulțime de bani. Dowling era un bărbat foarte bogat – ciudat totuși pentru că, deși era aristocrat, nu moștenise o avere, nici nu se căsătorise cu vreo moștenitoare bogată.

– Haideți, murmură Hugh și le conduse pe cele două doamne pe scările deja ticsite cu oaspeții mascați.

Înăuntru, chiar la intrare, dădură peste o îmbulzeală de corpuri, care se îndreptau încet spre scările mărețe din interior. Unele dintre doamne purtau veșminte cu paruri elaborate. Altele aveau măști ovale la fel ca Iris. Majoritatea domnilor purtau dominouri, deși câțiva se chinaseră să îmbrace costume de bal. Hugh se lovi de un demon cu coadă, coarne și tot tacâmul.

Își croiră drum spre sala de bal aflată la primul etaj, o sală mare care ocupa aproape tot spatele casei. Ferestre înalte, câteva dintre ele uși franțuzești, se aliniau pe un perete, dar evident toate ferecate, căci era iarnă. Hugh simțea deja cum sudoarea îi alunecă pe spate. Căldura era copleșitoare, iar amestecul de parfum, ceară de la lumânări și miros de corpuri era apăsător.

Lângă el, lui Alf i se tăie răsuflarea.

– E atât de frumos.

Frumos? Hugh se uită lung la ea. Ea se uita fascinată la candelabrele din tavan, la zecile de piese fațetate tăiate în sticlă albastră și strălucitoare care reflectau licăririle lumânărilor.

Hugh își întoarse privirea spre ea.

– Da, probabil.

– Suntem norocoși că stăpânii casei nu-și întâmpină oaspeții, murmură Iris și își deschise evantaiul.

– Da, răspunse Hugh. Îl vezi pe viconte Dowling?

– Lângă ferestre.

Iris făcu un semn din bărbie.

– Unde? întrebă Alf.

– Bărbatul în costum de culoarea muștarului. Cred că s-a costumat în soare, spuse încet Iris. Îl vezi? Poartă o mască, dar părul roșcat al lordului Dowling iese clar în evidență, chiar dacă e costumat. Stă lângă un domn îmbrăcat în roșu aprins.

Alf făcu ochii mari când privirea îi alunecă spre grupul indicat.

– Acela e...

– Exley, sfârși Hugh în locul ei.

Exley nici nu se obosise să poarte un domino măcar. Dumnezeu-le! Ce făcea contele aici, în noaptea asta?

Dowling și contele de Exley stăteau laolaltă și păreau să fie buni prieteni. Deși ambii se aflau pe lista lui Montgomery, în tot timpul cât le vegheaseră reședințele, Hugh nu primise niciodată de veste că ar fi fost văzuți împreună, că ar fi interacționat cumva.

Hugh trase aer în piept și încercă să îi observe pe ceilalți bărbați din grupul lor – aproape imposibil, căci cu toții, în afară de Exley, purtau măști – și se întrebă câți dintre ei făceau oare parte din Lorzii Haosului.

– Ar trebui să ne plimbăm, spuse Iris nervoasă. Riscăm să atragem atenția dacă stăm prea mult pe loc.

– O sugestie bună.

Ducele plăcerilor

Hugh le oferi brațele și începură să se plimbe prin încăpere.

– Vrei să renunțăm? șuieră Iris.

– Nu, spuse Alf de cealaltă parte, înainte ca el să răspundă. Nu e nevoie doar pentru că e Exley aici.

– Are dreptate, zise Hugh, pe o voce scăzută. Continuăm după planul stabilit.

Iris se încruntă.

– Dar Exley ne cunoaște. A văzut-o pe Alf – era acolo când ați descoperit trupul lui Crewe.

– Eram îmbrăcată ca un băiat, îi aminti Alf.

– Dacă la bal sunt mai mulți Lorzi ai Haosului decât ne-am așteptat? murmură Iris. Degetele ei erau albe ca varul pe bățul măștii. După câte știm, lista musafirilor e plină de Lorzi.

– Știam deja că Dowling e unul din ei, șopti Alf, cu o voce calmă și nepăsătoare. Nu s-a schimbat nimic.

– E periculos.

– A fost periculos dintotdeauna.

Buzele roșii ale lui Alf aproape se arcuiră într-un zâmbet neîmblânzit. Iată că apăruse vânătorul lui, ascuns sub rujul și machiajul unei doamnei. Bărbatul o admira și, în același timp, se temea pentru ea.

Dar avea dreptate. Hugh știa că Alf avea dreptate, iar lui îi trebuia lista cu nume – sau măcar vreo informație nouă pentru cercetările lui.

Și totuși, neliniștea îl înfioră.

– Fii iute, îi spuse Hugh, luându-și decizia. Găsește afurisita aia de cameră și nu sta mai mult de două-trei minute. Pleacă dacă auzi ceva, m-ai înțeles?

Ea dădu ochii peste cap.

– Știu să-mi fac treaba, șefule.

Plimbarea molcomă prin încăpere îi purtase în colțul îndepărtat, spre o ușă care dădea într-un coridor.

Alf făcu cu ochiul.

Apoi se făcu nevăzută.

Alf zâmbi și făcu un semn din cap spre o doamnă care mergea pe coridor. Toaleta doamnelor era la capătul coridorului – Iris îi spusese că acesta era numele elegant pentru budă. Tot acolo mai era o cameră în care doamnele puteau să își aranjeze machiajul, părul și rochia,

dacă veau nevoie. Alf nu se mișca nici repede, nici încet. Se mișca
agale, fustele ei foșneau pe coridor. Se apropie de o ușă și pași înăun-
tru, în vreme ce două fete ieșiră de acolo chicotind. Petele se întoar-
seră și o luară pe coridor, înapoi spre sala de bal.

Alf se uită peste umăr. Calea era liberă. Își ridică iute fustele și
intră valvârtej pe ușă, în pas alert. Crinolina, ce lucru stupid, se lega-
na dintr-o parte în alta. Trebuia să fie atentă să nu se agațe de ceva
de pe coridor – vreo masă, vreo statuie sau alte ornamente – și să
dărâme ceva. N-ar fi fost de bun augur să atragă atenția lacheilor
și a oaspeților.

Iată. O scară spre stânga. Chiar acolo unde îi spusese informato-
rul ei că o va găsi.

O luă la fugă pe vârfuri.

Etajul de deasupra era ocupat de apartamentele familiei. Alf
ajunse în alt coridor, mult mai întunecos. Începu să se strecoare spre
dreapta, înspre locul unde trebuia să se afle biroul lui Dowling, apoi
își dădu seama că se auzeau niște pași care se apropiau iute de ea.

Verifică iute ușa cea mai apropiată, o găsi deschisă – slavă Ceru-
lui! – și se ascunse înăuntru. Trase ușa în urma ei, dar o lăsă ușor
întredeschisă ca să arunce o privire afară.

Privi cum o slujitoare trecu în grabă.

Numără până la douăzeci.

Apoi deschise din nou ușa și ieși.

Coridorul era gol.

Se furișă iute spre birou și, în treacăt, înșfăcă o lumânare aprinsă
de la unul din candelabrele de perete.

Închise ușa biroului, se schimonosi când îi auzi scârțâitul, apoi
ridică lumânarea. Camera se afla deasupra sălii de bal și era jumătate
cât cea de dedesubt. Un birou mare era aranjat lângă șemineu, flan-
cat de două fotolii. Deasupra șemineului erau expuse două florete
încrucișate. Alf ridică din sprâncene. Oțel bun, poate de Toledo, dacă
te luai după ornamentele dispozitivului de protecție pentru deget.
Pe pereți se aflau un raft de cărți și patru vitrine.

Ea pufni ușor. Două sau trei minute ca să caute. Kyle era într-o
ureche dacă avea impresia că ea putea să facă ceva într-un timp atât
de scurt.

Alf înfipse lumânarea într-un sfeșnic de pe birou.

Un rând de ferestre dădeau în spatele casei și Alf auzi muzica
din sala de bal, câte vreme verifică unul din sertarele biroului.

Informatorul ei îi spusese că algar biroul era locul unde trebuia să caute. Atunci, nu avea nici un sens să caute altundeva. Nu în puținul timp pe care îl avea la dispoziție.

Se așeză la birou. Avea două sertare sus, ambele încuiate. De-o parte și de alta a picioarelor biroului erau mai multe sertare – neîncuiate – și le trase iute, fără să găsească ceva interesant în ele.

Se încruntă și reveni la sertarele încuiate. Măcar așa avea mai puține locuri în care să caute. Alf scoase pumnalul din corset și îl înfipse în crăpătura dintre marginea de sus a sertarului din dreapta și marginea biroului, deasupra încuietorii. Cercetă biroul și găsi un bust din marmură.

Luă bustul și lovi mânerul pumnalului. O dată. De două ori.

Încuietoarea cedă.

Zâmbind, Alf deschise sertarul.

Înăuntru găsi un teanc de lire și deasupra lor o punguță cu guinee de aur. Le lăsă deoparte. Lângă ele se aflau mai multe scrisori. Le îndesă între corsaj și corset – nu avea timp să se uite peste ele acum.

În sertar nu mai găsi nimic important.

Deschise la fel și sertarul din stânga.

Înăuntru era un teanc de hârtii.

Frunzări prin ele, căutând nume, locuri. Păreau să fie contracte. În orice caz, documente. Erau importante? Nu știa, iar hârtiile erau prea multe și prea mari ca să încapă în rochie. Le așeză pe birou, în vreme ce se uită iar în sertar ca să vadă dacă nu se mai ascundea nimic acolo.

Nu mai era nimic, dar...

Deschise din nou sertarul din dreapta și scoase totul afară. Lirele fluturară pe podea.

Examină ambele sertare.

Cel din dreapta era mai scurt decât cel din stânga.

Alf trase tare de sertarul din dreapta și îl scoase cu totul din birou. Se aplecă și se uită în gaură, dar bineînțeles că nu avea destulă lumină ca să vadă tot. Se lăsă într-o parte și băgă mâna înăuntru, agitând-o până când degetele ei ajunseră în capăt.

Cineva în afara biroului spuse:

– Nu aici.

Alf incremeni, răsuflând greoi. Își întoarse ușor capul și se uită spre ușă.

– La naiba, Dowling, spuse altă voce. Atunci când?

Pașii se retrăgeau.

Degetele ei alunecară în adâncul deschizăturii de la sertar. Simți o crăpătură. Un fel de ușiță.

Își retrase mâna și reveni cu pumnalul, înfigând lama în crăpătură și mișcând de ea.

Lemnul scoase un trosnet puternic.

— ... dacă îl omorâm, nu facem decât să atragem atenția asupra noastră.

Se întorceau.

O bucată de hârtie era înțepenită în spatele sertarului. Alf înșfăcă hârtia și pumnalul și le băgă la loc în corset.

Se întoarse spre ușă.

— Ce vrei să facem?

Ușa scârțâi când începu să se deschidă.

Zece minute.

Iris se uită la Hugh cu colțul ochiului și păstră pe chip un surâs de plictiseală politicoasă. Trecuseră cel puțin zece minute de când Alf plecase. Ea și Hugh continuaseră să se plimbe agale prin sala de bal. El îi adusese un pahar de punci.

Și îi pierduseră cumva din vedere pe lordul Dowling și contele de Exley.

Alf nu se întorsese.

Iris putea să simtă sub degete încordarea din brațul lui Hugh.

— Durează prea mult, mormăi el în șoaptă.

Iris sorbi din punci, cu masca atârând la încheietură prin cordonul de mătase.

— Ce să facem?

El clătină din cap și un mușchi se încordă în maxilarul lui.

Ea înghiți și dădu din cap spre Lady Young, care purta o rochie într-o nuanță ingrată de violet. În sala era bal era groaznic de cald. Ar fi trebuit ca Lady Dowling să ceară să se deschidă ferestrele, în ciuda frigului de ianuarie. Era doar o chestiune de timp până când leșina cineva.

— La naiba, ce cald e, mormăi Hugh și își șterse buza de sus cu o batistă. Promite-mi că după ce ne căsătorim, n-o să organizezi baluri din astea.

Iris întoarse brusc capul spre el.

— Poftim?

Sub masca lui văzu cum ridică din sprâncene.

– Am spus...

– Doar nu crezi că ne mai căsătorim? șuiera ea în șoaptă.

– Iris, dacă te-am jignit cumva, îmi cer iertare.

El incremeni cu o mândrie pur masculină.

– Ești prost? Ea clătină din cap înainte ca el să răspundă și ridică o mână. Nu. Stai să te întreb altceva. Tu crezi că eu sunt proastă? Am văzut cum te uiți la Alf. Am văzut cum se uită ea la tine. Și chiar dacă nu exista afecțiune sau înflăcărare între tine și o femeie pe care am ajuns să o văd ca pe o prietenă, nu vreau să mai am încă o căsnicie nefericită și lipsită de pasiune. Sunt sătulă să fiu doar gazdă și amantă în casa unui bărbat. Mi-a ajuns cu James.

El clipi nedumerit.

– Înțeleg...

Ea îl lovi ușor pe mână.

– Totuși, te asigur că voi rămâne buna ta prietenă, dragul meu Hugh.

Cineva strigă prin apropiere și mulțimea începu să murmure, cu capetele întoarse spre ușă.

Iris se uită spre intrarea în sala de bal, văzu că acolo era agitație și îl zări pe Hades intrând pe ușă. Era înalt, zvelt și îmbrăcat doar în negru – după cum se și cuvenea zeului Infernului. Părul lui negru nu era pudrat și curgea în valuri peste umeri, de parcă nu dădea doi bani dacă lumii i se părea cuviincios. Iar chipul lui...

Chipul lui era jumătate inger decăzut, jumătate demon.

Și nu purta mască. Nu purta nici un fel de costum.

– De ce te-ai oprit? murmură Hugh lângă ea.

– Cine e domnul acela? întrebă Iris și privi lung.

Simțea că nu putea să-și întoarcă ochii de la chipul acela înspăimântător. Avea niște cicatrici *groaznice*. O scobitură mare pe frunte cobora spre sprânceană, dar ratase cumva ochiul și îi brăzda obrazul, arcuindu-i un colț al gurii și terminându-se într-o gaură pe marginea maxilarului.

– Dyemore, spuse Hugh.

Se lăsă tăcerea peste încăperea și cuvântul lui răsună extraordinar de tare.

Hades își întoarse chipul distrus spre el, de parcă ar fi auzit numele rostit de Hugh.

Iris simți efectul privirii din celălalt capăt al încăperii.

Trase aer în piept și își întoarse lute privirea.

Dyemore? Iris își lina buzele și se întoarse într-o parte. Avea ciudatul sentiment că el putea să îi citească pe buze chiar dacă era în celălalt colț al camerei. Cine e?

Raphael de Chartres, duce de Dyemore, îi șopti Hugh la ureche. Tatăl lui era fostul conducător al Lorzilor Haosului, Dionysos. Bătrânul duce a murit toamna trecută. Dyemore s-a întors în Londra acum câteva săptămâni ca să reclame ducatul.

Iris se încruntă.

– A fost plecat din țară înainte de asta?

– Nimeni nu pare să știe unde a fost. Tatăl nu era în relații bune cu fiul.

Vocea lui Hugh răsună încordat.

– Ce... Ea trase aer în piept. Ce Dumnezeu s-a întâmplat cu fața lui?

– Nu știm decât ce se spune, răspunse el. Unii spun că a fost un duel – un tată supărat că fiica lui s-a sinucis după ce a fost compromisă. Alții – că propriul tată i-a făcut asta când era foarte mic. Și alții, desigur, spun că așa s-a născut. Un blestem de familie.

Ea se uită urât la el.

– Ei bine, ultimul zvon e evident o prostie.

El încuviință din cap.

– Da, dar până și cele mai nebunești zvonuri și bârfe sunt interesante în felul lor.

– Ei, pe naiba. Iris riscă și mai aruncă o privire spre silueta diabolică de lângă ușă. Crezi că e important dacă e aici în noaptea asta?

– Hai să ne plimbăm, răspunse Hugh. Începură să hoinărească din nou prin încăpere și se apropiară de coridorul care ducea spre toaleta doamnelor. Dyemore n-a ieșit în societate de când s-a întors. S-a aventurat să iasă doar la bancher, la avocat și o dată la ceainărie.

Iris inspiră.

– Nu s-a deranjat să-și pună vreun costum în seara asta.

– Poate că voia să fie recunoscut, spuse Hugh. Poziția lui Dionysos – se zvonește că s-ar moșteni.

Iris simți un fior de groază în aerul umed.

– Deci poate că e aici ca să reclame șefia peste Lorzi.

Hugh o privi.

– Da.

Ajunseră lângă ușa care dădea spre coridor.

– Nu-mi place că Alf nu s-a întors. Au trecut de mult zece minute. Hugh se aplecă mai aproape de ea. Așteaptă cincisprezece minute. Dacă nu mă întorc, du-te la trăsura din grajduri.

Iris își întoarse îngrijorată capul spre el.

– Dar...

El se făcuse deja nevăzut.

Ea se întoarse imediat spre sala de bal. Era mai bine să nu se uite lung la ușa aceea. Era mai bine să nu atragă atenția, nici la ea și nici la el.

Iris trase ușor aer în piept. Se afla la un bal mascat. De când fusese prezentată în societate, cu mai bine de zece ani în urmă, luase parte la nenumărate asemenea baluri plicticoase unde fusese teribil de cald. Nu era decât unul în plus.

– Doamnă – o voce ca un fum negru răsună tăioasă în spatele ei – pot avea onoarea acestui dans?

Știu dinainte să se întoarcă și să vadă ochii de un albastru-deschis, stângul privind-o lung din tăietura de un roșu purpuriu: Hades o găsisese.

Capitolul 14

De atunci încolo, Vrăjitorul Negru îl învăță pe fiul lui cele mai crunte dintre vrăjitorii. Vrăji care schilodeau și îi înnebuneau pe ceilalți. Secretele hipnotizării și ale conducerii armatelor. În fiecare noapte, Prințul Negru revenea în camera lui obosit, îndurerat și cu inima grea. Șoimul de Aur zbura pe brațul lui și își atingea capul de obrazul lui până când degetele prințului îi mângâiau penele.

Dar nici pasărea nu mai reușea să îl facă să zâmbească...

din Prințul Negru și Șoimul de Aur

Hugh urcă scările, două câte două, și în vreme ce o făcea, se chină să nu uite că ea știa ce face. Că trăise ani de zile în blestematul de Giles. Că era deșteaptă, iute și curajoasă.

Și că el, oh, Doamne, o trimisese acolo singură și, dacă i se întâmpla ceva, nu avea să și o lerte în veci.

Etajul de sus era puțin luminat, dar și așa, Hugh putu să vadă ușa deschisă din capătul coridorului. Trebuia să fie biroul.

În vreme ce se apropia, un lacheu ieși vijelios din încăpere, urlând:

– Hoții! Tălharii! Ajutor!

Hugh îl lovi pe lacheu în maxilar, îl reduse la tăcere și îl aruncă în birou.

Și auzi râsul lui Alf.

Ea stătea lângă șemineul din stânga lui, cu o floretă în mână, un teanc de hârtii în cealaltă și se lupta cu Exley, Dowling și trei lachei.

„Dumnezeule!”

Atât Dowling, cât Exley aveau săbii. Hugh îl apucă pe cel mai apropiat lacheu și îl împinse cu capul înainte spre perete. Omul se prăbuși. Totuși, Hugh simți mișcare în spatele lui și se uită chiar la timp ca să îi vadă pe cei trei slujitori care intrară de-a valma în cameră.

La naiba! Atunci nu aveau cum să mai scape pe ușă.

Rămâneau ferestrele.

În loc să se ocupe de bărbații de la ușă, Hugh se avântă spre ceilalți doi lachei, Exley și Dowling. Primul dintre lachei era un bărbat puternic și încercă să își înfigă pumnul în capul lui Hugh.

Hugh îi prinse brațul stâng și îi dădu un pumn în maxilar. Lacheul căzu pe spate.

Dowling își flutură sabia spre el, dar Alf pară lovitura, în vreme ce Hugh se strecură pe lângă ea. Ceea ce îl lăsa descoperit pe Exley. Contele o atacă.

Pentru o clipă, Hugh crezu că era sfârșitul și i se opri inima în piept.

Dar ea se feri, mlădioasă ca o salcie, iar vârful sabiei lui Exley flutură în aerul gol din spatele ei.

Hugh își scoase sabia.

– Mă bucur că mi te-ai alăturat, spuse ea, pe un glas ascutit și ușor, fără să aibă răsuflarea întretăiată.

El îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Ai întârziat. Ridică sabia la timp ca să-l împiedice pe Dowling să-i nimerească ficatul. Spre fereastră.

Ea răsă din nou, iar el își spuse în gând „O vreau. Acum. Măine. Pentru totdeauna“.

Dar era o nebunie, așa că se avântă cu sabia spre Dowling, ținând vintrele nemernicului și retrăgându-se spre afurisita aia de fereastră.

În încăpere mai venită patru servitori. O afurisită de armată înainta spre ei. Hugh nici măcar nu știa sigur ce îi aștepta afară. Dar mai avea puțin și trebuia să se predea. Sau poate că măcar Alf reușea să se cațăre pe perete. Dacă își scotea afurisita de rochie.

N-ar fi trebuit niciodată să o îndemne la așa ceva.

Dar ea lupta la fel de curajos pe cât o făcea când era Fantoma din St. Giles. Curajos și frumos, cu un zâmbet care îi arcuia buzele roșii sub mască, în vreme ce para cu iscusință loviturile lui Exley.

Hugh căută pe bâjbâite în spatele lui. Găsi zăvorul ferestrei și trase de el. Aruncă iute o privire peste umăr. „Slavă Cerului.“ Există un balcon care se întindea pe toată partea din spate a casei.

Deschise larg fereastra chiar când Dowling se repezi spre el, urlând:

— Nu! Nu-i lăsați să iasă pe balcon!

Hugh simți o tăietură pe coapsă. În ciuda săbiilor lor, lacheii se năpustiseră spre ei.

Alf se afla lângă el și continua să se lupte cu Exley, care nu scosese nici un cuvânt.

— Du-te! îi porunci Hugh.

Își ridică rochia și se cățăără pe pervaz aproape înainte ca el să termine de vorbit. Hugh își îndreptă agresiv sabia spre pântecul lui Exley, făcându-l să se retragă cu o smucitură. Hugh sări pe fereastră în balconul din piatră și se întoarse chiar la timp ca să-l împiedice pe Dowling să-i taie urechea. Exley și Dowling erau pe urmele lor și îi obligau să se retragă într-un capăt al balconului. Dowling înjură în șoaptă, cu fața roșie și strălucitoare de la sudoare, în timp ce își flutura nebunește sabia. Exley era sigur și precis în mișcări și, de departe, cel mai primejdios dintre ei.

Hugh gemu și pară lovitură după lovitură, în vreme ce el și Alf se apărau și se retrăgeau pe balcon. Muzica din sala de bal se auzea liniștită și senină. Sunetul săbiilor care se izbeau una de alta răsuna într-o lipsă ciudată de armonie. În fața lui Hugh, răsuflarea îi era

o ceață albă în aerul nopții, iar buzele îi erau arcuite într-un râs de osteneală și furie.

Ajunseră la capăt. Aruncă o privire peste umăr și nu o văzu pe Alf.

El întoarse privirea atât cât să vadă vârful lamei lui Exley îndreptat spre gâtul lui.

– Te-a părăsit curva ta, Kyle.

Alf se ridică pe terasa care dădea în spatele casei și ridică privirea spre balconul de pe care tocmai sărise. Unde era Kyle? Ce lua atâta?

Deodată se auzi un strigăt și o sabie căzu peste balcon, zângănind pe pavajul de la picioarele ei. Urmă Kyle, care sări peste balustrada de piatră. Sări exact la timp, sprijinindu-se în degete pentru o fracțiune de secundă, chiar când Exley și Dowling se aplecară peste balustradă ca să-l prindă.

Kyle își dădu drumul în jos și ateriză pe terasă, ușor ca o pisică.

– Fugi!

Bărbatul își ridică sabia când ea se întoarse și alergă pe treptele mari care duceau în grădina din spate.

Se auzi o bubuitură în spatele lor și gâtul unei vase de piatră explodă la câțiva metri de ei.

Unul dintre lachei adusese probabil un pistol cu el.

Alf tresări, dar continuă să alerge. Fustele erau o adevărată bătaie de cap atunci când trebuia să alerge. Crinolina era o povară ciudat de grea, cu tot materialul ei greoi și săcăitor, și ea nu era deloc obișnuită să meargă, cu atât mai puțin să alerge, în pantofi cu toc.

O luară pe aleea cu pietriș și ea aproape își suci glezna când căcă greșit.

Kyle înjură.

– Să nu îndrăznești să cazi!

– N-am de gând să fac asta, șefule, i-o întoarse ea, în vreme ce se îndreptă de spate și continuă să alerge.

Strigăte răsunară în urma lor.

Se auzi un trosnet și trunchiul unui copăcel frumos se frânse la jumătate, iar coroana lui se prăbuși într-o parte.

– Distrug grădina, spuse Alf deloc încântată.

Kyle îi aruncă o privire neîncrezătoare când deschise poarta din spre grajduri.

leșiră în fugă și Kyle se întoarse la dreapta — spre locul în care trebuia să fi aștepte trăsura.

— Nu! ea îl trase de braț.

— Poftim?

Dar el se opri și o privi, chiar dacă avea chipul înnegurat de nerăbdare.

— Vrei să ne prindă la trăsura? îl întrebă ea. Mai bine mergem în partea opusă.

Alf făcu un semn din cap spre stânga.

El se întoarse cu ea.

— O să ne prindă din urmă.

— Oh, da, o să ne prindă, spuse ea. Poftim. Ține asta.

Ea îi întinse teancul de hârtii pe care îl ținea în mâini. El le băga în vestă. Apoi Alf rupse straturile minunatei dantele de la mâneci. O asemenea dantelă fusese sigur adusă din locuri magnifice de peste mări și țări. Îți lua luni de zile să o faci. Costă mai mulți bani decât vedeau majoritatea oamenilor într-un an.

Și ea o aruncă în noroi și călcă peste ea pentru ca nimeni să nu o vadă când trecea pe acolo.

Își trase fustele în sus și își desprinse crinolina. O aruncă peste zid.

Deja Kyle își dăduse seama de planul ei. Își scoase masca, o aruncă deoparte și luă și masca ei. Nici măcar nu clipi când ea își băga mâinile sub corset și își trase în sus sânii mici pentru ca sfârcurile să se zărească ușor deasupra decolteului.

Ochii lui străluciră.

Ajunseră deja la capătul grajdurilor. Dincolo, în stradă licăreau unul sau două focuri și era plin de trăsuri și vizitii care așteptau.

Puteau deja să audă pașii bubuitoari ai urmăritorilor lor. Alf nu avea timp să fie emoționată sau să se răzgândească.

„Faci un plan, te ții de el.” Ned îi spusese întotdeauna asta.

Alf smulse sabia ei și pe a lui. Alunecă pe un zid de piatră, cu săbiile ascunse sub fuste și ingenunche pe pământul rece.

Ridică privirea și zări sclipirea din ochii lui negri care se făcură mari când murmură:

— La naiba!

Cu chipul încordat, cu buzele frumoase întredeschise de șoc, dorință sau ambele deodată.

Apoi se aplecă peste ea, cu o mână sprijinită în perete, marginile lungi ale mantiei alunecând înainte și ascunzând fața și umerii lui Alf.

Cu degete tremurătoare, ea băjbâi la șlițul pantalonii lui, în vreme ce pașii se apropiară. El era deja *tare*, iar ea nu reuși să-și stăpânească arcuirea nerăbdătoare a buzelor.

În ciuda primejdiei.

Poate *din cauza* primejdiei.

El și ea erau mai asemănători decât și-ar fi închipuit vreodată, atunci când îl văzuse prima dată.

Îi descheie lenjeria de corp când lumina se întrezări prin mantia lui, iar ea simți carnea puternică și încordată. Atât de aproape.

Atât de fierbinte.

Nu se mai gândi la nimic.

Îi luă mădularul în gură și îi adulmecă moscul.

– Ce faceți aici? se auzi vocea unui străin.

Era unul dintre lachei?

– Ce ți se *pare* că facem? mârâi el drept răspuns.

Ea surâse la auzul vorbelor lui, chiar dacă mădularul lui întărit îi umplea gura. Chiar avea un gust ciudat, dar nici de departe atât de rău pe când își imaginase. Avea pur și simplu gustul *lui*. De piele, bărbat și sare.

– Ați văzut un domn și o doamnă care fugeau pe aici?

Ea îl supse și se mișcă în sus și în jos pentru că așa văzuse la prostituatele din St. Giles. Bineînțeles că văzuse asta. De multe ori. Nu erai din St. Giles dacă nu vedeai așa ceva. Dar nu o făcuse niciodată și nu știuse niciodată...

„Oh!”

Nu știuse niciodată că un asemenea act putea să ofere plăcere persoanei care suga și linge. Și nu era ciudat că descoperirea asta aici, pe pământ înghețat și înconjurată de dușmanii lor?

Înconjurată de primejdie.

El gemu deasupra ei și îl simți între buze.

– Doamne ferește, omule, poate să alerge și regele pe aici și n-aș da doi bani. Își prinse brusc mâna în părul ei. Da, iubire, așa. Folosește-ți limba.

Ea îl ascultă, îi linse vârful, gustând din lichidul amărui, iar drept răspuns, el își împinse soldurile înainte, vârful mare al mădularului mișcându-se pe limba ei.

Unul dintre oamenii din jurul lor mormăi ceva, cineva răsucise și își văzura de drum.

Alf putea să-i audă răsuflarea aspră în aerul nopții.

Strânse cu mâna partea din mădularul lui care nu îi încăpea în gură și începu să îl mângâie în sus și în jos.

— Au plecat, murmură el, cu răsuflarea întretăiată, șoldurile rotindu-se în apăsări ușoare pe care părea incapabil să le oprească.

Oh, o dorea. El o dorea pe ea.

Alf ridică privirea și îl supse mai tare.

Era întuneric, dar putea să zărească licăririle din ochii lui. O privea. Ingenuncheată, cu mădularul lui în gură, în vreme ce îl sugea.

Nările lui se dilatară și frumoasa lui buză de sus se arcui.

Alf îi mângâie cu limba vârful mădularului, iar el răsuflă întretăiat. Mâna lui alunecă într-o mângâiere pe chipul ei. Îi atinse cu degetul colțul umed și întins al buzelor. Și atinse culmile plăcerii, inundându-i gura cu sămânța lui amăruie.

Ea închise ochii, îi simți pulsațiile, îi ascultă mormăitul, încercă să nu guste ce avea pe limbă și își dori să se atingă.

— Alf, șopti el.

Mădularul îi alunecă printre buze și sămânța lui alunecă pe bărbia ei.

Îl simți apăsându-și batista pe gura ei.

Alf scuipă în ea și se șterse la gură, privind cum el se încheie la pantaloni. Îi tremurau degetele, ziceai că avea friguri.

Ea zâmbi și se ridică în picioare, cu săbiile în mână.

Ea îi cuprinse chipul în mâini și o sărută, apăsător și iute.

— Ce Dumnezeu mă fac eu cu tine?

Luă una din săbii și o trase pe Alf de-a lungul aleii, reluând drumul pe care veniseră. Când trecură iar pe lângă reședința vicontelui Dowling, Alf fu surprinsă să vadă că în grădină era întuneric.

Continuară grăbiți și ajunseră în scurtă vreme în celălalt capăt al grajdurilor. Mai cotiră o dată și dădură peste trăsura.

Când se apropiară, Talbot îi întrebă încet:

— Unde e Lady Jordan?

Kyle se uită lung la el, așezat pe locul vizitiului lângă Jenkins.

— N-a ajuns încă?

Bărbații clătinară din cap.

— Dumnezeule, șopti Kyle. Iris e încă înăuntru.

Ideea era că n-ar fi trebuit să-i vorbească, și cu atât mai puțin să
întâlnă, cu un domn care nu îi fusese prezentat, se gândi Iris ușor
disperată. Era ferm convinsă că *refuzase* invitația la dans.

Și totuși, iată că urmărirea cuviincios pașii de dans alături de Exce-
lenta Sa, ducele de Dyemore, care, în ciuda ducatului, în mod evident
nu era un gentleman.

- Unde vă e garda personală? întrebă el cu *vocea aceea* atât de
întunecată că îi amintea mai curând de pucioasă, când dansul îi rea-
duse împreună.

- Poftim, Excelență?

El oftă, de parcă vorbea cu o neroadă.

- Domnul pe al cărui braț îl împodobești când am intrat în încă-
pere. El o privi, în vreme ce îi luă mâna și defilă spre centrul sălii de
bal. Iris se văzu nevoită să-și înăbușe fiorul la întunericul glacial din
ochii lui cenușii. Un iubit, poate?

Ea se uită lung la el.

- Vă înșelați *foarte* mult.

- Chiar așa? El ridică nepăsător din umeri, de parcă nici nu îi pu-
sese la indoială virtutea. Trebuie să recunoașteți că era posibil.

- Ba dimpotrivă, nu cred că trebuie să admit așa ceva, răspunse
ea calmă.

- Ah. Buzele lui se arcuiră, o priveliște mai curând deconcertantă,
dată fiind cicatricea care îi deforma colțul drept al gurii. Atunci sun-
teți doar o biată nevinovată.

Iris încă se mai gândea de ce vorbele lui păreau atât de groaznic de
jignitoare când dansul îi despărți din nou.

Își petrecu următoarele câteva rotiri ce urmară încercând să se
gândească la un răspuns tăios, și de aceea se simți descumpănită
când, odată regăsiți, îi spuse doar:

- Ce vreți să spuneți cu asta?

- Sunteți o nevinovată, spuse ducele, în ochii lui licărind omenia
unei bucăți de cristal, pentru că pare că nu înțelegeți unde vă aflați.

Iris ridică din sprâncene.

- Și unde credeți că mă aflu?

- În iad.

Ar fi trebuit să îl ia peste picior — cuvintele lui erau mult prea dramatice. Se aflau într-o *sală de bal*, o sală de bal supraincălzită, aglomerată și cu un ușor aer statut.

Problema era că el părea extraordinar de serios. Iar Iris știa că măcar doi membri ai Lorzilor Haosului se aflau în casă.

Trei, dacă și ducele era membru.

Iris era destul de sigură că fața ei rămase inexpresivă — chiar dacă inima îi bătea nebunește în piept — în vreme ce îl privea pur și simplu.

El făcu ochii mici când ea nu răspunse.

— Mă întreb de ce partenerul dumneavoastră v-a lăsat singurică aici ca o mioară frumoasă într-o haită de lupi. Trebuie să fi fost foarte important, indiferent de motivul care l-a făcut să plece.

Cicatricea roșie îngrozitoare păru să îi deseneze un surâs pe buze, în vreme ce ochii lui glaciali se adânciră într-ai ei.

Iris simți un fior de frică desăvârșită când se ocoliră unul pe celălalt, cu palmele ținute sus, împreunate, dar fără să se atingă. Avu mare grijă să nu se uite la ușa care ducea afară din sala de bal.

Iris trase aer în piept.

— Tocmai m-ați făcut cumva oaie?

Sprânceană lui — cea distrusă de cicatrice — se arcui.

Dacă își acoperea partea dreaptă a feței, se putea să fie cel mai atrăgător bărbat pe care îl cunoscuse vreodată.

— Poate ar trebui să vă întreb ce căutați *dumneavoastră* aici, Excelență. Se chinui din răspuțeri să mențină o voce calmă. Aproape plictisită. Aveți afaceri speciale cu lordul Dowling? Ceva ce nu se poate face la lumina zilei?

Muzica se sfârși și ea se aplecă într-o reverență.

El îi prinse mâna când ea se ridică și o trase mai aproape. Prea aproape.

Îi simți răsuflarea, cu miros de coniac, pe chip când îi spuse:

— Partenerul dumneavoastră e un prost pentru că v-a adus aici și un *idiot* de zile mari pentru că v-a lăsat singură. Fugi, mielule. Fugi cât te țin picioarele.

El făcu un pas în spate și făcu o plecăciune. Se întoarseră pe loc și porniră în pas de plimbare.

„Ei bine!”

Iris înghiți în sec și își deschise evantaiul.

„Ei bine.”

Își dorea să asculte sfatul ducelui de Dyemore, în schimb, ea rămânând calm – cel puțin la exterior – se îndreptă spre ușa sălii de bal. Ea răstimpă și își înclină capul. Chiar se opri și vorbi în treacăt cu trei doamne pe care nu le cunoștea foarte bine.

Și, în tot acel răstimp, nu reuși să contenească tremurarea mâinilor.

Ajunse la ușă și vorbi cu un lacheu. Îi ceru pelerina și spuse că o dorea capul. Că însoțitorul ei o luase deja înainte ca să cheme trăsura.

Sentimentul teribil că putea să fie urmărită o făcu să se întoarcă și să arunce o privire spre sala de bal.

Nimeni nu se uita la ea.

Nimeni, în afară de ducele de Dyemore, de cealaltă parte a încăperii, care stătea singur. El încuviință din cap spre ea și se întoarse.

Ea coborî în grabă scările.

Un lacheu o aștepta cu pelerina la ușa principală. O luă de la el, îi mulțumi, apoi ieși iute pe ușă.

Trăsura nu era acolo.

Trase aer în piept. Era firesc și nu avea de ce să se îngrijoreze. Nu trebuia să intre în panică. Nu acum. Locul de întâlnire asupra căruia conveniseră se afla după colț. Își ridică fustele și începu să se îndrepte într-acolo. Trăsurile rămăseseră goale pe stradă, așteptându-și oaspeții de la bal. Vizitii și lacheii erau adunați în jurul focurilor aprinse pe stradă ca să se încălzească, în vreme ce stăpânii și stăpânele lor dansau înăuntru.

Câtiva o priviră când trecu pe lângă ei.

Ea își înteeți pașii.

Unde erau Hugh și Alf? Mai erau înăuntru? Fuseseră prinși? Dacă da, trebuia să găsească trăsura cât mai repede și să-i trimită înăuntru pe oamenii lui Hugh. „Vai.” Dacă trei bărbați erau de ajuns ca să-i salveze.

Își mușcă buza și își dădu seama că urme de pași răsunau în spațiile ei.

În pas alergător acum și cu fustele ridicate, Iris coti spre strada unde trebuia să fie trăsura. Era mai întuneric aici, mai departe de luminile de pe strada principală, iar dalele din pavaj erau înghețate.

Ducele plăcerilor

O trăsură se mișca greoi spre ea, legănându-se încet. Poate că trebuia să treacă strada sau...

Ea ridică privirea chiar la timp și văzu o siluetă masivă în spatele ei.

– Doamnă...

Răsuflă întretăiat și își aruncă instinctiv brațul spre el.

– Talbot. Oh, slavă Cerului, m-ai speriat groaznic.

– Îmi pare rău, doamnă. El o luă de braț, o încălcare neobișnuită a etichetei, dar oricum era o seară neobișnuită. Haideți, trăsura e chiar în față.

Ea încuviință din cap, dar nu se abținu să nu mai arunce o privire în spate.

Nu era nimeni acolo.

Ajunseră deja la trăsură și Talbot o ajută să urce, apoi închise portiera.

Doar Alf era înăuntru, arătând de parcă fusese târâtă prin tufișuri, deși părea să fie destul de bine.

– Unde e Hugh?

– S-a întors să te caute, spuse cealaltă femeie, chiar când trăsura o luă din loc. Când am aflat că nu erai aici, s-a îngrijorat.

– Oh, Doamne. Iris duse mâna la gură. Să-l trimitem pe Talbot după el?

– Nu. Alf scutură din cap, chiar dacă nu părea încântată. A dat ordine să ne întoarcem la Kyle House dacă nu te găseam.

– Dar...

Împotrivirea ei fu întreruptă de portiera care se deschise, iar Hugh urcă în trăsura pusă în mișcare.

Se aruncă pe banchetă lângă Alf.

– Slavă Domnului c-ai reușit să te întorci.

Iris simți lacrimi prostești în ochi. Mâinile îi mai tremurau încă.

– Pot să spun același lucru despre voi doi. Nu mai vreau să fac asta niciodată, dar *niciodată* în viața mea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Alf.

– Ducele de Dyemore s-a întâmplat, spuse Iris. Îl privi pe Hugh. În clipa în care ai plecat din sala de bal, m-a invitat la dans.

Hugh strânse din buze.

– Ți-a făcut vreun rău?

Ea scutură din cap.

– Nu prea putea într-o sală de bal, nu? M-a făcut pur și simplu oaie și m-a avertizat să plec.

– Oaie?

Alf păru nedumerită.

– Nu contează. Cu o fluturare a mâinii, Iris îl izgoni din mintea ei pe Hades. Ai găsit ceva? Au meritat toate astea?

– Oh, da. Tonul mulțumit al lui Alf o făcu să ridice privirea. Chiar în lumina difuză din trăsură putea să vadă zâmbetul larg al celeilalte femei. Am găsit locul ascuns al lui Dowling. Scoase o hârtie mototolită de sub corsaj. Și ce era înăuntru.

Capitolul 15

Anii trecură și Prințul Negru se făcuse mare. Cu trecerea timpului, devenise aproape la fel de puternic ca tatăl lui. Prințul aspru care călărea prin Regatul Negru, îmbrăcat în veșminte negre și avea un Șoim de Aur pe braț era o imagine obișnuită și îi făcea aproape întotdeauna pe cei care îl vedeau să se cutremure și să se incline înfricați...

din Prințul Negru și Șoimul de Aur

Îi mai simțea încă gustul în gură.

Alf privi cum Kyle se apleacă peste masa din salonul de la Kyle House și împrăștie scrisorile, teancul de contracte mototolite și singura bucată de hârtie pe care o găsisese în compartimentul secret din biroul lui Dowling.

El se uita lung la hârtii, le aranja cu vârful degetelor, cu o încredințată între sprâncene. Jenkins îi bandajase cu pricepere rana de pe coapsă, în ciuda obiecțiilor lui cum că nu era nimic.

Era înalt, solid și era al ei.

Nu avea nici un sens, nu pe cale socială sau legală, dar o știa înăuntrul ei. Bărbatul acesta era al ei. Îl ținuse în mână și în gură. Îi gustase sămânța. Alergase cu el. Își înfruntase cele mai groaznice spaima alături de el.

Devenise femeie pentru el.

Ducele plăcerilor

Și dacă se întorcea pe călcâie, ieșea pe ușa de la intrare acum și nu îl mai revedea niciodată, știa că aveau să fie legați pe veci.

Pe veci în inima ei.

Nu se gândise niciodată că va avea o asemenea legătură cu cineva – cu nici un *bărbat* – și se simțea ușor copleșită. Copleșită, tulburată și poate chiar speriată.

Dar nu atât de speriată încât să nu se bucure de minunea care i se oferise ei, simpla Alf din St. Giles din Londra.

Doar un prost nu ar prinde cu ambele mâini ceva de băut după ce-i fusese sete atâta vreme.

– Asta e tot ce a găsit Alf, spuse Kyle și îi readuse gândurile în momentul prezent.

Iris se aplecă în față pe scaunul de lângă Alf. În fața lor stăteau oamenii lui Kyle.

Riley luă contractele și începu să verifice documentele cu Talbot.

Jenkins deschise o scrisoare și o citi. Lângă el, Bell privea peste umărul lui și își mișca buzele, încruntat de la atenția cu care examina și el scrisoarea.

– Ce e asta?

Iris părea obosită, cu chipul palid și vocea răgușită. Se încruntă când apucă hârtia împăturită pe care o găsise Alf în compartimentul secret.

– Nu știu, dar Dowling a încercat s-o ascundă bine. Alf încuviință din cap spre hârtie, conștientă că Kyle se uita lung la ea. Oare se gândea la ce făcuseră în grajduri cu mai puțin de o oră înainte? Se gândea la ce puteau să facă mai târziu? Așa spera. Se afla într-un compartiment secret în spatele unui sertar încuiat din biroul vicontelui.

– Și celelalte hârtii? întrebă Kyle și făcu un semn din mână spre ele.

– Toate celelalte erau în cele două sertare încuiate din birou. Asta – făcu un semn din bărbie spre hârtie din mâna lui Iris – era singura din ungherul secret.

– Atunci, probabil, e cea mai importantă, zise Kyle.

– Dacă așa e, nu pot s-o înțeleg, spuse încet Iris.

Puse hârtia pe masă și cu toții se aplecară să se uite la ea:

618165036183646592

726584927265

928462659294

81848372816504

62619283659494

638463756592

— Elizabeth Hoyt —

02748181746182	73848194
85737481817485	026181946592
02748181746182	029274727394
726584927265	637395926373
836194736183	9381846384826265
8374637384816193	94736163756592
947384826193	82610493
848164	9361748394
8261920493	8384929473
8471	02618585748372
848164	9394619293

– Un registru contabil? întrebă Riley.

– Nici unul pe care să-l știu, spuse Jenkins încet. Numerele astea nu se potrivesc.

– Și uită-te la numerele de jos. Iris lovi ușor cu degetul seria de numere din ultimul rând. Își înclină capul, părând mai trează. Dacă nu erau numere, aş spune că se aseamănă cu niște cuvinte.

Jenkins se uită la ea, apoi la Kyle.

– Un cod?

– Asta are sens. Kyle se îndreaptă de spate. Copiază numerele exact așa cum sunt scrise. Vreau ca tu și Riley să vă apucați numaidecât de treabă. Totuși, nu uitați de scrisori și celelalte documente. Trebuie să verificăm tot ce a găsit Alf.

Făcu un gest spre ea când îi pronunță numele, dar nu se uită la ea. Ziceai că parcă nu îndrăzneai să dea ochii cu ea. Oare de teamă pentru ce putea să-i dezvăluie dacă se uita la ea de față cu ceilalți?

Sau regreta ce făcuseră mai devreme?

Alf nu știa și o omora cu zile *să nu știe*. Nu voia ca totul să se încheie atât de repede. „Nu încă. Nu încă”, urlă o parte dinăuntrul ei.

Dar se gândi la cum arătase el atunci când își coborâse privirea spre ea în grajduri. La sclipirea din ochii lui de un negru atât de adânc.

Și se gândi – *spera* – că nu o terminase cu ea încă.

Iris își dresă glasul.

– Te deranjează dacă îmi faci o copie și mie?

Bărbații se întoarseră spre ea.

Obrajii ei se îmbujorară, dar ochii ei rămaseră atinți spre Kyle.

– Doar că... mi-au plăcut dintotdeauna enigmele.

Jenkins își dresă glasul.

- Nu-mi ia decât o secundă să vă fac o copie, doamnă.

Iris se întoarse și îi zâmbi bărbatului cu păr grizonant, în vreme ce el scoase o hârtie curată și se apucă să transcrie.

- Mulțumesc.

Kyle încuviință din cap și se uită la grenadier.

- Talbot, să pleci cu trăsura împreună cu Lady Jordan ca să te asiguri că ajunge teafără acasă. El se uită la Iris, cu o expresie ciudat de formală. Adică, dacă ești de acord, doamnă?

- Sigur că da, Hugh, spuse Iris veselă.

Alf se încruntă și îi privi pe amândoi. Părea să fie o tensiune între ei, ceva ce nu existase înainte de bal.

Talbot se ridică în picioare.

- Da, domnule. O să verific doar dacă trăsura e pregătită.

Bărbatul solid părăsi sala de mese.

- Sigur ești obosită, Alf, îi spuse Kyle, fără să se uite la ea. Nu e nevoie să stai trează cât lucrăm noi.

Alf știa când era expediată.

- Atunci noapte bună, șefule. Jenkins. Riley. Bell. Îi zâmbi celeilalte femei. Iris.

Cealaltă femeie dădu obosită din cap.

- Noapte bună, Alf.

Urările de noapte bună ale bărbatilor răsunară în urma ei când părăsi încăperea. Capetele lor erau deja aplecate peste hârtii când închise ușa.

Luă un sfeșnic de pe masa din afara salonului și își ridică bielele fuste murdare. Semăna cu o Cenușăreasă, nu? O Cenușăreasă după miezul nopții.

Doar că ea, Cenușăreasa, nu supsesse niciodată mădularul prințului, nu-i așa?

Urcă scările grandioase, târându-și fustele murdare de noroi pe marmură. Vreuna din sârmanele slujitoare va trebui să se trezească înainte de zorii zilei ca să curețe mizeria pe care o lăsa în urma ei acum. Dacă ar fi fost o doamnă, nu s-ar fi gândit niciodată la slujitoarea aceea.

Dar ea nu era o doamnă. Era o copilă din St. Giles care fusese nevoită să fure, să curețe străzile, să cerșească și să lucreze *din greu* pentru orice lucru pe care îl câpătase în viața ei.

Pur și simplu nu îi stătea în fire să stea cu mâinile în sân și să aștepte ca să îi pice din cer lucrurile pe care și le dorea.

Ce îi trebuia.

Ajunse la etajul al doilea și nici măcar nu șovăi.

Înaintă pe coridor, coti și încercă ușa de acolo.

Nu era încuiată.

Zâmbi și intră în dormitorul lui Kyle.

Închise ușa în urma ei și puse lumânarea pe o masă. Era un dormitor mare și minunat, făcut pe măsura unui duce. Alf se plimbă în jurul patului, în vreme ce își scoase rochia. Focul fusese aprins pentru ca în dormitor să fie cald când se întorcea el.

Patul era mare, învelit în material albastru și auriu. Zâmbi când își lăsă rochia să se prăbușească pe podea. Pe pereți atârnavă tablouri cu păduri verzi – copaci enormi și un cer nesfârșit și albastru deasupra lor, fără vreo urmă de clădire. El văzuse asemenea locuri?

Ea niciodată.

Își scoase corsetul și îl aranjă îngrijit pe un scaun. Își lăsă departe sărmanii pantofi cu toc și scoase exclamații de ciudă. Erau distruși, țesătura delicat brodată era ruptă și pătată de noroi. Ce păcat. Și ciorapii din mătase erau stropiți de noroi, dar era sigură că puteau să fie salvați dacă erau spălați cu atenție. La fel și cămașa. Putea să obțină un preț frumușel pe ele – hainele la mâna a doua se vindeau bine în Londra. Își trase cămașa peste cap.

Goală, se îndreptă spre un dulap cu sertare pe care aștepta un urcior cu apă proaspătă. Oare Kyle se gândea vreodată la oamenii care intrau și ieșeau din camerele lui și care îl serveau pe el? Se întreba vreodată de unde veneau, care le erau speranțele și visurile și dacă aveau familie?

Majoritatea stăpânilor nu o făceau, dar Kyle... Kyle poate o făcea. Îl luase pe Bell sub oblăduirea lui, îi dăduse bani fratelui mamei lui și copiilor acestuia. De fapt, părea să-i pese și să aibă grijă de cei din jurul lui.

Inclusiv de ea.

Turnă jumătate din urcior în lavoar, luă unul din prosoapele lui și își șterse corpul și fața. Își scoase acele din păr și se pieptănă.

Apoi se îndreptă spre patul lui și se urcă în el, întinzându-se în așternuturi minunate. Îi spusese că voia să fie femeie pentru el. Iar

— Ducele plăcerilor —

ea își va aduna curajul, mintea, viclenia și stăruința și, pentru numele Domnului, o va face.

Acum, acum își dorea răsplata de a fi femeie.

Hugh deschise obosit ușa de la dormitorul lui. Erau aproape zorii zilei și din hârtii nu aflaseră decât că scrisorile arătau că Dowling avea o poveste de dragoste cu o doamnă căsătorită și că enigma nu se rezolva printr-o simplă înlocuire a numerelor cu litere.

Oftă și își scoase haina. Se întoarse să o arunce pe un scaun lângă șemineu când observă că acolo se afla deja un corset.

Pentru o clipă, se uită pur și simplu la el, căci era foarte obosit.

Apoi observă rochia, cămașa, pantofii plini de noroi și pe Alf, care dormea în patul lui, cu părul negru împrăștiat pe perna lui, cu sânii dezgoliți și frumoși, acoperită de așternuturile mototolite.

„Doamne.”

Dacă ar fi fost un bărbat mai bun, ar fi trezit-o și ar fi făcut-o să plece.

Sau ar fi plecat chiar el.

În schimb, continuă să se dezbrace. Se spală cu apa curată pe care i-o mai lăsase ea și se urcă în pat.

— Șefule, murmură ea când o trase mai aproape.

— Dormi, murmură Hugh pe pielea delicată a umărului ei.

— Pf! Ea se zvârcoli lângă el, cu fundul ei frumos apăsător pe mădu-larul lui, cu spatele ocrotit de pieptul lui. Apoi deveni moale.

O cuprinse de talie și îi luă un sân în mână.

Și adormi, din fericire, fără dureri de cap.

— Alf.

Vocea adâncă a lui Kyle o trezi din lumea viselor.

Deschise ochii și îl văzu aplecat deasupra ei în dormitorul lui, în lumina diafană a dimineții. O bucurie pură și minunată îi cuprinse pieptul. Îl luă de gât și îl trase spre ea ca să-l sărute, deschizând gura sub a lui.

El își înalță capul pentru ca ea să observe conturul ochilor lui negri.

— Ar trebui să pleci.

Ea chicoti.

— De ce aș vrea să fac una ca asta, șefule?

El se încruntă sever. Țepii din barbă erau negri pe maxilarul lui și îl făceau să arate ca un pirat.

Un pirat irascibil.

– Nu vreau să profit de tine.

– Să profiți. Ea își arcui o sprânceană. Asta fac bogătașii cu doamnele bine-crescute, nu-i așa?

El se încruntă.

Alf își apăsă degetul pe adânciturile dintre sprâncenele lui.

– Ia spune, ce te face să crezi că eu sunt vreo doamnă bine-crescută? Ce te face să crezi că sunt cineva pentru care să-ți faci griji sau pe care să protejezi, ai, șefule?

Nu mai așteaptă răspunsul lui, dar continuă să vorbească pentru că știa că povestea dintre ei doi nu avea să dureze la nesfârșit. Nu era ceva care să dureze mai mult de o zi sau așa ceva – o săptămână, dacă avea noroc. Și, *la naiba*, nu avea de gând să rateze clipa din cauza onoarei lui de nobil. Nu avusese niciodată mult în viață și sigur nu avusese niciodată un bărbat. Pentru prima dată, își dorea ceva – pe *cineva* – ce aveau și celelalte femei. Voia bucurie, tandrețe și să se simtă iubită.

Așa că se uită în ochii lui și spuse:

– Nu sunt vreo domnișorică delicată. Nu sunt vreo doamnă care nu poate să aibă grijă de ea. N-am intrat eu în biroul lordului Dowling azi-noapte?

– Ba da.

– Nu pot eu să mă lupt cu sabia cu un bărbat – și să îl fac să regrete că s-a luat de mine?

Colțul gurii lui se arcui într-un zâmbet.

– Ba da.

– Și nu ne-am scăpat eu pe amândoi de oamenii lui Dowling azi-noapte – și te-am făcut fericit în vreme ce o făceam?

El făcu o grimasă.

– Ba da.

Ea se uită lung în ochii lui negri.

– În patul ăsta, îți sunt egală, șefule. N-ai de cine să profiți.

– Ai mai făcut asta vreodată?

– Nu. Și de aceea vreau s-o fac. Îi mângâie buza de jos cu degetul
Alf se uită în ochii lui negri, înconjurați de gene dese și ondulate.
Cu tine.

Ducele plăcerilor

El închise ochii.

– *Doamne.*

Alf putea să-i simtă mădularul, tare și pulsând pe coapsa ei. Ea voia asta. Îl voia pe *el*.

– Te rog? șopti ea, cu sufletul la gură, și își trecu palmele prin părul lui scurt. Te rog?

Atunci el gemu, de parcă s-ar fi ținut la distanță din calea unei marea puternice și fu deodată învăluit de iureșul valurilor. Gura lui se apăsă pe a ei, blândă și dulce, îi întredeschise buzele, limba lui se strecură înăuntru ca să lingă și să exploreze. Se aplecă deasupra ei, cu trupul lui solid și înfierbântat, iar ea își înfășură picioarele în jurul coapselor lui masculine. Era deschisă, udă și dornică, iar mădularul lui era ca o apăsare fierbinte pe feminitatea ei.

Ea scoase un sunet gutural și se agită sub el, simțindu-i pielea pe a ei. Toată pielea aceea caldă. Părul de pe pieptul lui îi zgâria și tachi-na sfârcurile, iar ea își arcui spatele ca să-l simtă din nou.

Dar el aluneca în jos acum, buzele lui le părăsiră pe ale ei și, pentru o secundă absolut îngrozitoare, Alf se gândi că urma să se ridice și să o părăsească. Doar că atunci îi simți gura pe gât și nu știuse niciodată cât de sensibilă era acolo. De ce ar fi știut? Nimeni, cu excepția ei, nu o atinsese pe gât. El o sărută, buzele lui îi dezmiardă gâtul, o făcură să înghită în sec, o făcură să tremure neputincioasă. Nu știa ce trebuia să facă pentru că nu văzuse așa ceva pe străduțele laterale din St. Giles.

Așa ceva era rezervat pentru iubiți și iubite. Soți și soții. Oameni care se cunoșteau și cărora le păsa unii de alții.

Limba lui urmări adâncitura de la baza gâtului, iar ea se tângui, simțindu-se atât de ciudat. O atingea de parcă era ceva – cineva – neprețuit.

Cineva frumos.

Buzele lui îi atinseră ușor pielea până îi găsi sfârcul și îl încercui cu limba până când ea se arcui spre el, oferindu-se, gemând de nevoie.

Îi luă sfârcul în gură și îl supse, dar doar pentru o secundă, apoi se mută la celălalt sân.

Ea urlă la nedreptatea gestului și parcă îl auzi chicotind tăcut, în vreme ce el îi plesni ușor sfârcul umed când începu să îl lingă pe celălalt.

Elizabeth Hoyt

Alf găfâia în clipa în care el își continuă drumul spre pântecul ei, cu mâinile lui mari care îi cuprinseseră șoldurile, cu limba care se adâncea în buricul ei. Încercă să-și strângă picioarele când el se apropie de feminitatea ei, dar el o apucă pur și simplu de coapse și le desfăcu. El se uită o dată la ea, culcat acolo între picioarele ei desfăcute, cu chipul atât de aproape de partea care o făcea femeie și îi spuse:

– Nu te mișca.

Apoi el își coborî fața și deschise gura peste feminitatea ei.

Ea înțepeni, complet șocată. El o linge, o săruta chiar... chiar...

Ea scoase un sunet ciudat de dornic, căci nu simțise niciodată ceva atât de minunat. Limba lui era umedă și puternică și desena cercuri molcome în jurul ei, iar Alf simțea că putea să și înnebunească. Fiori de plăcere străfulgerau prin picioarele ei, peste pântec, pe coloană, toate concentrate acolo jos. În locul acela dintre picioare unde el o săruta și o lingea atât de necuviincios.

Fără să se gândească, își trecu mâna peste burtă, simțind o căldură înțepătoare. Ce senzație extraordinară. Nu putea să respire. Nu putea să vadă. Devenea din ce în ce mai înflăcărată și voia să urle.

În schimb, când plăcerea o copleși, ea se arcui brusc. El o ținu jos, cu palme ferme apăsate pe șoldurile ei, în vreme ce limba lui îi oferea o agonie atât de dureros de dulce.

Când rămase fără vlagă și cu răsuflarea întretăiată, cu ochii aproape închiși, el se ridică încet și se ridică peste trupul ei cucerit.

– Ți-a plăcut asta, ștregărițo? șopti el pe pielea ei.

Părea atât de mulțumit de el.

– Știi că mi-a plăcut.

Îi linse buzele pentru că voia să-și simtă gustul ca să se asigure că totul fusese real.

Îl luă de gât și deschise gura pentru limba lui, când îi simți membrul între corpurile lui.

Apoi simți căldura mădularului între faldurile ei umede. El alină necă în sus, până ce vârful mădularului îi mângăie mugurul delicat al feminității.

O dată. De două ori.

Tocmai juisase. Parcă era prea mult.

Ea scânci.

– Așa? șopti el pe maxilarul ei, iar Alf nu reuși să-și tragă suflul ca să-i răspundă.

Dar îi intuise răspunsul pentru că își avântă șoldurile spre ea și o făcu să se zvârcolească sub el.

Făcând-o să-și dorească să se miște în ritmul lui.

Dar el o ținu acolo. O ținu nemișcată, când alunecă peste ea a treia oară și o sărută atât de dulce în tot răstimpul acela.

În aer dăinuia miros de sare și sex, iar ea era înfierbântată și udă.

– Pătrunde-mă, îi spuse Alf. Te rog.

Deschise ochii și îi privi chipul, în vreme ce el se retrase și mădu-larul lui alunecă mai aproape, chiar la intrarea trupului ei.

Se apăsă în ea, mare și gros. Fierbinte, atât de fierbinte.

Simți o durere.

Dar rămase cu privirea ațintită spre el. Gura lui senzuală era aproape sumbră, iar broboane de sudoare îi străluceau pe frunte. Se sprijinise în coate deasupra ei.

Se împinse din nou, o pătrunse mai adânc – lărgind-o – și o văzu încheștându-și dinții.

Alf își înfășură picioarele în jurul șoldurilor lui și îi mângâie piciorul cu al ei.

El tresări și șoldurile lui le întâlniră pe ale ei, întreaga lui lungime cufundată acum înăuntrul ei. Era plină de el.

El inspiră pe nas și nările i se dilată.

Ea înalță capul și îi șopti în ureche:

– Acum ai de gând să mi-o tragi, șefule?

– Împielitato, spuse el pe nerăsuflăte.

Alf își reveni în fire la gândul că el putea să-și piardă stăpânirea de sine, dar Hugh se retrase încet.

Blând.

Și o pătrunse la fel de încet.

Și aproape senzual.

Asta însemna să te culci cu cineva – oricum, nu era așa cum știuse ea.

Asta însemna să faci dragoste.

Simți lacrimi înțepătoare în ochi când el se mișcă deasupra ei cu atâta grijă. Atât de tandru. De parcă ea era ceva de neprețuit. De parcă nu suporta ideea de a o răni. Și se simțea atât de plăcut, de real,

încât simți că se deschise și că se prăbuși în gol așa cum nu o făcuse când văzuse explozia de stele de mai devreme. *Grija* lui era mai pri-mejdioasă decât orice orgasm.

Și putea să o frângă.

Pentru că Alf *nu putea* să creadă că era ceva adevărat pentru el sau că povestea dintre ei avea să dureze. Nu să și supraviețuiască.

Așa că se simți recunoscătoare când el lăsă brusc capul pe spate, se ridică deasupra ei și își retrase mădularul dinăuntrul ei. Scoase un geamăt adânc, cu mâna pe membrul pe care îl freca. Atunci când își închise ochii negri ca noaptea, un fel de chin i se desenă pe chip și sămânța lui țâșni pe pântecul ei.

Pentru că în clipa aceea se încheie cel mai minunat lucru care i se întâmplase vreodată lui Alf.

Capitolul 16

La aniversarea celor douăzeci și unu de ani ai Prințului Negru, tatăl lui îl chemă la el.

– Ești aproape pregătit, fiule, îi spuse Vrăjitorul Negru. Dar ca să capeți toate puterile, trebuie să faci un ultim sacrificiu. Adu-mi inima Șoimului de Aur.

Expresia Prințului Negru nu se schimbă. El făcu o plecăciune și spuse:

– Da, tată...

din Printul Negru și Șoimul de Aur

Țipătul îl trezi pe Hugh.

Se ridică brusc, cu inima bătând atât de tare că parcă stătea să-i iasă din piept. Alf înjură lângă el.

Ușa de la dormitorul lui se deschise deodată.

Talbot intră, trăgând-o după el pe Milly, noua dădacă. Femeia suspina zgomotos. În spatele lor se afla Jenkins. Bărbatul grizonant privi către pat, se grăbi să ridice cămașa lui Alf și i-o întinse.

– Spune-i. Grenadierul o scutură pe îngrijitoare. Oprește-te din plâns și spune-i acum.

Ducele plăcerilor

– Îmi pare atât de rău, Excelență! se văită femeia, îngenunchind.
Vă rog!

Hugh plimbă privirea de la fața ei înlăcrimată spre expresia necruțătoare a lui Talbot și simți că îi îngheață sângele în vene.

– Ce s-a întâmplat?

Alf își înfășură mâinile în jurul umerilor lui goi și, chiar în toiul a ceea ce putea să fie o tragedie, se simți alinat.

– Eu... Eu...

Dădaca izbucni din nou într-un plâns incoerent.

– Domnule.

Jenkins îi întinse pantalonii.

Hugh îi luă și se ridică, fără să-i pese de nuditate lui cât se îmbracă.

– Să vorbească cineva!

– L-au luat pe Peter.

Kit stătea în cadrul ușii.

Totul încremeni cât Hugh se uită la fiul său cel mare.

Fața lui Kit era albă, avea o zgârietură lungă pe unul din obraji și părul încâlcit. Părea... pierdut.

Ochii lui negri îi întâlneau pe cei ai lui Hugh.

– Tată, l-au luat pe Peter.

Hugh trase aer în piept și deschise brațele.

– Vino aici.

Băiatul alergă spre el și îl îmbrățișă. Hugh se așază din nou pe pat, fără aer, încercând să gândească, ținându-l strâns pe Kit.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, zise el, în timp ce își trecu mâna tremurândă prin părul cârlionțat al fiului lui.

– Milly ne-a dus la plimbarea de dimineață, spuse Kit. Pe mine, Peter și Budincă.

– La nouă în fiecare dimineață, pentru sănătatea lor, spuse dădaca disperată. Am luat un lacheu cu noi, așa cum facem întotdeauna. Vă rog, Excelență...

Hugh se uită urât la femeie, iar ea își închise brusc gura.

Kit își schimonosi buzele pentru o clipă, dar trase tremurător aer în piept și continuă:

– Eram aproape de casă, dar Budincă a văzut o pisică și a fugit după ea. Peter a alergat după ea. A cotit într-o parte. Dar când eu și valetul ne-am dus după el, el nu mai era acolo. Numai Budincă era acolo și încerca să alerge după o trăsură. Trăsura era deja departe,

dar l-am văzut pe Peter înăuntru, se ulla pe fereastră. El ridică ochii înlăcrimați spre Hugh. Am vrut să alerg după trăsura, dar valetul nu m-a lăsat, tată. Nu m-a lăsat să-l ajut pe Peter.

Hugh îl strânse în brațe pe Kit, bucurat că valetul avusese inspirația să-l țină locului pe băiat.

– Cum arăta trăsura? întrebă Alf de lângă el.

– Era neagră, zise Kit spre ea.

Aparent nu i se părea ciudat că ea se afla în patul tatălui lui, dar trebuia să fie prea șocat ca să mai observe.

Ea se întoarse spre Talbot.

– Valetul a mai spus ceva?

Grenadierul clătină din cap.

– Nu, domnișoară.

Hugh închise ochii. Trebuiau să fie Lorzii Haosului. Atât de devreme dimineața, după incursiunea de noaptea trecută în reședința lui Dowling, nu putea să fie o simplă coincidență. Fusesse mascat, dar Exley îl strigase pe nume în noaptea precedentă. Probabil îi recunoscuse vocea. Dumnezeu, dacă cercetările lui provocaseră răpirea lui Peter, provocaseră...

El scutură cu putere din cap și își izgoni iute cumplitul gând din minte.

Nu putea să se gândească la asta. Înnebunea dacă o făcea.

Riley se strecură în cameră, cu pași molcomi. Îi întinse scrisoarea pe care o ținea în mână.

– Tocmai ați primit asta, domnule. Băiatul care a adus-o e jos, dar pare să nu știe nimic.

Hugh luă scrisoarea, o deschise și citi:

Să aduci acasă la Crewe, la amiază, tot ce-ai furat azi-noapte. Nu încerca să ataci casa. Băiatul nu e acolo. De îndată ce primim documentele, noi te ducem la el și vă dăm drumul amândurora. Refuză oferta noastră generoasă și nu-l vei mai vedea niciodată.

Scrisoarea era semnată cu desenul simplu al unui delfin.

Hugh îi întinse scrisoarea lui Alf. Ea scoase o exclamație ascuțită în timp ce o citi, apoi tăcu din nou.

El nu avea nici o îndoială că promisiunea de a-i da drumul lui și lui Peter era o minciună. Aveau să-l omoare de îndată ce ajungea

Ducele plăcerilor

pe mâinile Lorzilor. Știa prea multe în clipa asta. Se apropiase prea mult de afacerile lor.

El inspiră și expiră, încercând să se gândească.

– Kit, ai mai văzut ceva pe stradă? Orice detaliu diferit sau neobișnuit?

Băiatul își încruntă sprâncenele.

– Nu, dar poți să-l întrebi pe unchiul David.

Hugh incremeni.

– Unchiul David?

Kit încuviință din cap.

– L-am văzut pe stradă. Ne-a făcut cu mâna mie și lui Peter. Ne-a întrebat dacă vrem să mergem cu el la ceai și prăjiturile, dar Milly a spus că trebuie să ne întoarcem la lecțiile noastre.

Hugh simți cum furia i se involburează în vene. Se uită la oamenii lui.

– Să-l aduceți pe cumnatul meu aici. Acum.

După patruzeci și cinci de minute, Alf era îmbrăcată în hainele ei de băiat și stătea în bibliotecă cu Kyle când David fu adus de Talbot și Riley. Omul era roșu ca un rac, de furie, de rușine sau ambele, iar ea privi cum el încearcă să rămână stăpân pe sine înaintea lui Kyle.

O făcu năvalnic, ceea ce era o idee foarte proastă, își dădu seama Alf.

– Ce ai în cap de-ți trimiți vamezii să mă târască aici ca pe un datornic? întrebă el.

Kyle rămase incremenit lângă șemineu. Era straniu că devenise atât de calm și de nemișcat de când citise îngrozitoarea scrisoare. Orice emoție dispăruse din ochii lui negri. Orice furie sau durere îi dispăruse de pe chip.

Ea voia să se ducă la el. Să-l ia în brațe, să-și îngroape fața în pieptul lui lat și să verse lacrimile pe care el nu-și permitea să le verse. Voia să-i spună că avea să-l găsească pe amuzantul și dulcele Peter. Că se va întoarce în curând ca să se joace cu Budincă, să se certe cu Kit, să se smiorcăie că trebuia să-și facă temele și să mănânce ce li se pregătea micilor lorzi la masa de prânz.

Doar că ea avea destulă minte cât să nu o facă.

Bărbații cu care se confruntau erau răi. Răi precum monștrii care se aventurau în pădurile întunecate din St. Giles. Lorzii Haosului

puteau să-l fi ucis deja pe micul Lord Peter. Ea își apăsă degetele pe buze la ideea aceea îngrozitoare. Kyle era un om care cunoștea lumea – care știa că existau oameni fără suflet.

Știa că se putea prea bine ca fiul lui să nu mai fie în viață.

Și era încă încreșător.

Ea închise ochii și întoarse privirea, cu inima îndurerată pentru băiețel, pentru fratele lui, pentru bărbatul care avea să supraviețuiască și după povestea asta, dar care putea să-și piardă sufletul.

Inima i se strânse în piept la gândul acela. O făcea să-și dorească să alerge și să tot alerge până când nu mai trebuia să se gândească la băiețelul blonzi cărora îi se făcea vreun rău.

Oh, era dureros să iubești.

– Ce vrei? urlă David, făcând-o să tresară și să deschidă ochii.

Părea că era deranjat de tăcerea lui Kyle.

– De ce nu vorbești? strigă bărbatul. Mă târăști aici, dar nu-mi răspunzi? Care ar fi ideea? Ce vrei?

– Îl vreau, spuse Kyle foarte liniștit, pe fiul meu.

– Eu nu...

Kyle se mișcă în cele din urmă, iute și hotărât. El făcu trei pași și îl apucă de guler pe bărbatul mai mărunțel, apoi îl răsuci în pumn până când îl ridică pe David pe vârfuri.

Până când David se sufocă și zgârie cu degetele pumnul lui Kyle.

Alf înghiți în sec, întrebându-se dacă Kyle avea să-și sugrume cumnatul. Întrebându-se dacă cineva din cameră îl va opri.

Kyle își slăbi strânsoarea, dar continuă să-l țină de guler. Se aplecă spre fața celui alt bărbat și îi spuse tăios:

– Îmi vreau fiul.

– Ei o să mă omoare, spuse David.

– Și tu crezi că eu nu o voi face?

Buzele lui Kyle se arcuiră nemulțumite, în timp ce îl strânse din nou de guler.

– Nu...! David tuși și ieni când Kyle îi dădu drumul. E la Lorzii Haosului.

– Unde?

– Eu... eu nu știu. Nu mi-au spus. Asta e adevărul!

– Care dintre Lorzi? Cine se află în spatele răpirii?

– Eu... eu... nu! David închise ochii. Contele de Exley, Dowling. Probabil alții. Asta e tot ce știu, pe cuvânt! Lorzii nu se dezvăluie toți deodată. Așa-și păstrează secretele.

Ducele plăcerilor

Kyle făcu ochii mici.

- Și tu le păstrezi secretele?

- Eu... da. David înghiți în sec. Da, sunt membru.

- Atât de loial încât să-ți trădezi propriul sânge. Kyle îl împinse într-o parte, de parcă se murdărea pe mâini dacă îl mai atingea. Dumnezeu, n-ai pic de onoare, omule?

- Onoare? Întrebă scârbit celălalt bărbat și scuipă în timp ce-și ținea mâinile în jurul gâtului. *Onoare?* Dacă nu-mi tăiai fondurile, nu i-aș fi ajutat niciodată să-l ademenească pe băiat. Doamne, el nici nu era cel pe care îl voiam. Trebuia să-l răpim pe Christopher, nu pe Peter. De ce ți-ar păsa măcar de Peter?

Alf își încruntă sprâncenele. David era nebun?

Kyle se uită țintă la el.

- Peter e *fiul* meu.

David întoarse capul și râse.

- Nu, nu e. Nu poate să fie. Katherine mi-a spus.

- Mă doare în cot ce ți-a spus Katherine, spuse Kyle cu vocea lui precisă și controlată. Crezi că sunt la fel de prost ca tine? Am știut că Peter nu e sânge din sângele meu chiar de dinainte să se nască. Am avut de ales dacă să ignor un copil nevinovat – frate cu sângele și carnea mea – sau să-l cresc ca pe fiul meu. Am ales ultima variantă. Din toată inima. Fără rezerve. Peter e și va fi întotdeauna fiul meu. Pentru mine nu contează cu cine s-a culcat Katherine ca să-l facă. El e fiul meu.

Alf își înăbuși lacrimile, uluită de dragostea lui Kyle pentru Peter.

- Ba bineînțeles că *contează*. David strânse din buze, dezgustul și confuzia îi traversară chipul nobil, în timp ce îl privi pe Kyle. Nu este al tău în ciuda justificărilor tale. De ce să faci atâta tam-tam pentru micuț...

Kyle îl lovi puternic în maxilar și îl lăsă pe David să cadă lat la podea.

Jenkins ridică din sprâncene și se aplecă peste bărbat.

- A leșinat.

- Luați-l și închideți-l undeva – de unde să nu scape. Kyle își scutură mâna. Pregătește hârtiile. Trebuie să onorez o întâlnire acasă la Crewe.

Talbot îl azvârli peste umăr pe David, iar Jenkins și Riley îl urmăriră afară din încăpere.

– O să te omoare, îi spuse Alf.

– Vor încerca. Kyle își examina încheieturile. Arătau de parcă sângerau. Nu înseamnă că vor reuși. E fiul meu.

– Știu, spuse ea încet. Dă-mi batista ta.

Ea se ridică și găsi sticla de coniac într-un colț. Umezi batista cu apă și se întoarse spre el.

Kyle se uită cum ea îi tamponează pielea crăpată de pe încheieturi.

– E atât de mic. Nu suport să mi-l închipui singur și speriat. El înghiți în sec. Poate rănit.

Ea se uită la el și își lipi palma pe obrazul lui. Nu putea să înțeleagă minunăția asta de om. Bărbații – mai ales aristocrații – mizau totul pe originea lor. Pe descendența lor. Pe faptul că propriii copii erau sau nu ai lor. Chiar și în St. Giles cel mai crunt pentru un bărbat era să i se spună că era un soț încornorat.

Cu toate astea, Kyle crescuse cu bună știință ca pe propriul fiu bastardul soției lui. Ba mai mult, nu arătase nici o prejudecată în relația cu fiii lui. Dacă David nu ar fi divulgat adevărul, ea nu ar fi ghicit niciodată că Peter era diferit de Kit.

El oftă și își apăsă fruntea pe a ei.

– Oamenii mei trebuie să mă urmărească oriunde mă duc. Nu vreau să te pun în pericol, draga mea împielită, dar tu ești singura care poate să se cațare pe acoperișuri. Poate să fie singurul mod ca să ținem pasul cu ei fără să ne vadă. Vei face asta pentru mine?

Ea îl sărută cu blândețe, cu buzele închise.

– Firește.

– Mulțumesc.

Ea ridică privirea spre el, cu ochii lui pătrunzători, chipul lui de pirat cu barbă neagră și înțepătoare, buzele păcătoase de carnoase, la bărbatul acesta care se avânta spre o moarte aproape sigură pentru un fiu care nu era sânge din sângele lui.

Alf îl iubea.

Îl iubea și avea să-l lase să plece.

Hugh se opri la intrarea din camera băieților și trase aer în piept înainte să pășească înăuntru.

Ducele plăcerilor

Kit stătea pe pat, cu cățelușa ghemuită care adormise lângă el. Se uită la câine. Sigur nu trebuia să stea cocoțată pe mobilă, dar nu îl avertisese pe fiul lui în acel moment.

Nu dacă putea să fie ultima amintirea a băiatului despre el.

– Tată?

Kit ridică privirea la intrarea lui.

Hugh încercă să zâmbească, dar părea ceva imposibil acum. În schimb, se așeză lângă băiat.

– Îl aduci pe Peter acasă? întrebă Kit.

– Da, spuse Hugh. Vreau să știi... Hugh își dresese glasul când întinse mâna și mângâie cărlionții negri ai băiatului. Părul tot nu îi fusese pieptănat cum trebuia în dimineața aceea. Vreau să știi că vă iubesc, și pe tine, și pe Peter.

Kit se încruntă.

– Atunci de ce ne-ai părăsit?

Hugh clipi, inima i se strânse în piept. Nu îi... Ei bine, bănuia că merita o asemenea întrebare, dar acum? Acum trebuia să ajungă la Peter.

Și... La naiba. Poate nu va mai avea niciodată ocazia să răspundă la întrebarea lui.

Indiferent de cât îi era de greu să răspundă cum se cuvenea pentru băiețel de vârsta lui.

– Eu și mama ta ne-am certat. Nu ne înțelegeam și nu mai puteam să stăm împreună. Dar v-am iubit întotdeauna pe amândoi.

Kit mai era încruntat, dar încuviință din cap. Îl privi prin părul lui încurcat.

– N-ar trebui să mai pleci.

Hugh se văzu nevoit să-și dreagă glasul ca să-i răspundă și chiar și așa îi vorbi cu o voce răgușită.

– Nu, n-am să mai plec.

Spera ca fiul lui să-l ierte dacă se dovedea că mințea. Dacă nu se întorcea în seara asta cu Peter. Dar avea să facă tot ce îi era cu putință să îndeplinească promisiunea făcută băiatului.

Să se întoarcă și să devină tatăl care ar fi trebuit să fie de la bun început.

Hugh închise strâns ochii, rugându-se unui Dumnezeu în care nu mai era sigur dacă credea. Apoi își sărută fiul pe frunte și se ridică.

Kit plângea, încercând curajos să-și ascundă lacrimile, cu buzele micuțe strânse, dar suspinele îl făceau să tremure.

Hugh îi puse mâna pe cap pentru o secundă, cu degete tremurătoare, apoi se întoarse și se îndreptă spre ușă.

Fu nevoit să se oprească pentru o clipă, cu mâna pe mâner, și să-și tragă suflul. Doamne, trebuia să se întoarcă în viață. Un băiat nu trebuia să crească fără tată. Știa asta din proprie experiență.

Izgoni gândul din minte. Îl izgoni în străfundurile minții lui, căci trebuia să se asigure că se întorcea viu și cu fiul lui mai mic în brațe.

Lângă camera lui Kit, îi găsi pe Bell și Riley.

Se uită mai întâi la băiat.

– Stai cu fiul meu pentru mine, Bell?

– Da, Excelență.

Ochii lui Bell erau roșii, dar el se ținu drept.

– Bun băiat.

Hugh deschise ușa pentru el. Apoi întâlni privirea lui Riley.

– Păzește-l bine pentru mine.

Fostul soldat purta două pistoale și avea o sabie la brâu.

– Da, domnule, am să-l păzesc cu prețul vieții mele.

Hugh dădu din cap, apoi se întoarse și coborî în fugă scările spre ușa de la intrare, unde Talbot, Jenkins și Alf îl așteptau.

Se uită la fiecare în parte, dar zăbovi asupra minunatului chip al lui Alf pentru că nu se putea abține nici acum.

– Luați aminte: indiferent ce o fi, nu vă lăsați văzuți până nu-l zăriți pe Peter.

Cei trei încuviințară din cap. Hugh le făcu oamenilor lui semn cu mâna spre spatele casei. Aveau să-i urmărească trăsura, fiecare în felul lui. Se întoarse spre Alf.

– Îmi dai cuvântul de onoare?

Ea dădu din cap.

– Desigur.

El o luă de umeri și nu putu să nu o scuture ușor. Era un om atât de pasional și știa că Alf ținea la el.

– Ar putea să mă bată sau chiar să încerce să mă omoare. Nu trebuie să intervii. Misiunea asta are un singur scop: să-l salvăm pe Peter. Dacă apari înaintea sa mă ducă la el, totul va fi în zadar. Îl pierdem.

Ea își încordă maxilarul, cu ochi căprui mari și serioși și, pentru prima dată, el văzu în privirea ei toată experiența acumulată în anii trăiți pe pământ.

– Știu, îi spuse ea când îi cuprinse fața în mână. Îl aducem înapoi pe fiul tău întreg și nevătămat. Împreună.

– Să ai grijă, îi spuse el cu înverșunare și îl sărută mâna.

Kyle se întoarse și ieși pe ușa principală.

Călătoria cu trăsura până la reședința lui Crewe păru să dureze o veșnicie. Se uită pe geam, chiar dacă nu îi zări nici pe oamenii lui, nici pe Alf.

Era bine, își spuse în gând. Dacă el nu putea să-i observe, atunci nu va fi în stare să o facă nici unul din Lorzii care îi urmăreau.

Când trăsura se opri în cele din urmă, Hugh ieși cu documentele aranjate într-un dosar sub braț. Urcă scările reședinței lui Crewe și ciocăni.

Dowling deschise ușa. Părea nervos.

– Ești singur?

Hugh încuviință din cap.

– Unde e fiul meu?

Dowling îi ignoră întrebarea și cercetă strada din spatele lui Hugh.

– Intră.

Hugh intră în casă. Doi bărbați se avântară iute spre el, câte unul de-o parte și de alta, și îl apucară de brațe. El nu se împotrivi. Dowling smulse dosarul, în vreme ce oamenii lui îi găsiră și îi luară pumnalul aflat în buzunarul de la haină.

Dowling făcu un semn din cap spre băteaușul din dreapta lui Hugh.

Îl conduseră mai departe în casa, printr-un coridor, într-o cameră de zi.

Exley îi aștepta acolo, bându-și ceaiul și arătând mai degrabă ca un cadavru.

Ridică privirea la intrarea lor.

– Are hârtiile?

Dowling făcu un pas înainte și îi întinse dosarul.

– Unde e fiul meu? întrebă Hugh din nou.

Exley plesni din degete fără să-și ridice ochii din dosar.

Unul dintre ticăloșii care îl țineau pe Hugh îl lovi în cap.

Se prăbuși în genunchi și urechile începură să-i țiuie. Hugh puse mâna în podea ca să se adune și se ridică, cu privirea ațintită spre conte.

– Par să fie toate aici, spuse Exley târâgănat după un minut. În cele din urmă, se uită la Hugh. Fiul tău e... teafăr. El zămbi. Pentru moment, în orice caz. Dacă încerci să scapi sau să rănești pe oricare dintre noi, îți promit că nu va mai fi. M-ai înțeles?

– Ți-am adus deja documentele, spuse Hugh calm. Nu-l vreau decât pe Peter înapoi.

– Bine.

Exley dădu din cap spre ticăloși.

Într-o clipită traseră peste capul lui Hugh o glugă. El nu încercă să se lupte, să se împotrivească în vreun fel, dar îi era greu. Mai ales atunci când următorul pas fu să-i lege mâinile în față cu o funie.

Îl conduseră prin casă și îl scoaseră afară pe ușa din spate – Hugh își dădu seama de asta după mirosul de bucătărie. Apoi prin grădini și grajduri. Spera că oamenii lui și Alf puteau să-l vadă. O trăsură se afla în grajduri și îl înghesuiră brutal înăuntru.

Trăsura se zdruncină când porniră la drum, dar se opri brusc la nici cinci minute după aceea. Hugh se încordă și se simți împins pe portieră în altă trăsură, fără ca măcar să atingă pământul. Trăsurile trebuiau să se afle una lângă alta.

Cea de-a doua trăsură o luă deodată din loc.

Oamenii lui observară schimbarea?

El întoarse capul, trase aer în piept, ascultă și încercă să-și dea seama unde mai exact se afla în Londra.

Se mai opriră o dată brusc și schimbă din nou trăsurile.

Acum simțea miros de pește putrezit. Râul? Se îndreptau spre chei?

Trăsura se opri pentru a treia oară, și Hugh se pregăti să se ridice.

– Încă un minut, Excelență, spuse Exley și o mână apăsă gluga pe gura și nasul lui Hugh, în vreme ce ceilalți îl ținură de mâini și picioare.

El se zvârcoli. În ciuda avertizării că trebuia să se supună. Era o reacție instinctivă la lipsa de aer.

Auzi râsul lui Exley, în timp ce trupul lui se smuci aprig și plămânii rămaseră fără aer, și știu: eșuase.

Eșuase.

Apoi văzu negru în fața ochilor.

Capitolul 17

Prințul Negru se duse la mare depărtare de castel și tăie legăturile cu clopoțel dimprejurul picioarelor Șoimului de Aur. Îl aruncă în aer și strigă:

– Du-te!

Pasărea se roti și încercă să se întoarcă pe brațul lui, dar el aruncă pietricele spre ea până ce șoimul își eliberă ultimul țipăt de durere și își luă zborul.

Se uită în urma lui până când se pierdu în zare. Apoi se întoarse la tatăl lui și îi arătă pieptul încă însângerat al unui pui.

Vrăjitorul Negru zâmbi.

– Foarte bine, fiule...

din Prințul Negru și Șoimul de Aur

Ea eșuase.

Alf alunecă pe acoperișul unui balcon, sări pe o grămadă de lăzi și ateriză pe caldarâm, căutând disperată trăsura pe care o urmărise de pe acoperișuri. Era trasă de doi cai negri, celui din dreapta îi lipsea jumătate de ureche. Era a doua trăsură în care îl azvârliseră pe Kyle. Acum era oprită, caii moțăiau cu capetele plecate, iar vizitiul fuma din pipă. Cele mai crunte temeri i se confirmară când fugi prin spate și văzu că interiorul era gol.

Îl pierduse pe Kyle.

– Fir-ar să fie!

Alf se întoarse, căută pe stradă, căută prin mulțime. I se pusese o glugă pe cap. Părăsiseră cumva trăsura fără ca ea să observe? Îl trimiseseră în grabă spre una din clădirile de pe marginea drumului? Trebuia oare să reia traseul trăsurii?

Dar dacă apelaseră din nou la trucul acela? Dacă îl mutaseră în altă trăsură? Sau sub o pătură într-o căruță? Putea prea bine să fi ajuns la jumătatea drumului spre Bath și ea să nu știe nimic.

– Drăcia dracului!

Se întoarse în fugă pe drumul pe care venise. Poate Talbot sau Jenkins fuseseră mai atenți.

— Elizabeth Hoyt —

Dar speranța i se spulberă când coti și îl văzu pe Talbot privind încordat sub o prelată pe o căruță și nu îl lua în seamă pe vizitiul care tot înjura.

Talbot se întoarse, o văzu și se îndreptă spre ea.

– Știți unde e, domnișoară?

Ea scutură din cap cu amărăciune.

– L-am pierdut de când l-au mutat în a doua trăsură.

– Tot mai bine decât mine și Jenkins, spuse cu amărăciune Talbot. Am urmărit-o pe prima până când am văzut că era goală.

Jenkins veni în pas alergător spre ei, cu fruntea umedă de sudoare și chipul sumbru.

– Nimic. M-am uitat în toate direcțiile pe la intersecții. N-am văzut nici o trăsură. L-am pierdut.

Ea închise ochii și încercă din răputeri să se gândească.

– Unde să-l ducă oare?

– Nu știu, domnișoară, spuse Talbot.

– Ei bine, nu putem să stăm pur și simplu aici, mârâi ea, cu mâinile în șolduri. Bun. Să ne întoarcem la Kyle House. Ne sfătuim cu Riley. Poate îi trimitem pe Bell și alți lachei în St. Giles. Am contacte spre care pot să-i îndrum. Măcar să încercăm să obținem niște informații.

– E o idee bună, domnișoară.

Jenkins o luă iute din loc. Alf se văzu nevoită să alerge ca să țină pasul cu cei doi bărbați.

– Eu mă apuc să lucrez la cifru. Mi se pare ciudată violența cu care a reacționat contele atunci când a aflat că i s-au furat hârtiile. În afara de cifru, restul păreau destul de nevinovate.

Alf încuviință din cap și îi păru rău că lasă la vedere îngrijorarea pentru Kyle de față cu cei doi bărbați.

– Ar trebui să-i dăm de veste și lui Lady Jordan. Cu cât suntem mai mulți, cu atât mai bine.

Dar când reveniră la Kyle House, o găsiră pe Iris așteptându-i în bibliotecă.

Ea ridică privirea când Alf și cei doi foști soldați intrară în încăpere.

– E adevărat ce mi-a spus domnul Riley? Că Peter...

Alf încuviință o dată din cap.

– Da. Kyle i-a dus documentele lui Exley și i-am urmărit când l-au luat cu ei, dar... Ea scutură din cap. Le-am pierdut urma. L-am pierdut urma.

Ducele plăcerilor

- Oh. Iris se așează brusc pe scaunul lui Kyle, cu chipul alb ca varul. Oh!

- Nu știm unde l-au dus, spuse Alf, simțindu-se neliniștită și inutilă. Unde l-au dus pe Peter.

Iris ridică deodată privirea.

- Dar aş putea să dau o mână de ajutor.

Căută ceva în buzunar.

- Ce vrei să spunei, doamnă? întrebă Talbot.

- Am rezolvat cifrul, spuse Iris și scoase copia ei din buzunar. A fost o dilemă minunată și mi-a luat ceva, dar pe la șapte dimineața mi-am amintit de Polybus și tabla lui de șah, apoi chiar a fost destul de simplu.

Ea le arată o diagramă micuță și stranie pe care o desenase lângă două coloane de cifre:

	1	2	3	4	5
6	A	B	C	D	E
7	F	G	H	I/J	K
8	L	M	N	O	P
9	Q	R	S	T	U
0	V	W	X	Y	Z

- Vedeți? Fiecare literă e compusă din două numere. Astfel, de exemplu, A este 61 și CAT ar fi 636194. E chiar ingenios.

Iris ridică ochii din desenul ei și păru să-și dea seama că nimeni nu poate, cu excepția lui Jenkins - nu știa cine era Polybius și nici unul nu înțelegea despre ce vorbea ea.

Iris își dresă glasul.

- Ideea e că avem o listă cu nume. Dar în partea de jos, vă amintiți de șirul mai lung?

- Da, spuse Alf, privind-o peste umăr.

Iris zâmbi.

- Ele indică o locație.

- Oh, murmură Alf. Își simți brusc pieptul cuprins de speranță. Ridică privirea și se uită la Talbot. Aduceți trăsura.

– Da, domnișoară!

Bărbatul masiv se grăbea deja spre ușă.

Ea se întoarse spre Jenkins.

– Găsiți trei lachei care să-l păzească pe Kit. O să avem nevoie de Riley. Și noi trebuie să ne înarmăm.

Jenkins își arcui sprâncenele.

– Noi, domnișoară?

Ea încuviință din cap.

– Vin și eu.

– Nu știu dacă ducelui i-ar plăcea să știe că vă puneți în primejdie, domnișoară, răspunse Jenkins cu gravitate.

– Ei bine, o să fie nevoit să mi-o spună chiar el după ce-l salvăm, nu-i așa?

Alf se avântă pe ușa bibliotecii și se grăbea să urce scările, în vreme ce Iris continuă să protesteze. Avea pumnalele la ea, dar săbiile erau tot sub patul din camera slujitorilor.

Se întoarse după cinci minute, prinzându-și săbiile la brâu. Iris și oamenii lui Kyle erau adunați pe coridor.

Riley o privi cu atenție.

– Știți cum să le folosiți pe astea, domnișoară?

Alf ridică bărbia.

– Da, știu.

Cei trei bărbați – cu toții foști soldați și mai în vârstă decât ea – schimbă priviri între ei. Apoi Jenkins încuviință din cap.

– Destul de bine.

Alf se întoarse spre Iris.

– Te rog să-i trimiți de veste lui Copernicus Shrug, secretarul regelui, despre ce s-a întâmplat și să-i spui unde credem că l-au dus Lorzii Haosului pe Kyle.

– Trimit pe cineva numaidecât, spuse Iris, apoi adăugă pe nerăsuflăte: Doamne sfinte, să aveți grijă.

O strânse tare în brațe pe Alf.

Alf răspunse îmbrățișării lui Iris și îi inspiră parfumul delicat de trandafir.

– Poți să ai grijă de Kit cât suntem plecați?

– Bineînțeles că pot. Iris făcu un pas înapoi cu lacrimi în ochi. Acum plecați.

Ieșiră valvârtej pe ușă, coborâră scările și intrară în trăsură. Jenkins și Talbot se așezară pe o banchetă, ea și Riley în fața lor.

Ducele plăcerilor

Trăsura se puse în mișcare.

Alf rămase încordată și privi pe fereastră, în vreme ce trăsura traversa huruind străzile. Adresele pe care le descifrase Iris se aflau în est, lângă râu, și se întreba acum dacă n-ar fi trebuit să ia o barcă. Exley era cu un pas înaintea lor. Puteau să nici nu ajungă la timp, înainte ca...

Dar era prea târziu ca să se mai răzgândească. Era mai bine să facă un plan și să se țină de el.

Aruncă o privire spre bărbații din trăsură. Riley își tot mișca piciorul în sus și-n jos, dar îi zâmbi la repezeală când îi surprinse privirea. Jenkins era sobru. Talbot stătea cu capul rezemat pe banchetă, cu ochii închiși și părea să spună ceva în șoaptă.

- Îi place să se roage înainte să intrăm în acțiune, murmură Riley și făcu un semn din cap spre Talbot. E genul bisericos.

- Ah.

Ea dădu din cap și își atinse sabia cea lungă.

- Dumneata ești Fantoma, domnișoară, nu-i așa?

Ea se uită pieziș la el, cu sprâncenele arcuite în sus.

Irlandezul rânji, în vreme ce se legănă în ritmul zdruncinat al trăsurii.

- I s-au aprins călcâiele după dumneata, domnișoară, de la bun început.

În fața lor, Jenkins își dresе glasul.

Riley se îmbujoră.

- Ce? Știi că e adevărat.

Jenkins oftă.

- Da. E foarte adevărat. El își dresе glasul. Am fost cu toții încântați când ne-am dat seama că dumneata ești Fantoma, domnișoară. Chiar foarte încântați.

Alf își mușcă buza și coborî privirea pentru că nu voia să plângă în fața acelor soldați cu experiență - nu după ce îi asigurase că era în stare să se descurce într-o luptă. Dar se simțea teribil de mișcată de cuvintele lor. De acceptarea lor.

În clipa aceea, își dădu seama că putea să-și găsească locul aici printre ei. Aici cu Kyle și fiii lui. În viața lui. În patul lui. Poate chiar în inima lui.

Dacă reușea să găsească înăuntrul ei curajul de a ignora sfatul pe care i-l dăduse Ned cu atât timp în urmă și să-și permită să se apropie de cineva. Să-și permită să aibă încredere în cineva.

Dacă reușeau să-i găsească pe Kyle și Peter în viață.

Alf trase adânc aer în piept, se îndreptă de spate și se înclină. Nu avea nici un sens să revină la Kyle House sau în St. Giles dacă nu îi salvau pe Kyle și Peter nevătămați. Nu mai rămânea nimic aici pentru ea.

Așa că trebuia să se asigure că reușeau să-i salveze.

Hugh se sufoca și se luptă din răputeri cu senzația de vomă. Mai purta încă gluga și dacă dădea afară, putea să se sufocă de-a binelea. Auzea sunetul vâslelor și simțea unduirile râului.

Se udase pe fund și umeri.

În mod evident, se afla pe fundul unei bărci.

Barca se izbi cu un sunet mut într-un lemn și cineva îl lovi în coaste.

- Scoală!

El îngenunche stângaci, apoi se ridică. Niște mâini aspre îl apucară de coate și îl ajutară să iasă din barcă. Măcar nu voiau să-l lase pe fundul Tamisei.

Încă.

Se întrebă cât timp fusese inconștient. Cât de departe vâlsiseră pe râu. Simți piatra sub picioare când se împiedică de treptele care urcau dinspre râu. Fu condus pe o alee cu pietriș, mai urcă niște trepte și intră într-o clădire.

- Bine ai venit, Hugh Fitzroy, duce de Kyle. Vocea lui Exley răsună ciudat. Ai vrut să știi despre Lorzii Haosului. Membrii noștri. Afacerile noastre. Ceremoniile noastre private și sacre.

Unul dintre gardieni îi scoase gluga de pe cap.

Hugh clipi. Se afla într-o clădire care fusese pe vremuri o biserică, după felul în care arătau stâlpii sculptați de piatră și aliniați în șiruri paralele. Dar în tavan se vedeau găuri mari și frânturi de raze întunecate se conturau pe albastrul cerului.

Exley stătea în fața unui fel de altar făcut din piatră neșlefuită - sigur nu altarul original al bisericii. O rază de soare scotea în evidență silueta contelui, cu brațele ridicate într-un gest care parodia o binecuvântare. Și el, și Hugh erau încercuiți de cel puțin doisprezece bărbați în veșminte negre, cu fețele complet acoperite cu măști de animale.

Exley schiță o grimasă disprețuitoare.

- Ești fericit că ți s-a îndeplinit dorința?

Ducele plăcerilor

Hugh își verifică legăturile de la încheieturi.

– Unde e fiul meu?

Rânjetul contelui se întunecă ușor.

– Începi să te repeți și te asigur că nu tu ești important aici. Exley ridică din nou mâinile și vorbește pe un ton mai ridicat. Lorzi ai Hao-sului, fiți bineveniți! Am trecut de o iarnă chinuitoare, de o vreme a încercărilor. Doar cel mai puternic, mai inteligent și mai nemilos Lord este în măsură să conducă organizația noastră.

Contele se opri și se uită la auditoriul lui. Își arcui buza de sus.

– Sir Aaron Crewe s-a crezut în stare să ne conducă. Totuși, el a atras spre noi ochii indiscreți ai lui Kyle cu sminteala de a o ucide pe ducesa de Kyle.

Siluețele mascate începură să șuiere dezaprobator.

Exley ridică o mână ca să-i liniștească.

– Nu vă fie teamă, Lorzii mei. M-am ocupat de Crewe, după cum am făcut-o și cu Chase, altul care a încercat să conteste conducerea mea, căci eu – eu sunt conducătorul vostru de drept, al vostru Dionysos!

Exley făcu o plecăciune ușoară când Lorzii îl aplaudară.

– Azi, Lorzii mei, sărbătorim. Sărbătorim un nou Dionysos și sărbătorim nimicirea dușmanului nostru. Suntem cu toții puternici, Lorzii mei. Nici măcar un duce – fiu de rege! – nu poate să ne ingenuncheze.

Omul era nebun.

Exley trosni din degete și un bărbat cu robă neagră și mască de cârțiță îl aduse pe Peter în cerc.

„Slavă Cerului.” Era viu. Hugh simți că o gheară i se pune în gât.

Peter nu avea astfel de probleme.

– *Papa!* țipă el. *Papa! Papa! Papa!*

Probabil bărbatul cu mască de cârțiță nu se așteptase la o reacție atât de puternică din partea băiețelului, căci Peter se sustrase din prinsoarea lui și alergă spre Hugh.

Hugh ingenunche și își trecu brațele legate peste capul băiatului, strângându-l aproape. Peter plângea, chipul îi era umed și isteric.

Bărbatul cu mască de cârțiță agăță umerii băiatului și încercă să-l tragă din brațele lui Hugh.

– la-ți mâinile jengoase de pe copilul meu! mârâi Hugh și se mișcă înapoi.

Îl ridică pe Peter și îl strânse pe băiat la piept.

— Elizabeth Hoyt —

Doi dintre Lorzii începură să se apropie de el.

– Hai, Excelență, spuse târăgănat Exley. Nu fi prost. Lasă-i pe oamenii mei să-l ia pe băiețelul tău drăgălaș. Cred că pe termen lung va fi mult mai plăcut. Pentru amândoi.

Hugh îl privi pe Exley. Se uită la batjocura de altar din spatele contelui.

Îl avea pe Peter în brațe și totuși Alf și oamenii lui nu mai apăreau odată.

Îi pierduseră urma.

Nu mai era nici o cale de scăpare.

Și știa ce făceau Lorzii Haosului la orgiile lor cu băieții drăgălași.

Nu putea să-i dea drumul lui Peter, nu putea să dea înapoi, nu putea să scape.

Era nevoit să se descurce de unul singur.

Hugh coborî capul spre chipul umed al fiului lui și îi șopti la ureche:

– Te iubesc, Peter.

Apoi coborî capul și se avântă spre bărbatul cu mască de cârtiță.

Mască de Cârtiță nu se așteptase la atacul lui. Hugh își înfipse umărul și capul în stomacul omului și se prăbușiră cu toții la pământ. Peter urla îngrozit.

Hugh se rostogoli, îl puse pe fiul lui sub el și simți loviturile celor doi Lorzi care se năpustiră asupra lui. Gemu, dând din coate și lovind cum putea mai bine, în vreme ce îl ocrotea pe Peter. Cumva trebuia să străpungă cercul bărbaților în robe.

Cineva îl lovi în cap, apoi în coaste. Hugh mârâi. Se ridică în cot și pe genunchi și începu să se târască, ținându-l stângaci pe Peter într-un braț.

Trăgându-i după și pe cei trei bărbați care se năpustiseră asupra lui.

Apoi se dezlănțui iureșul.

Se auziră două focuri trase iute, unul după altul.

Hugh tresări la auzul focurilor și se prăbuși pe burtă.

Ridică la timp privirea cât să vadă că Exley stătea la pândă, cu ochii mari de uimire, când căzu pe spate și un roșu cărămiziu i se imprăstie în piept.

La naiba, poate că aveau să fie salvați până la urmă.

— Ducele plăcerilor —

Apoi îl zări pe Riley rânjind, în vreme ce-și scoase pistolul din toc și sabia. Lorzii urlau, unii luptau, dar nu cu toții. Unii păreau uimiți de turnura pe care o luaseră evenimentele.

Hugh zâmbi larg.

Se aplecă spre Peter și îl sărută pe obraz.

— Ascultă-mă. Stai jos, acoperă-ți capul și închide ochii. M-ai înțeles?

Băiatul își închise imediat ochii.

— Da, *papa*.

Hugh îl lăsă pe copil din brațe, încleștă pumnii și îi înfipse în capul lui Mască de Cârțiță. Îl imobiliză pe om, îi puse cotul în gât, îl făcu să se sufoce, apoi își îndreptă pumnii spre ceafa bărbatului.

Doi fuseseră anihilați.

Se întoarse spre al treilea atacator, dar Jenkins era deja acolo și îl puse pe om la pământ.

— Băiatul e bine, domnule?

— Da, răspunse Hugh. O să-și revină de îndată ce ieșim naibii de aici.

Bărbatul cu păr argintiu dădu netulburat din cap.

— Lucrăm la asta, domnule.

Hugh se ridică brusc în picioare, cu picioarele depărtate peste trupul întins al lui Peter ca să-l păzească și îl văzu pe Talbot trecând ca prin vad printre bărbații înveșmântați în negru, fluturându-și sabia pătată de sânge.

Îl atacă un bărbat cu o mască de bursuc. Hugh plecă umărul și se pregăti, amortizând impactul atacului. Bărbatul se clătină, masca îi căzu de pe chip. Hugh îl prinse de ceafă, îl privi în ochi și îi izbi fruntea în nasul celuilalt bărbat.

Bursucul se prăbuși pe jos.

Hugh ridică privirea și o zări în cele din urmă pe Alf. Se mișca în cercuri, grațios și nestingherit, fluturându-și simultan ambele săbii, cu una para, cu alta lovea și își elimina dușmanii cu o precizie nemi-
loasă și feminină.

— Cred că e timpul să plecăm, domnule, spuse Jenkins.

Hugh îl ridică pe Peter și îl strânse la piept.

— Ții ochii închiși, da?

— Da, *papa*.

— Elizabeth Hoyt —

Hugh îi apăsă capul pe pieptul lui și fugi spre Alf împreună cu Jenkins.

— Pe aici, șefule, spuse Alf și arată spre o ușă.

Talbot și Riley le acopereau spatele.

Alergară, Hugh strângându-l pe Peter, conștient de picioarele pe care fiul lui și le înfășurase în jurul taliei lui, conștient de bucuria pe care i-o provoca greutatea lui ușoară.

O trăsură se afla în fața bisericii distruse, dar când ajunseră în dreptul ei, alt mijloc de transport se auzi huruind, însoțit de tropotul câtorva soldați călare.

— Kyle! Shrugg îi făcu semn de la fereastra unei trăsurii, cu peruca lui grizonantă ușor strâmbă. Doamne, Kyle! Tu și băiatul sunteți bine?

— Suntem, îi răspunse Hugh. Dar dacă oamenii tăi pot face onoarea, rămășițele Lorzilor Haosului trebuie curățate din biserică distrusă.

Shrugg păru teribil de vesel.

— S-a făcut!

Hugh se întoarse spre trăsura lui, unde Talbot îi tăie iute legăturile. Oamenii lui se chinuiră să urce pe dinafară, iar el și Alf se strecurară înăuntru.

Trăsura se puse în mișcare.

— Peter? spuse Hugh și îi îndepărtă chipul de la pieptul lui. Ești bine?

Băiatul trase aer în piept cu un suspin zgomotos.

— Unchiul David mi-a cumpărat o pungă de dulciuri, dar apoi nu m-a dus acasă, el a plecat și m-a lăsat cu oamenii ăia răi. Nu-mi mai place de unchiul David!

— Nici mie. Hugh oftă și sărută chipul asudat și lipicios al băiatului. Oamenii răi ți-au făcut ceva?

Peter ridică privirea, ochii lui mari și albaștri îl trădau, buza de jos îi tremura.

— M-au rănit la mână când m-au adus în locul ăla.

Hugh închise ochii, bucuros că fusese singurul rău pe care i-l făcuseră lui Peter.

Apoi cuprinse chipul fiului lui cu o mână.

— Nici un om rău n-o să se mai atingă vreodată de tine.

Peter se încruntă de parcă nu era complet sigur.

- Promiți?

Hugh încuviință din cap.

- Bine. Băiatul își sprijini iarăși capul de pieptul lui Hugh, apoi își îndreptă privirea spre Alf. Poți să-mi cânti cântecul cu luna, te rog?

Alf clipi anevoios și zâmbi.

- Bineînțeles.

Peter oftă și își băgă degetul murdar în gură, în vreme ce Alf începu să cânte răgușit despre lună și despre revederea unei persoane iubite. În orice altă clipă, Hugh s-ar fi abținut.

Nu și azi.

De aceea, îl cuprinse pe fiul lui cu un braț, pe Alf cu celălalt și îi trase pe amândoi mai aproape de inima lui.

Capitolul 18

După aceea, tăcut, serios și speriat, Prințul Negru porni călare alături de tatăl lui. Și nimeni nu dădu semne că ar fi observat, cu atât mai puțin Vrăjitorul Negru, clipele în care privirea Prințului păru să scruteze văzduhul...

din Prințul Negru și Șoimul de Aur

Alf privi din pragul ușii cum Kyle își puse ușor mâna pe spatele lui Kit, apoi pe al lui Peter.

Dormitorul băieților era luminat doar de focul care ardea mocnit, cărbunii străluceau însuflețiți în micul șemineu. Chiar dacă obosiseră de pe urma evenimentelor din cursul zilei, adormiseră cu greu. Kyle le citise și Alf le spusese povești mult schimbate despre cum crescuse ea în St. Giles.

Acum băieții dormeau ghemuiți în același pat, Budincă era ca un bulgăraș îmblănit în spatele lui Peter. Alf schiță un zâmbet. Kyle nu scosese nici un cuvânt când Peter îl ridicase pe cățeluș în pat.

Zâmbetul ei păli când își întoarse privirea spre el. La parter, oamenii lui Kyle continuau să sărbătorească triumful cu vreo câteva sticle de vin, dar el devenise din ce în ce mai tăcut odată cu trecerea zilei. Ea nu prea îi înțelegea starea, dar nu se simțea în largul ei.

— Elizabeth Hoyt —

Nu trebuia să fie fericit – sau măcar ușurat? Peter era în siguranță. Conte de Exley era mort. Toți Lorzii Haosului prezenți la ritualul din biserică în ruine erau fie morți, fie răniți sau prinși de Shrugg și de soldații lui.

Kyle își făcuse treaba, după cum jurase. Îi doborâse și nimicise pe Lorzii Haosului. Răzbunase nu doar posibila lui asasinare, dar și uciderea soției lui.

Ar fi trebuit să fie bucuros.

În schimb, era gânditor.

Ea se uită la el, la bărbatul acesta aristocratic, născut din relația unei actrițe cu un rege. La bărbatul care se împreunase cu ea. La bărbatul care luptase alături de ea, care o obligase să-și înfrunte cele mai adânci frici și să le depășească.

La bărbatul pe care îl iubea.

La bărbatul pe care aproape îl pierduse.

La bărbatul pe care încă nu îl înțelegea. Era ciudat că puteai să iubești un bărbat din toată inima și să nu știi de ce colțurile gurii lui erau lăsate în jos.

Gândul o întristă.

– Vii în pat?

El ridică privirea spre ea.

– Sunt în siguranță acum, îi spuse ea cu blândețe. Poți să-i lași aici peste noapte. Dădacele sunt alături și doi lachei stau de veghe.

Un mușchi se încordă în maxilarul lui și el dădu iute din cap, apoi se îndreptă de spate și se duse la ea. Cei doi coborâră și el rămase tăcut, dar nu o izgoni, așa că ea se bucură.

El deschise ușa de la camera lui și se dădu într-o parte, de parcă ea era o adevărată doamnă.

Gestul o amuză. Ea își plimbă ușor degetul pe pieptul lui când trecu pe lângă el.

– Mulțumesc, șefule.

Se opri brusc când îl zări pe Jenkins în încăpere, cu un teanc de prosoape lângă o cadă din cupru, plină cu apă aburindă.

Se întrebă deodată dacă nu cumva prea multe i se păruseră ca de la sine înțeles. Voia să fie aici în cameră cu el, în noaptea asta și în toate nopțile ce aveau să vină și credea că asta era ce-și dorea el, dar el nu i-o confirmase niciodată cu voce tare.

Poate că îl înțelesese greșit.

Ducele plăcerilor

- Cred că nu mai avem nevoie de tine în seara asta, Jenkins, zise Kyle din spatele ei. Du-te și bea ceva cu Riley și Talbot - și asigură-te că Bell nu bea mai mult de jumătate de pahar de vin.

- Să trăiți!

Fostul soldat făcu o plecăciune și schiță un zâmbet ușor în direcția ei, apoi așază prosoapele pe un scaun și să se facă nevăzut.

Kyle își dresă glasul și făcu un semn spre cadă.

- E pentru tine.

Alf își mută privirea de la el spre cadă, iar inima i se strânse în piept ca un melc băgat în sare.

- Crezi... că miros urât?

- Nu! El își trecu mâna prin păr. M-am gândit... *la naiba*, m-am gândit pur și simplu că ți-ar plăcea să faci o baie după ce zi am avut azi. Dacă nu vrei, pot să...

El se opri brusc, poate pentru că ea trecu pe lângă el și se uita cercetător în cadă. Era căptușită cu pânze albe și fine, apa era limpede și fierbinte. Nu mai făcuse niciodată baie așa. Alf își scoase haina și o aruncă pe un scaun.

- Ah, spuse Kyle în spatele ei, vrei să plec?

Ea se uită la el.

- De ce?

- Ca să ai puțină intimitate.

Ea își scoase jiletca și își înăbuși un zâmbet larg.

- De ce?

El clătină capul spre ea și oftă.

- Habar n-am.

După aceea, el o privi pur și simplu cum se dezbracă de restul hainelor. Poate trebuia să o facă într-un fel seducător, dar ea nu era vreo doamnă din lumea bună sau vreo curtezană. Era doar Alf.

Și voia să facă baie.

Se cutremură de nerăbdare când se apropie dezbrăcată de cadă și își așază mâinile pe marginile calde. Poate că exista un mod grațios prin care să intre în cadă, dar ea pur și simplu ridică un picior și se scufundă în apă.

Și Doamne, cât era de bine! Apă fierbinte și minunată o înconjura, înfășurând-o până la umeri și încălzindu-i oasele. Așa trebuiau să se simtă reginele în palatele lor. Probabil cada din cupru era suficient

de mare pentru ca Hugh să se așeze, dar ea putea să ridice genunchii și să se bage cu totul în apă.

Ea se strânse de nas, își ținu respirația și făcu întocmai, iar apa caldă îi învălui urechile, gura și ochii și se simți de parcă se afla în mica ei peșteră. Nici o imagine, nici un sunet. Doar căldură.

Dar apoi rămase fără aer și fu nevoită să iasă iute de sub apă, bolborosi și râse.

Kyle se uita lung la ea, cu haina parcă uitată în mână. Ochii lui negri aveau o lumină ciudată. Aruncă haina într-o parte, fără măcar să-i pese dacă ateriza pe podea și începu să-și descheie nasturii de la vestă.

Ea îl privi o clipă, apoi ridică din umeri și se întinse după săpunul așezat pe scăunelul din apropiere. Era un săpun minunat, fin și alb. Îl ținu în mâini și îl apropie de nas. Of, mirosea a flori și lucruri bogate, iar când ea îl scufundă în apă, scoase o spumă cremoasă. Nu ca săpunul scârbos și maro din leșie și grăsime animală pe care îl mai folosisese din când în când. Săpunul era potrivit pentru o regină și ea oftă, în vreme ce își săpuni ușor fața și brațele. Kyle rămăsese doar în pantaloni, cu părul negru care se cărlionța pe pieptul lui.

Ea se cutremură.

– Eu și Ned visam la asta, spuse ea încet când se curăța între degete. Atâta apă fierbinte încât să umplem o cadă și la un săpun așa de fin, alb și curat.

– Da? murmură el și mai turnă apă în cadă. Udă un prosop și se spală cu o vioiciune eficientă. Ce altceva mai visați?

– Oh, tot felul de lucruri. Ea trase aer în piept când trecu pânza peste o zgârietură de pe genunchi. Înțepa. Mese pline de fripturi, plăcintă cu carne, sosuri și prăjituri. Pantofi pe măsură și fără găuri. Haine groase. Un pat. Ea scutură din cap pentru că vocea i se schimbă când rosti ultimul cuvânt. Nu voia să se gândească la lucruri triste în noaptea asta. Își dresе glasul. Odată, când aveam zece ani sau așa ceva, eu și Ned am văzut o doamnă care avea așa un manșon frumos. Era de un roșu aprins – atât de elegant! – și brodat cu fireturi aurii în jurul mânecilor. Oh, am visat la manșonul ăla ani întregi după aceea. Îmi doream unul făcut din mătase crem, cu violete brodate peste tot. Obişnuiam să rămân trează și să mă gândesc la manșonul meu până când ajungeam să mi-l închipui, atât de real în mintea mea

că puteam aproape să-l ating. Ea oftă la amintirea aceea, apoi se uită la el. Tu ai visat la lucruri când erai mic?

El își ridică mâna udă peste cadă și se întinse după un prosop.

- Na. Am avut tot ce mi-am dorit.

- Dar... Ea strâmbă gânditoare din nas și îl privi. Era un bărbat educat, știa asta. Un aristocrat care fusese trimis la cele mai bune școli din țară. Și totuși, își spusese în gând, la capitolul ăsta ea putea să-l învețe mai multe. Dar oamenii nu visează la *ce speră*, nu la *ce le trebuie*?

El se uită lung la ea.

- De ce să sper la mai mult decât am?

- Nu știu, spuse ea cu blândete. Dar să visezi pare ceva ce oamenii obișnuiesc să facă. Suntem pur și simplu făcuți așa. La urma urmei, n-am avut niciodată nevoie de un manșon când eram doar o copilă care alerga pe străzile din St. Giles - de parcă n-aveam nevoie de mâncare, încălțări fără găuri în tălpi sau un pat adevărat. Ce puteam să fac cu un manșon brodat frumos dacă nu să-l vând? Dar nu asta conta. Știam că nu aveam vreodată să capăt un manșon frumos, dar asta nu însemna că nu puteam să visez că am unul care să fie doar al meu. S-a dus vremea, nu-i așa, în care nopțile erau atât de reci și de sumbre? Când mă gândeam și speram să am ceva mai bun. Se uită la el, care era atât de puternic, de neînduplecat. Era vreodată vulnerabil, îngrijorat sau trist? Dacă nu poți să visezi la un lucru de care n-ai nevoie, dar pe care îl dorești atât de mult că inima ta începe să vibreze, ei bine, eu cred că ai putea la fel de bine să te așezi chiar aici și să-ți dai duhul. Unele lucruri valorează mai mult decât pâinea, pantofii sau un pat cald.

El se uită lung la ea, părea nedumerit, de parcă aproape nu știa ce să se facă cu ea.

- Poate pentru tine. Pentru mine, să tânjești după ceva ce nu-ți trebuie, ceva care este de neatins... Cuvintele lui se stinseră și coborî privirea când începu să se descheie la pantaloni. E un drum care duce la... nemulțumire. La nefericire.

Ea își simți pulsul bătând atât de aproape de suprafața pielii, ca o pasăre care dădea din aripi, prinsă acolo.

- Dar dacă lucrul după care tânjești ar fi de atins, sigur atunci...

El ridică privirea, cu sprâncenele arcuite fioros.

- Doar ce-ai spus că n-ai fi putut să ai vreodată un manșon.

Ea simți cum un zâmbet trist îi arcuiește buzele.

– Nu sunt sigură dacă mai vorbeam despre manșoane, șefule.

El nu îi răspunse.

Ei bine, și acela era un răspuns, nu-i așa? Ea răsufliă, cu o inimă care durea aprig în pieptul ei. El își scoase pantalonii și lenjeria, apoi se întoarse dezbrăcat spre dulap.

Ea îl privi câtă vreme frecă săpunul lui fin între palme și se spală pe păr. Kyle chiar avea un spate minunat. Lat și muscular, care se subția spre niște șolduri superbe. Nu se mai uitase niciodată cu interes la fundul unui bărbat așa cum o făcea de când îl întâlnise pe el. Atunci când nu era tare grăbit, avea un fel al lui de a se legăna. Era un mers foarte masculin. Atrăgea atenția unui om – a unei femei –, mai ales de la spate. Mare păcat că domnii purtau haine așa lungi care ascundeau cele mai frumoase părți din corpurile lor.

Ea se lăsă pe spate și coborî capul în apă ca să-și clătească părul, iar când se îndreptă din nou, el se afla lângă ea, întinzându-i un prosop uscat.

– Ai terminat? întrebă el, pe un ton morocănos.

Totuși, cu mădularul lui pe jumătate întărit, deci nu era chiar atât de neinteresat pe cât pretindea. Iar ea nu avea toată eternitatea la dispoziție alături de el ca să stea supărată.

Așa că îi zâmbi doar pentru că avea un mădular care nu putea să ascundă faptul că Kyle ținea la ea.

– Da.

Se ridică din cadă, el o sprijini când ieși, dar când el dădu să o înfășoare în prosopul uscat, ea îl luă pur și simplu de gât și îl sărută.

– O să mă uzi, spuse el pe buzele ei, dar nu părea că era un detaliu care să-l deranjeze pe el sau pe mădularul lui și atunci deschise gura peste a ei.

O exploră în tihnă și, pentru ceva vreme, ea uită cu totul de prosopul uscat. De faptul că uda podeaua. De ziua de mâine și de lumea de afară.

De totul, în afară de limba lui care aluneca pe a ei. De mâinile lui care îi cuprinseseră chipul. De părul de pe pieptul lui care îi zgăria sfârcurile umede. De coapsa lui fierbinte care se împingea cu încredere între picioarele ei. Și totuși, el o sărută încet, cu gura deschisă pe a ei, limba lui explorând-o cu delicatețe. Era ademenitoare și dulce. Evidentă și minuțioasă.

Ducele plăcerilor

- Doamne, cât de mult te vreau, șopti el ridicându-și fața. Cât
aș încerca, se pare că nu reușesc să mă abțin.

O mușcă ușor de buza de jos și îi cuprinse iar gura într-un sărut,
înclinându-și capul peste al ei.

Ea se simțea înconjurată. Protejată.

Prețuită.

El înfășură prosopul în jurul ei și se aplecă deodată. O ridică în
brațe, o prinse ca pe un copil și ea răsufă înțetăiat și speriată.

El ridică o sprâncană spre ea, buzele lui frumoase se arcuie
ușor, iar ea se gândi „oh, dacă asta ar putea să dureze la nesfârșit”.
Sperând, pentru că ea era cea care își dorea și spera chiar și atunci
când era imposibil.

El o așază pe pat de parcă era specială pentru el, ea îi zâmbi și
întinse mâinile spre el.

- Părul tău e ud, îi spuse.

- Nu-mi pasă, răspunse ea, căci realmente nu-i păsa.

- O să răcești. El se aplecă deasupra ei, cu o încruntătură concen-
trată între sprâncene și îi șterse părul cu un prosop. O să se încurce.

- Acum ești doamnă de companie, șefule?

El se strâmbă și se ridică, apoi se duse spre dulap ca să-și aducă
pieptenele.

- De ce nu-mi spui niciodată Hugh?

Se așază lângă ea pe pat.

Ea clipi spre el și se ridică pentru a-l lăsa să o pieptene.

- Vrei să fac asta?

El trecu pieptenele cu atâta blândete prin părul ei că nu o trase
deloc.

- Aici, în patul meu, da.

Ea inspiră și spuse cu grijă:

- Bine, atunci. Faci dragoste cu mine, Hugh?

El aruncă deoparte pieptenul.

- Dumnezeuule, da.

Se sprijini de tâblia mare a patului și o trase în poala lui. La înce-
put, Alf nu știu unde să-și pună picioarele, apoi el îi arătă ce să facă și
le trase cu grijă peste coapsele lui. Aproape că îl călărea.

Cobori serioasă privirea spre el și îi cuprinse chipul între mâini.
Cicatricea din prima noapte în St. Giles, când ea fusese Fantoma
și el se luptase cu șlehta de tâlhari, aproape dispăruse. Rămăsese

o zgârietură rozalie în colțul de sus al feței lui. Peste vreo lună sau așa ceva avea aproape să nu se mai observe.

Avea ea să mai fie pe aici ca să o vadă vindecată cu totul?

Coborî capul și îi sărută cicatricea, apoi fruntea, între sprâncene, pe linia aceea care se încrunta mereu. Îi sărută pomeții puternici, cu vânătăi de la lupta din seara aceea. Colțul buzelor lui păcătos de frumoase, acolo unde se arcuiau întotdeauna ușor. El își întoarse un pic chipul, iar ea îi cuprinse gura într-un sărut. Îi inspiră toată durerea, toate nevoile, toate speranțele pe care nu avea să le viseze niciodată.

Bărbatul acesta. Bărbatul pe care ea nu avea cum să-l facă al ei.

Alf se ridică, se legănă peste mădularul lui greu între picioarele ei, tremurând între genunchii ei. Voia să îl primească înăuntrul ei și să-l păstreze acolo pentru totdeauna. Își dorea ca noaptea asta să nu se termine niciodată.

– Ușurel, șopti el, cu o voce aspră.

Își așază o mână pe șoldul ei ca să o stabilizeze, degetul lui plimbându-se în sus și în jos, în vreme ce se sărutară.

Alf simți lacrimi în ochi și îi închise cu înverșunare. Nu avea să-l lase să-i vadă lacrimile. Ea era Alf din St. Giles și nu era nici vulnerabilă, nici speriată, ori demnă de milă.

Îi simți palma pe sân și se simți recunoscătoare că îi distrăgea atenția. Simți junghiul plăcerii dulci când o trase de sfârcuri.

Ea rămase fără suflare, întrerupse sărutul și observă că el o privea.

– Te mai doare? întrebă Kyle și era o întrebare atât de intimă că Alf aproape își ascunse chipul.

– Nu, minți ea, căci o mai durea puțin. Nu mult, deși sigur nu destul cât să rateze o noapte cu el... Te vreau.

El închise ochii de parcă fusese cuprins de o durere, iar mădularul lui tresări pe coapsa ei. Ea coborî privirea spre masculinitatea lui, ceva atât de splendid, rumen și plin de viață. Gros și tare, cu pielea întinsă și vârful ușor umed.

– Vino aici, spuse el și îi întrerupse examinarea.

El o ridică mai sus și îi cuprinse un sân între dinți.

Ei i se tăie răsufierea, privind printre gene cum o suge, urmărind buzele lui frumoase și rubinii pe sânul ei, făcând-o să simtă atâtea lucruri. Făcând-o să se simtă o desfrânată.

Ducele plăcerilor

El deschise ochii lui negri, care scăpărară spre ea, iar ea nu putu să nu-și miște șoldurile. Căutând ceva.

El ridică un genunchi, îl aranjă între picioarele ei și îl împinse cu fermitate între faldurile feminității ei.

Oh. Oh, era atât de bine.

Ea închise ochii și alunecă pe el, iar el își înălță capul și suflă ușor peste sfârcul umed.

Ea scânci.

El se mută să îl sugă pe celălalt, în vreme ce îl cuprinse pe primul între degete, provocându-i plăcere în două locuri, ținând-o captivă. Alf nu-și închipuise vreodată că sânii ei erau atât de sensibili. Că ea putea să fie atât de conștientă. Se acoperise, se ascunsese și se deghezase atâția ani, iar acum era goală în fața lui.

Simțea că parcă renăscuse. Pielea îi era vie și nouă.

Degetele ei alunecară peste coastele lui, simțind furnicături și scânteii prin piele. Simți durerea dulce și umedă dintre picioare. Simți cum buzele lui o ciupiră tare.

Până când ea urlă, gâfâind, cu capul lăsat pe spate, cu trupul aplecat în față, cu picioarele desfăcute grosolan pe genunchiul lui. De parcă o mână puternică o înșfăcă și o aduse la viață. Oferindu-i speranțe, visuri și orice altă senzație pe care și le negase în viața ei de băiat.

Dacă el n-ar fi apucat-o, Alf s-ar fi prăbușit pe pat.

Dar el o ținea ferm deasupra lui, ea deschise ochii și îl văzu. Ochii lui erau negri și aprigi, buzele întredeschise.

O voia.

– Călărește-mă, îi spuse el pe un ton răgușit.

Ea clipi, fără să înțeleagă pe deplin, dar el îi desfăcu mai tare picioarele, își îndepărtă genunchiul și o coborî peste mădularul lui.

Oh, dacă i se păruse mare înainte, fusese nimic în comparație cu cât de falnic era acum. De un roșu-închis și furios, greu și plin, foarte închis la mijloc, iar prepuțul era întins pe vârf. Ea își dorea să se uite. Să îl vadă cum o pătrunde și poate să îl simtă cu mâinile și limba.

El avea alte gânduri.

Hugh se stăpâni, în vreme ce ea îl privea și își frecă mădularul de feminitatea ei umedă.

– Așază-te.

Putea să îl simtă la intrare — acolo —, mare și nerăbdător.

Ea se aplecă ușor înainte, se sprijini de umerii lui și îi întâlni privirea.

Îl privi lung când se lăsă în jos și simți cum o pătrunde.

Nările ei se dilatără, privirea lui era necruțătoare.

— Mai mult.

Ea încuviință din cap, se lăsă în jos, se apăsă pe el, îndemnând bucata aceea de carne fierbinte să-și croiască drum printre faldurile ei delicate și să o pătrundă. Se simțea... se simțea de parcă el o poseda, chiar dacă ea era cea care se mișca.

Gândul o făcu să-și muște buza, privirea ei se ridică iute spre el, chiar când simți pulsația dorinței în centrul ei. Putea să minxă cât era de udă pentru el, lucru pe care putea să-l facă și el.

— Suntem aproape acolo, șopti el și își trecu degetul peste sfăr-cul ei.

Ea se cutremură, mișcarea o făcu să mai coboare un pic și i se părură că zări urma unui zâmbet pe chipul lui.

Așa că își ridică bărbia și se avântă cu toată forța peste el, cuprinzându-i cu totul mădularul.

— Ce fată vitează!

El îi prinse gura într-un sărut pătimaș, se întinse spre ea, în timp ce pieptul lui îl întâlnește pe al ei.

Alf gemu, căci era încă foarte sensibilă de pe urma primului orgasm. Fiecare mișcare, fiecare atingere aspră a limbii sau mădularului aprindea o scânteie pe pielea ei, atât de plăcută că devenea aproape dureroasă. Nu se putea opri, nu se putea abține, reuși doar să se agățe de el când el se ridică spre ea.

Și o pătrunse iar și iar.

Apoi își apăsă degetele mari pe feminitatea ei, chiar acolo unde mădularul lui îi întindea carnea încordată și desena cercuri peste perla umedă și dureroasă până ce ea își mușcă pumnul și urlă.

El mârâi și o trase de pe el, iar Alf simți cum sămânța lui fierbinte se împrășteie pe pântecul și coapsa ei. Pentru o clipă, ea se aplecă spre el, își lipi capul pe pieptul lui care răsufla convulsiv și chipul pe umărul lui. Apoi el o întoarse ușor pe pat și se ridică.

Alf rămase cu ochii închiși, pe jumătate visând, înainte să simtă un prosop ud care îi curăța pântecul și coapsele. Deschise ochii și se uită la el, un duce care își ștergea sămânța de pe trupul ei.

Ducele plăcerilor

Dar poate că aici erau doar un bărbat și o femeie.

El se băgă în pat și ea se așeză lângă el, strânsă în brațele lui puternice.

Putea măcar să viseze.

Capitolul 19

La a douăsprezecea aniversare a înfrângerii Vrăjitoarei Albe, Vrăjitorul Negru organizează o petrecere la ruinele Castelului Alb. Se afla alături de fiul său chiar în locul unde murise vrăjitoarea și desfăcu larg brațele, în vreme ce strigă triumfător spre mulțimea adunată.

Și în timp ce o făcea, un cerc de foc fermecat se iscă în jurul lui și al Prințului Negru. Blestemul aruncat de Vrăjitoarea Albă înainte să moară avea în cele din urmă să se împlinească...

din Prințul Negru și Șoimul de Aur

Hugh se trezi liniștit. În razele soarelui care pătrundeau pe fereastră și cu un sân cald pe brațul lui, iar prima lui emoție sinceră fu bucuria.

Urmată imediat de frică.

Nu era ca și cum nu simțise niciodată bucurie în viața lui. Pe vremuri, se crezuse teribil de îndrăgostit de Katherine. Sentimentul dusesse la certuri groaznice, la furie cum nu mai simțise vreodată și la exilarea din țară, din casa și de familia lui.

Se întoarse și o privi pe Alf. Ea dormea cu genele negre pe obrajii delicați, cu buzele rozalii întredeschise în somn. Părul îi era încurcat, o șuviță aproape îi acoperea pleoapa închisă.

El o îndepărtă cu blândețe fără să o trezească pe Alf.

Alf nu semăna deloc cu Katherine, nici la înfățișare, nici la temperament sau ca poziție socială. Alf era minunată, iute și obraznică, în vreme ce Katherine fusese o frumusețe elegantă și întunecată. Alf îl făcea să râdă cu tachinările ei.

Tachinările lui Katherine nu duseseră decât la sex sau la certuri chinuitoare.

Și, desigur, Katherine fusese partida mai bună. O aristocrată, născută și crescută să fie soție, dacă nu soția unui duce, sigur a vreunui domn cu titlu. Fusese învățată să plănuiască baluri, să discute cu prinți străini, să toarne ceai.

Alf nu știu nimic din toate acelea. Ea îi provoca pur și simplu bucurie.

Gândul îi trimise un fior de neliniște pe coloană. Cu toată emoția pe care o simțea nu putea să aibă încredere în el însuși.

Dar nici nu putea să o îndepărteze. Încercase să păstreze distanța de Alf și nu reușise.

El o privi cum oftează, își întoarce capul pe pernă și își pune palma sub obraz.

O voia. Nu doar trupul ei. Îi voia râsul. Voia scânteia pe care o vedea în ochii ei atunci când îl tachina. Voia felul ei de a mânca prea repede, pofta și pasiunea pentru gem. Voia felul în care îi ținea în brațe copiii și le spunea povești deocheate. Voia cinismul ei lumesc și uluirea ei nevinovată. Voia să o vadă alergând alături de el, noaptea sau ziua. La naiba, voia să se lupte cu săbiile cu ea, apoi să facă și dragoste cu ea, răsufând întretăiat de pe urma efortului fizic.

Și-o dorea alături de el pentru totdeauna.

Și nu putea să aibă încredere în dorința lui.

În clipa aceea, probabil scosese un sunet, căci ea deschise ochii și îl privi.

Buzele ei rozalii se arcuiră cu bucurie.

– Hugh.

– Alf. El se aplecă – la naiba, nu putea să se abțină – și o sărută pe gură. Era caldă. Umedă. Mirosea a femeie și a el. Mădularul lui era tare lângă ea – se trezise așa – și își mișcă soldurile, aranjându-se între coapsele ei.

El înălță capul și zâmbetul ei se arcui minunat.

Mâna de sub obraz dispăruse sub așternuturi și el știa spre ce se îndrepta.

O prinse de încheietură.

Frumosul ei zâmbet pâli.

– Șefule?

El își drese glasul.

– Trebuie să vorbesc cu Shrug.

Ducele plăcerilor

—Așa devreme? Ea se uită spre fereastră, apoi la el, cu un zâmbet nesigur acum. N-am știut că tipii din lumea bună se trezesc înainte de-amiază.

Într-un fapt că o făcuse să se îndoaie de ea, dar avea nevoie să se gândească.

Și nu putea să se gândească dacă rămânea gol și în pat cu ea.

—Unii dintre noi așa fac. Îi dădu drumul și se ridică pe marginea patului. Ar fi trebuit să mă vad ieri cu Shrugg ca să-i dau raportul meu despre Lordul Haosului, lista cu nume și enigma descifrată de Iris, dar nu voiam să îi las singuri pe Peter și Kit. Mă mir că nu și-a trimis oamenii să-mi bată la ușă de la primele ore ale dimineții.

El se ridică și începu să se îmbrace.

—Îi spun bucatarului să pregătească micul dejun. Poți să mănânci aici sau în sala de mese, cum preferi.

Doamne, vorbea ca un nemernic bătos. Știuse asta încă de când dăduse să vorbească, dar nu se putea abține.

Ea se ridică, își cuprinse genunchii în brațe, dar nu îi răspunse.

El se încruntă și nu se simți deloc în largul lui, în timp ce-și puse vesta. Avea oare să se plictisească în casă fără el? Erau băieții și oamenii lui, dar poate că nu îi considera o companie adecvată. Bineînțeles că putea să iasă.

Și își aminti.

Se duse spre un dulap masiv cu sertare și scoase o cheie din buzunar ca să deschidă sertarul de sus.

Găsi înăuntru o punguță cu monede și se întoarse cu ea în mână.

—Cred că-ți sunt dator cu asta. Ai îndeplinit cu vârf și îndesat sarcina pentru care te-am angajat la început și nu ți-am dat niciodată a doua parte din bani.

Îi întinse punguța, cu un zâmbet straniu pe buze.

Pe ce avea să cheltuiască banii? Avea să-i spună de îndată ce el revenea acasă? Sau avea să-i păstreze cu sfîntenie?

—Mulțumesc, șefule, spuse ea cu un glas morocănos.

Alf plecase capul deasupra punguței pe care o ținu în poală pentru ca el să nu-i vadă chipul.

—Cu plăcere, răspunse el și se întoarse spre ușă. Copiii mei sunt în viață mulțumită ție. Să nu crezi c-am să uit vreodată, Alf.

—Probabil nici eu n-am să uit nimic legat de tine, șefule, spuse ea.

El se întoarce.

Ea se îndreaptă în pat și se uită lung la el, cu așternuturile trase peste picioare, cu sâni mândri și dezgoliți. Arăta ca o amazoană.

El șovăi. Făcea ceva greșit și o știa. Aproape că se întoarce la ea în patul cald, dar era deja îmbrăcat și nu mințise despre Shrugg. Omul îi trimisese două scrisori stăruitoare cu o zi în urmă, prin care îi cerea detalii.

El clătină din cap. Poate avea să scape de starea lui ciudată până e întorcea.

– La revedere, Alf.

– La revedere, șefule.

El plecă fără să se mai întoarcă pentru că dacă o făcea, nu era sigur că reușea să mai țină piept tentației a doua oară.

Plecă pe jos la palat și petrecu alături de Shrugg aproape trei ore interminabile și plictisitoare în care explicase și revenise asupra celor întâmplare în ultimele trei săptămâni.

La finalul întrevederii, bătrânul se ridică și încuviință din cap cu evidentă mulțumire.

– O să-i pun pe oamenii mei să compare numele de pe lista pe care mi-ai dat-o cu domnii pe care i-am arestat la biserică, dar îți spun că sunt puțini pe care să nu-i recunosc și să nu fie deja morți sau la închisoare. Cred că-am terminat-o cu Lorzii Haosului.

– Da, răspunse Hugh. S-a terminat cu ei. Nu l-am prins pe Dye-more, dar ce poate să facă dacă nu mai are o organizație pe care să o conducă? Toți ceilalți s-au dus. El se ridică și zâmbi sumbru. În plus, o să stau cu ochi pe el.

– Mulțumesc, Excelență. Se ridică și Shrugg. Maiestatea Sa e încântată de eforturile tale. El șovăi. Te mai interesează să călătorești? Am auzit că e mare nevoie la Viena de un domn de isprava ta. Mai ales după ce te însori cu Lady Jordan. O soție inteligentă și sofisticată poate să fie un instrument diplomatic extrem de util.

Buzele lui Hugh încrămeniră.

– Mă tem că Lady Jordan mi-a comunicat că nu ne mai potrivim.

– Chiar așa? Sprâncenele stufoase ale lui Shrugg aproape îi atinseseră peruca. Îmi pare rău să aud asta, Excelență. Dar nu te teme, mai sunt în societate doamne din neam la fel de străvechi. Când îți vei găsi nevasta, sunt convins că va fi genul care să impresioneze curțile Europei.

Ducele plăcerilor

Hugh deschise gura... și o închise la loc. Femeia imaginară pe care o descria Shrugg era exact ce-și dorise el când se gândise să se însoare cu Iris. Parte din înalta societate. O femeie dintr-o familie bună. Cineva care să aibă grijă de casa lui. Cineva care să nu-l deranjeze. Cineva care să nu-i provoace niciodată durere sau pasiune.

Și știa, cu inima, sufletul și trupul, că nu-și mai dorea asta.

Și-o dorea pe Alf.

Pe nimeni altcineva.

Trase aer în piept și se uită la Shrugg.

– Nu voi fi în stare să călătoresc pe continent. Nu atâta vreme cât fii mei sunt atât de tineri. Voi rămâne în Anglia în viitorul apropiat.

– Ce păcat. Shrugg oftă apăsător, apoi se luminează la față. Dar sunt convins că găsim și aici ceva de făcut pentru tine.

– Hmm, răspunse Hugh evaziv.

Adevărul era că își cam dorea timp alături de copiii lui. Și de Alf.

Trase aer în piept. Nu putea să se gândească la un viitor – la o familie – în care să nu o regăsească pe ea. Chiar dacă nu avea să știe vreodată cum se organiza un bal sau cum se turna ceaiul în ceașcă. Alf făcea parte din întreg, așa cum făceau el, Peter și Kit.

Și serios, mai bine își petrecea următorii ani convingând-o de asta decât să alerge prin Londra ca să nimicească societăți secrete.

El încuviință din cap spre Shrugg, își luă rămas-bun și plecă.

Afară, se luminase de ziuă, și el se îndreptă cu pași repezi spre reședința lui, dorind să ajungă acasă, la Alf și la băieți. Dacă Alf era acasă, poate îi lăsa pe băieți să iasă din camera copiilor. Să-i ducă la o plimbare călare sau să rămână pur și simplu în bibliotecă și să se joace cu Budincă.

Zâmbea când urcă în grabă treptele de la intrare.

Majordomul îi luă pălăria și haina, iar Hugh întrebă:

– Alf e acasă?

– Nu, Excelență, răspunse Cox. Domnișoara Alf a plecat acum câteva ore.

El se strâmbă dezamăgit.

– A luat trăsura?

– A plecat pe jos, cred că...

La naiba. Ar fi trebuit să-i spună că putea să ia oricând trăsura.

Dar majordomul continua să vorbească.

— ... cu o valiză.

Pentru o clipă, Hugh se uită lung la Cox. O valiză? De ce să ia cu ea o valiză?

Se îndreptă spre casa scării, cu mușchii ciudat de încordați, apoi se trezi alergând. Până sus, la etajul slujitorilor. Traversă valvărtej coridorul și deschise ușa de la dormitorul pe care Alf obișnuia să-l ocupe.

Patul era aranjat frumos. Camera era goală.

Verifică micul dulap cu sertare ca să se asigure, începu să râsufle din ce în ce mai repede, apoi coborî spre camera lui.

Îl sperie pe Jenkins când intră în dormitorul lui.

— Domnule?

Hugh îl ignoră pe fostul soldat și scrută camera din priviri.

Nu mai rămăsese nimic de la Alf.

Pieptul lui se chinuia să râsufle în timp ce se uita lung în jur. Își aminti în gând că ea nu venise cu mare lucru de la bun început. Hainele de pe ea. Costumul de Fantomă. Punguța cu bani pe care i-o dăduse în dimineața aceea. Mai era ceva?

Nu putea să-și aducă aminte.

Nu avea nici un rost să-și strângă lucrurile în valiză. Probabil plecase doar peste zi. Era o femeie obișnuită să umble de una singură. Dacă se întorcea... *când* se întorcea, el avea de gând să discute serios despre schimbarea acestui obicei. Să o convingă măcar să spună cuiva unde se ducea și când se întorcea. Până atunci, el trebuia să aștepte pur și simplu.

Ceea ce și făcu.

Toată ziua și toată seara.

Dar când orologiul bătu miezul nopții, Hugh recunoscu în cele din urmă: Alf plecase.

Nu avea cu adevărat nici un loc în lume unde să se ducă.

Alf se opri într-un colț și își înfășură brațele în jurul ei.

Purta unica ei rochie – rochia albastră care aparținuse slujitoarei lui Iris. Nu știa de ce, căci nu era înțelept să te avâți în St. Giles ca femeie. Dar nu se simțise în stare să gândească prea limpede când se îmbracă în dimineața aceea.

Ducele plăcerilor

Nu putea să se gândească la faptul că totul se încheiase. Kyle - Hugh - o plătise. O lăsase să înțeleagă că legătura dintre ei luase sfârșit. Ea își dorise doar să fugă și să-și lingă rănilor.

Și făcuse întocmai. Toată ziua. Rătăcise de colo, colo prin Londra cu valiza în mână.

Problema era că avusese o viață de băiat în St. Giles. Un loc unde să stea. Mijloace prin care să facă bani. Felul ei *de a fi*. Nu fusese chiar cea mai bună viață din lume, dar fusese a ei și numai a ei.

Dar Hugh își făcuse apariția și o luase pe sus, o privise în ochi și o cutremurase. Îi spusese că putea să fie *mai mult* de atât. O întorsesc cu susul în jos și acum, *acum* era o femeie.

Nu știa cum să se descurce ca femeie. Ei bine, doar culcată pe spate și nu avea nici în ruptul capului să facă asta.

O luă din nou la pas, cu picioarele obosite și grele. Era atât de epuizată, iar acum se făcuse întuneric și era frig. Voia doar un loc în care să pună capul pe pernă ca să se *gândească*.

Pentru că nu era sigură că mai era aceeași persoană.

Își petrecuse ultimele săptămâni nu doar purtând o rochie, dar sperase, răsese și îi ținuse în brațe pe băieții care o strânseseră în brațe. Parcă inima ei fusese o sămânță micuță, închisă într-o cutie întunecată, iar Hugh și băieții lui o scosese la lumină. Inima ei crescuse chiar din cutia aceea, înflorise grație iubirii pe care o simțise și acum era greu, atât de greu să încerce să-și îndese inima la loc în cutia micuță. Să încerce să uite ce simțea. Să uite căldura și alinarea celorlalți. Să fie din nou singură.

Era ciudat că fusese o vreme când i se păruse ușor să trăiască singură. Dar poate că pur și simplu se mințise. Poate că nu fusese niciodată ușor să-și croiască drum în lume, să-și pune bazele doar în propria persoană. Dar abia când cunoscuse alinarea unui umăr puternic și cald pe care să se sprijine - îl avusese și îl *pierduse* -, simțise și singurătatea ei teribilă.

Se împiedică de o piatră din caldarâm și ridică privirea.

Se afla la Saint House.

Ferestrele casei erau întunecate, dar două felinare erau aprinse la ușă.

Alf înghiți în sec. Nu mai revenise acolo de când îi pândise pe St. John, soția și copilul lor în camera copiilor. Nu mai vorbise cu el de când fugise după antrenamentul din urmă cu câteva săptămâni.

Dar el era un om bun. Iar ea nu avea unde să se ducă altundeva.

Se apropie de ușa de la intrare și ciocăni. Apoi rămase acolo, tremurând în frig, așteptând să vadă dacă îi răspundea cineva. Era trecut de miezul nopții. Se putea să nu i se răspundă.

Apoi se văzu o lumină la colțurile ușii și un servitor în vârstă, destul de irascibil, cu o scufie pe cap și în haină, deschise.

– Cine sunteți?

– Domnul St. John e acasă? întrebă ea, dându-și seama de stupiditatea întrebării.

– Nu, domnișoară, răspunse majordomul și inima ei se strânse în piept. Nu s-a întors încă de la cină.

– Cine e, Moulder? se auzi o voce de femeie.

Alf dădu să plece, dar nu destul de iute.

– Stai! Era Lady Margaret, soția lui St. Jones, arătând destul de fioros pentru o femeie gravidă îmbrăcată într-un halat de culoarea piersicii. Nu fugi, Alf.

Alf se întoarse și se uită lung la ea.

– Lady Margaret. Cum...?

Lady Margaret făcu un pas înainte și o prinse de încheietură.

– Vino înăuntru, spuse ea și o trase în casă. De unde știi cine ești? Nu fi prostuță. Godric vorbește mereu despre tine. E teribil de îngrijorat pentru tine. Nu c-ar fi spus prea multe, bineînțeles. Oh, nu, e pur și simplu *gânditor*. Unde ai fost? Oh, și spune-mi Megs, simt că deja de cunoaștem.

Poate era din cauza coridorului întunecat de la intrare, a pălăvrăgelii dojenitoare și totuși îngrijorate sau doar a ultimelor cuvinte.

Invitația la prietenie.

Alf izbucni în lacrimi.

Megs o cuprinse în brațe.

– Nu-ți face griji. Ești aici acum.

Trei zile mai târziu, Hugh stătea în biblioteca lui întunecată și își ținea capul, care îl durea teribil, între mâini. Își trimisese oamenii prin St. Giles. Petrecuse ore întregi căutând pe străzi, întrebase fiecare informator pe care-l avea, intrase în nenumărate crâșme și distilerii de gin, mici și dosite, și chiar căutase la Căminul pentru Orfani și Copii Abandonați.

Ducele plăcerilor

Nimeni nu o văzuse pe Alf și aproape își ieșea din minți din cauza îngrijorării. Se întorsese în St. Giles și fusese răpită de Gâtlejurile Sângerii? Era oare chiar în clipa asta un cadavru plutitor pe Tami-sa? Sau dispăruse asemenea multor altora – precum prietenul și păzitorul ei din copilărie, Ned? Ieșise într-o bună zi și dispăruse pur și simplu?

Putea să-și petreacă restul vieții fără să știe ce i se întâmplase.

Atunci chiar că înnebunea.

Doar două lucruri îl mai țineau sănătos la cap. Primul, ea supraviețuise atât de mult de una singură pe străzi – Alf a lui era puternică, vicleană și tenace.

Al doilea, era aproape sigur că ea se ascundea intenționat de el și era doar blestemata lui de vină. Revăzuse de nenumărate ori ultima dimineață alături de ea și se blestemase pentru ce nu-i spusese.

Pentru ce ar fi trebuit să-i spună imediat.

„Rămâi.

Nu pleca.

Vorbim când mă întorc.

Îmi pasă de tine.

Te vreau în viața mea.“

Gemu cu capul între mâini. Din cauza cinismului și a fricii, își permisesese să fie rece cu ea în dimineața aceea și o alungase.

Era un idiot de zile mari.

– *Papa?*

Hugh auzi vocea firavă a lui Peter și ridică privirea, deși avea ochii umezi și îndurerați.

Fiul lui stătea în pragul ușii, cu Budincă în brațe. Cățelușa părea aproape adormită, chiar dacă Peter o ținea de sub picioarele din față și spatele îi era moleșit. Băiatul părea nesigur și pierdut.

– Peter. Vocea lui era aspră și își dresese glasul. Vino aici.

Băiatul se mișcă anevoios, legănând cățelușa în brațe.

– Trebuie să o ții și de fund, spuse Hugh cu blândețe și îi arată cum. Apoi ridică și băiatul, și câinele în poala lui. Unde sunt dădacele?

– Beau ceai.

Buza de jos a lui Peter tremura.

– Ce-i?

– Unde e Alf?

Hugh trase aer în piept și închise ochii, ca să-și adune răbdarea. Mai avusese discuția asta cu băieții – de mai multe ori în ultimul...

zile. Kit abia dacă îi mai vorbea. Peter avusese două accese de furie - și ambii își petrecuseră cele trei nopți dormind cu el. Patul lui mirosea ușor a câțel și a copii acum.

- Nu știu, spuse el, dar o caut. Am s-o aduc înapoi.

- Când? întrebă Peter și buza de jos începu să tremure mai tare când începu să se joace cu unul din nasturii de la haina lui Hugh.

Hugh închise ochii, știind că detona un tun când îi răspunse ușor:

- Nu știu.

- Mi-e dor de ea.

Își privi fiul. În loc să se trântască pe jos și să înceapă să urle, ochii albaștri ai lui Peter se umplură cu lacrimi amare și triste.

Băiatul întâlnește privirea tatălui lui.

- O vreau pe Alf.

- Și eu.

Își lipi obrazul de capul moale al băiețelului.

Nu cu mult timp în urmă, nici măcar nu o cunoscuse pe Alf. O întâlnise o singură dată și crezuse că era un ștrengar. Acum, absența ei era ca o fantomă care bântuia viața lui și pe cea a copiilor lui. Când intra într-o cameră, i se părea goală fără ea. Când auzea râsul unei femei, se întorcea și căuta zâmbetul ei. Când lua cina jos, se uita peste masă și își amintea cum întindea ea gemul pe pâine. Și noaptea, în pat, când asculta respirația copiilor lui adormiți, și-ar fi dorit din suflet să se întindă și să o atingă pe umăr.

Ea plecase și lăsase un gol în inima lui. Nu era sigur dacă un bărbat putea să-și vadă de viață cu o asemenea durere.

- Excelență.

Hugh înalță capul și îl văzu pe Jenkins.

Fostul soldat cu părul argintiu se apropie, cu chipul lui neutru neobișnuit de emoționat.

- Riley a descoperit una din fostele fantome din St. Giles. Omul e în Londra acum.

Capul lui Hugh se limpezi deodată. Știuse de la bun început că Alf învățase de la cineva. Cineva îi arătase cum să mânuiască săbiile și poate îi și dăduse costumul de Fantomă.

Și poate cineva știa unde se afla ea acum.

- Cine?

- Godric St. John.

Capitolul 20

Vrăjitorul Negru urlă furios și se repezi în foc. Dar era la fel de fermecat ca focul pe care îl iscase cu doisprezece ani înainte și, asemenea Vrăjitoarei Albe, arse de viu.

Prințul Negru rămase singur și știu că nimic din ce îl învățase tatăl lui nu putea să înăbușe flăcările.

Apoi, din cer, Șoimul de Aur năvăli în jos.

– Nu, întoarce-te! urlă Prințul Negru.

Dar pasărea nu îl luă în seamă și ateriză în centrul cercului de foc. Și se transformă pe dată într-o femeie cu părul auriu...

din Prințul Negru și Șoimul de Aur.

Sophie era pur și simplu adorabilă.

Alf se uită cum copila, îmbrăcată într-o cămășuță albă, cu un brâu nare de culoarea cerului, își pune hotărâtă mânuțele dolofane pe divan și se ridică în picioare. Zâmbi larg la ce făcuse și își dezvălui dințișorii, perfecti pe chipul bucălat.

– Foarte bine, draga mea, îi spuse Megs.

Toate trei stăteau împreună în salonul de zi al lui Megs, recent renovat, și beau ceai. Ei bine, ea și Megs beau ceai. Sophie ronțăise un biscuit – părăsit pe sub masă acum – și se concentra să exploreze cât mai mult încăperea. Bebelușul își puse mâna pe fusta lui Alf și se strecură atent spre ea, ținându-se de divan. Scopul ei părea să fie platoul cu margini aurii din poala lui Alf, pe care se afla o bucată de tort de lămâie.

– Ai putea să te faci guvernantă, îi spuse gânditoare Megs, mângâindu-se absent pe burtă.

Alf se uită neîncrezătoare la ea.

– Tot ce știu e să sparg case, să adun informații și să mă lupt cu sabia. Se gândi. Oh, și să mă cațăr pe clădiri.

– Ei bine, sigur toate astea te-ar ajuta ca să propui un plan de studiu interesant. Megs luă o gură de ceai. Serios, chiar nu trebuie să-ți cauți de muncă. Îmi place mult să te am aici și, acum, că stau să nasc, o să am nevoie de mai mult ajutor.

Alf încercă să zâmbescă la oferta ei generoasă, dar era greu. Avea inima frântă, pur și simplu. Le povestise totul lui Megs și lui St. John când bătuse la ușa lor cu trei zile înainte. Nici măcar bunătatea lor și dulceața adorabilă a lui Sophie nu putea să suplinească ce pierduse. Îl voia pe Hugh. Îi voia pe Hugh și pe băieți și voia...

I se tăie răsuflarea când Sophie ajunsese în dreptul ei și își puse mână pe genunchiul ei, zâmbindu-i larg cu farmecul ei de copilăș.

Voia să aibă propriul copil. Un copil cu Hugh.

Alf lăsă capul în jos și își ascunse fața, în vreme ce lacrimile îi împăienjeniră ochii și îi încețoșară privirea. Asta nu avea să se întâmple. Niciodată. Trebuia să înțeleagă cumva asta. Nu doar cu mintea, dar și cu inima.

Trebuia să renunțe cumva la speranță.

Jos se auzi un trosnet și un urlet înspăimântător.

Sophie tresări și lovi cu mâna farfuria din poala lui Alf. Farfuria alunecă pe podea și se sparse.

Copila deschise gura și scoase un vaiet puternic.

Megs se mișcă foarte repede pentru o femeie cu o burtă imensă și își ridică fetița în brațe.

– Ce-a fost asta?

Alf era deja în picioare. Își ridică fustele și alergă pe coridor.

Salonul de zi se afla deasupra holului de la intrare și casa scării era deschisă, cu o balustradă care urca până la etajul de sus. Se aplecă peste balustradă și privi în jos. St. John avea pumnii strânși și îl înfrunta pe Hugh, care căzuse peste una din mesele din hol. În spatele lui, oglinda de pe perete se sfărâmasese în bucăți.

Alf simți că inima îi sare din piept și începe deodată să bată cu putere, de parcă fusese înghețată zile întregi.

– La naiba, spuse Megs în spatele ei. Îmi plăcea oglinda aia. Ridică pe șold o Sophie smiorcăită. Să înțeleg că domnul e ducele de Kyle?

Alf încuviință din cap, incapabilă să vorbească.

El își întoarse capul când o auzi pe Megs și acum o privea pe Alf cu ochi negri și pătrunzători. Ea nu reuși decât să se uite la el, cu inima care îi bubuia atât de tare în urechi că nu mai putea să gândească. De ce venise?

– Excelență, poți să te întorci mâine la o oră mai potrivită, îi spuse St. John lui Hugh, părand calm și cu sânge-rece. Doar cei care îl cunoșteau bine puteau să-și dea seama cât era de furios. Cred că vom

lua în curând cina și nu obișnuiesc să primesc musafiri care nu se anunță înainte sau care nu sunt invitați.

Megs își dresă glasul.

– Nu cred că luăm cina *așa* de devreme.

– Nu-mi pasă deloc ce vrei să-i spui lui Alf, continuă St. John.

– Mie *îmi* pasă, mormăi Megs.

– Dar să ții cont că are de unde alege și nu sunt complet sigur că tu ești cea mai bună alegere.

Urmă o clipă de tăcere.

Hugh nu își întoarse deloc privirea de la Alf în tot acel răstimp. Ea putea să simtă cum tremura sub privirea lui întunecată și pătrunzătoare. Voia să-i vorbească, dar dacă el se afla aici doar ca să îi frângă inima din nou...

Nu era sigură că va supraviețui a doua oară.

– Lasă-mă să vorbesc cu tine, Alf, spuse Hugh.

Ea înghiți în sec și simți că parcă inima i se urcă în gât.

Megs scoase un oftat iritat.

– Oh, Godric, aproape că leșin când te impui cu aerul ăsta de stăpân al casei și al situației, dar chiar n-ar trebui să faci asta unei femei într-o stare așa de delicată ca mine.

St. John scoase un sunet ușor enervat și ridică privirea spre soția lui. Care zâmbi fericită spre el.

– Ți-am spus că Sophie a încercat să spună „bombastic” azi? Mi se pare un cuvânt complicat pentru un copil de un an, nu crezi?

– Meggie, mi se pare foarte puțin probabil să încerce să spună „bombastic”.

Zâmbetul lui Lady Margaret nu șovăi la tonul ușor dojenitor al soțului ei. În schimb, zâmbi și mai tare.

– Așa crezi? Poate ar trebui să mă ajuți să o duc la culcare și să auzi cu urechile tale. Și, între timp, Excelența Sa și Alf pot vorbi puțin în salonul de zi.

St. John își țuguie buzele când își aținti privirea spre soția lui. Păreau să comunice fără cuvinte, iar la final St. John încuviință brusc din cap.

– Doar o jumătate de oră.

Cu Sophie în brațe, Megs o luă pe Alf de mână și o conduse iute în salonul de zi.

— Succes, murmură ea și o sărută pe obraz. Să nu uiți, o fi el duce, dar e și bărbat. Doar un bărbat. Am aflat că uneori pot fi niște măgari de zile mari. Megs se lăsă pe spate și se uită serios la Alf, cu aceeași ochi pe care îi avea și fiica ei. Și să știi că Godric are dreptate, *chiar* ai de unde alege. Nu m-ar deranja dacă ai sta cu noi foarte mult timp. Să nu-l lași pe duce să te atragă cu gura lui de pirat în ceva ce nu-ți dorești.

Apoi Megs părăsi încăperea. Alf o auzi pe coridor spunând ceva despre „bombastic”, în vreme ce vocea ei și cea a lui St. John se stinseseră încet.

Ea inspiră și expiră, simțind că parcă toată viața ei, de înainte și după, se redusese la momentul ăsta.

Hugh intră în încăpere.

Arăta groaznic. Nu se deranjase să-și pună peruca, avea cearcăne și uitase să se radă. Obrazul drept îi era înroșit și începu să se umfle acolo unde St. John îl lovise. Cu siguranță, ochiul urma să se învinețească până a doua zi. Alf își dorea să fugă spre el, să-l strângă în brațe și să nu-i mai dea drumul niciodată.

În schimb, își strânse mâinile foarte tare ca să nu facă nimic nebunesc.

— Vrei să te așezi?

El îi ignoră invitația și continuă să se îndrepte spre ea, mare, lat în umeri și *aici*.

— Alf, spuse el chiar înainte să-i cuprindă fața în mâini și s-o sărute.

Alf nu reuși să-și mai stăpânească mâinile. Suspină și își trecu mâinile prin părul lui scurt, pe capul lui drag, pe gât, pe umeri.

— De ce m-ai părăsit? murmură el pe buzele ei, de parcă nu suportă să se îndepărteze atât cât să-i audă răspunsul.

— M-ai plătit, zise ea și lacrimile se prelinseră pe gurile lor deschise. Ai încheiat conturile cu mine.

— N-am să închei niciodată conturile cu tine, împielitator. Niciodată. O strânse cu putere la piept, atât de aproape că nu era sigură dacă bătăile inimii pe care le auzea erau ale ei sau ale lui. Te-am plătit pentru că am crezut că așa e cinstit. Și m-am gândit că ți-ar fi plăcut să mergi la cumpărături cât eram eu cu Shrugg.

Ea se retrase — sau încercă să se retragă; el se încruntă și nu o lăsă să se miște.

Ducele plăcerilor

– *La cumpărături?*

Era roșu în obraji acum.

– Aveai doar hainele de pe tine. M-am gândit că ți-ar fi plăcut... ceva. El o privi amenințător. Nu mi-am dorit nici o clipă să pleci. Vreau să rămâi cu mine pentru totdeauna.

El părea sincer, dar...

– Ai fost așa de aspru în dimineața aia. Atât de ciudat și de rece. El închise ochii.

– Eu nu sunt ca tine. El râse ușor, dar nu era un sunet fericit. Ai crescut în disperare și mizerie și totuși ești în stare să sper și să vi-sezi. Nu știu cum de-ți iese, dar te iubesc pentru asta. Deschise ochii lui de un negru profund și Alf văzu în ei uimire, durere și slăbiciune. Ești mult mai curajoasă decât mine, împielitată. Mie mi s-a oferit totul pe o tavă de argint și totuși mi se pare... greu să sper așa cum o faci tu. Cred că și mai greu să ai încredere.

– Să ai încredere în mine? șopti ea, simțindu-se rănită.

– Nu, niciodată, spuse el cu înverșunare. Să am încredere *în mine*. Să am încredere în viitor, cred. Să deschid brațele, să renunț la frâiele stăpânirii de sine și să am pur și simplu încredere că totul – viața mea, familia mea, fericirea noastră – va fi bine. El se încruntă spre ea. Înțelegi?

– Nu, spuse ea simplu, dar zâmbi ca să domolească durerea ascuțită a cuvântului. Nu, pentru că dacă spui că mă iubești, cred că totul va fi bine. Pur și simplu, așa trebuie să fie. Pentru că și eu te iubesc.

El își lipi fruntea de a ei.

– Chiar te iubesc, cu trup și suflet. Alf, împielitată mea. Te iubesc acum și pentru totdeauna, și o să am încredere și o să sper în visele și speranțele tale.

– Serios, doar de asta avem nevoie, șopti ea.

El o sărută, atât de dulce, ca o promisiune, iar când Alf deschise ochii, o întrebă:

– Te măriți cu mine, Alf?

Iar ea răspunse:

– Da, șefule.

Clipă în care Megs dădu buzna înăuntru, bătut din palme și spuse:

– Oh, minunat! Ador nunțile.

*

Aprilie

Oakdale Park, Nottinghamshire

Iris zâmbi când urcă scările spre camera copiilor din Oakdale Park, cu o gentuță în mână. Era cam devreme și totuși conacul de țară vuia de activitate și agitație.

Ducele de Kyle nu se însura în fiecare zi cu iubirea vieții lui.

Puțini știau de nunta organizată în secret și mai puțini chiar fuseseră invitați. Înalta societatea putea să fie foarte crudă și când Iris își dăduse seama că Hugh chiar avea de gând să se însoare cu Alf, le sugeră o minciunică nevinovată. Iris și Hugh urmau pur și simplu să nu anunțe că nu mai erau logodiți. La urma urmei, nu se logodiseră niciodată oficial. Dacă toți ceilalți credeau că mai intenționau să se căsătorească, ei bine, era treaba lor, nu? Alf se mutase în Kyle House, dar cum ea era o necunoscută, nimeni din societate nu luase în seamă detaliul.

Hugh și Alf își plănuiseră nunta în ultimele trei luni, apoi pleaseră pe furiș cu băieții la Oakdale Park, reședința lui Kyle de la țară, în Nottinghamshire. Urmau să se căsătorească aici în cadrul unei petreceri discrete de familie și să rămână până toamna târziu – departe de societate.

Veștile scandalooasei căsătorii a ducelui de Kyle aveau să se furișeze încet în bârfele londoneze și, fără îndoială, să provoace destulă agitație. Dar până în septembrie sau octombrie era timp destul pentru ca vreun alt caz celebru să atragă atenția capricioasă a bârfitorilor și puteau să revină liniștiți la Londra.

Cel puțin așa sperau și Iris chiar nu vedea de ce planul să nu iasă întocmai.

La urma urmei, Hugh sigur nu era primul duce care isca un scandal prin căsătoria lui cu o doamnă săracă, fără familie sau nume. Iris se gândea că ar fi trebuit să fie dezamăgită că nu era ziua nunții ei, dar chiar nu era deloc deranjată de asta. Ținea foarte mult atât la Hugh, cât la Alf și îi iubea pe băieți.

Motiv pentru care o lăsase un pic singură pe Alf.

Se opri pe palierul de la etaj și aruncă o privire afară pe ferestrele ovale. Oakdale era înconjurat de o pădure năpădită de buruieni – un loc magic –, dar uneori ea întrezărea mișcare prin copaci.

În mod evident, nu petrecuse destul timp la țară.

Ducele plăcerilor

Iris își ridică fustele trandafirii de culoarea apusurilor de soare și continuă să urce.

Auzi chicoteli când se apropie de ușa deschisă a camerei copiilor.

Iris aruncă o privire înăuntru și îl văzu pe Peter pe podea cu simpatul cățeluș numit Budincă. Se umplea de păr de câine pe costumul nou, de un albastru-închis. Christopher era îngenuncheat lângă el. În timp ce îi privea, băiatul cel mare rostogoli o minge de lemn pe podea. Budincă se azvârli după ea, o prinse în gură, apoi fugi iute cu premiul ei și îl ascunse sub un scaun.

Peter chicoti.

Totuși, Christopher era mai aspru.

– Nu, Budincă, o muștră el și se uită la cățelușa de sub scaun. Trebuie să aduci mingea *înapoi*, nu s-o păstrezi.

Se întinse sub scaun și scoase mingea – cu cățel cu tot și cele patru lăbuțe ferm înfipite în podea.

Peter se rostogoli pe jos, într-o izbucnire de râs.

Iris își dresă glasul.

Băieții ridicară privirea.

Ea le zâmbi.

– Probabil Budincă doar are nevoie de mai mult exercițiu.

– Poate, spuse Christopher neîncrezător.

Iris aruncă o privire prin camera copiilor.

– Unde vă sunt dădacele?

– Milly s-a dus să ne aducă micul dejun, iar Annie îmi lustruiește pantofii, spuse Peter.

– Ah. Observă pentru prima dată că Peter chiar era în șosete. Annie e în camera ta?

– Da, spuse Peter.

– Poate ar trebui să te duci după ea și să vezi dacă poate să-ți curețe și costumul, sugerează Iris.

Peter se aplecă și se privi.

– Oh.

El se întoarse și plecă spre dormitorul băieților târșâindu-și picioarele.

– Am ceva pentru tine, îi spuse Iris lui Christopher.

– Da?

El lăsă cățelușă jos și se îndreptă de spate. În ultimele trei luni, Christopher scăpase aproape complet de furia lui. Treptat se apropiase de tatăl lui și începuse să zâmbească mai mult.

Lui Iris i se păru mereu că el semăna cel mai mult cu Hugh – era brunet ca tatăl lui, avea părul negru și ochii lui, avea până și încrunțarea și aerul lui gânditor din când în când.

Dar erau unele clipe, precum cea de acum, când Iris o surprindea și pe Katherine în el. Ceva în emoția de pe chipul lui la ideea unei surprize. Uluirea neprevăzutului.

Și Katherine era o parte din el.

Iris se așeză pe scaunul din camera copiilor și deschise gentuța pe care o adusese cu ea. Scoase volumul subțire îmbrăcat în piele roșie pe care îl găsisese în patul lui Christopher cu câteva săptămâni în urmă.

Băiatul făcu ochii mari când îl văzu.

– E al mamei.

Ea încuviință din cap.

– Da, așa e. Trebuie să-mi cer iertare, Christopher. L-am găsit în camera ta și l-am luat fără să-ți cer voie. Îmi cer iertare. Pot să spun doar că-mi e foarte, foarte dor de mama ta.

Buza lui Christopher începu să tremure când apucă jurnalul. Îl deschise și îl răsfoi.

– Lipsesc unele pagini.

– Le-am tăiat eu, spuse ea cu blândețe. E un jurnal intim și mama ta probabil nu și-ar fi dorit să citești unele lucruri pe care le-a scris. Am păstrat eu paginile, iar când o să crești și o să fii bărbat, am să ți le dau dacă vei vrea să le citești.

El încuviință din cap, cu ochii ațintiți spre jurnal. Apoi îl închise și mângâie ușor coperta din piele.

– Nu l-am citit. Mi-a plăcut să-l am doar pentru că era al ei.

Ea întinse mâna, șovăi și o așeză în cele din urmă pe umărul lui.

– Înțeleg.

Puteau să audă din dormitor cum Peter ridica supărăcios vocea. Aparent, sărmana dădacă avea ceva dificultăți legate de curățatul costumului.

Christopher aruncă iute o privire spre dormitor, apoi întoarse privirea spre ea.

– Lady Jordan? șopti el.

Ducele plăcerilor

- Da, dragoste?

- După ce tata se însoară cu Alf azi... Vocea i se stinse, în vreme ce-și încruntă sprâncenele. Era o expresie care îi amintea foarte mult de tatăl lui. El inspiră. După nuntă, Alf o să fie mama mea?

Ea își mușcă buza.

- Vrei să fie mama ta?

El se uită iar la jurnal și îi mângâie coperta.

- Poate.

- Atunci poate să fie mama ta, spuse Iris cu blândețe. Sau poate rămâne doar Alf. Nu cred că trebuie să decizi acum, nu crezi?

El oftă, ridică ușurat privirea și scutură din cap.

Iris zâmbi și se ridică.

- Atunci propun să terminăm cu pregătitul. Suntem invitați la o nuntă în dimineața asta.

La auzul spuselor ei, copilul zâmbi.

Kyle se afla în salonul galben, care ocupa partea din spate a reședinței de la Oakdale Park. Conacul era vechi, o reședință respectabilă care revenise în proprietatea Coroanei când fostul proprietarul murise fără să aibă urmași. Lucru care explica decorul curios de demodat al conacului și grădinile năpădite de buruieni. Katherine detestase viața la țară și nu pusese niciodată piciorul la Oakdale Park.

În schimb, Alf ieșise pe fereastra trăsurii prima dată când se îndreptaseră spre Oakdale Park. Aparent, fusese dragoste la prima vedere, căci fusese încântată de fațada acoperită de viță-de-vie, lambriurile de culoare închisă din holul de la intrare și culorile ciudate pe care foștii locatari le aleseseră pentru încăperi.

Când Hugh făcuse vagi referiri la posibilitatea tăierii unora dintre copacii de lângă conac, ea aproape izbucnise în lacrimi.

Cine ar fi crezut că o ștrengăriță din St. Giles ar iubi atât de mult traiul la țară?

Acum, el aștepta nerăbdător lângă episcopul bătrân ca Alf să coboare și să se căsătorească.

„În sfârșit.”

Oamenii lui, în cea mai bună formă, erau lângă el. Kit și Peter stăteau cu dădacele lor și se purtau foarte frumos – chiar dacă Peter se mai bătaia nerăbdător din când în când. Erau prezenți și St. John și soția lui, Megs, care se ștergea la ochi în vreme ce sporovăia

cu Iris. Aproape tot personalul conacului – cu excepția celor care se ocupau de pregătirea micului dejun de după ceremonie – erau aliniați la peretele din spate ca să asiste la nuntă.

În spatele lui Hugh, cu fața spre restul încăperii, se afla musafirul surpriză – regele. Purta un costum de culoarea prunei, o perucă albă, dar altfel arăta destul de obișnuit – dacă nu luai în seamă bijuteriile încrustate la nasturi. Shrugg era o prezență discretă – și mai degrabă șocată – în spatele Maiestății Sale. Era doar a patra oară în viața lui când Hugh îl vedea personal pe tatăl lui și nu era chiar sigur despre ce simțea.

Desigur, Alf fusese încântată și asta, se gândise el, era tot ce conta.

Prima dată când se însurase, Hugh își amintea că fusese nervos. Și așteptase cu nerăbdare noaptea nunții cu Katherine.

De data asta...

Ei bine, de data asta, el aștepta cu nerăbdare noaptea nunții, dar cu Alf era mai mult de atât.

Aștepta cu nerăbdare să-și petreacă restul vieții cu ea. Să se plimbe cu ea. Să ia cina cu ea. Să-i ducă pe copii la târg și să se plimbe cu barca pe Tamisa alături de ea.

Poate să facă mai mulți copii, copiii lor.

Nu era viața pe care și-o închipuise cu opt ani în urmă, atunci când se însurase cu Katherine. Cu siguranță, nu avea să se mai ocupe de activitățile diplomatice în care Shrugg voia să-l implice. Dar asta era viața pe care și-o dorea. Asta era viața care îi aducea bucurie.

Ușa de la salonul de zi se deschise.

Hugh se întrebă nelămurit dacă avea să simtă golul acela în stomac de fiecare dată când o vedea.

Alf intră. Purta o rochie nouă – una din nenumăratele rochii pe care el insistase să și le facă în ultimele luni. Rochia ei de mireasă era albă, cu flori mici și purpurii brodate pe fustă, corset și mâneci. O linie subțire de broderie urmărea marginea dreaptă a corsetului și mânecile lungi până la cot. În părul prins la spate, purta acele de păr cu ametist pe care el i le oferise drept cadou de nuntă.

Era frumoasă împielităta lui.

Alături de ea se aflau două fete care se țineau de mână. Hannah și Mary Hope purtau rochii albe. Hannah era serioasă și avea ochii

— Ducele plăcerilor —

mari, în vreme ce micuța Mary Hope stătea cu degetul în gură. Fetele urmau să treacă sub tutela lui de astăzi.

Să facă parte din familia lor.

Hannah și Mary Hope se strecurară printre scaune ca să-și ocupe locurile alături de Peter, Kit și dădacele lor. Peter se aplecă imediat, îi șopti ceva lui Hannah la ureche și amândoi chicotiră. Kyle trebuia să stea cu ochii pe cei doi.

Dar în clipa asta, Hugh avea ochi doar pentru mireasa lui.

Alf zâmbi, cu buze ușor tremurătoare, în vreme ce se apropie de el și Hugh îi întinse mâna.

Când ea își așeză palma într-a lui, Hugh o trase aproape.

- Ești gata, impielităto?

- Da, șefule, șopti ea, iar el simți bucuria aceea copleșitoare, libertatea aceea sălbatică de care se temuse pe vremuri.

Însă de data asta, Hugh știa că nu avea de ce să se mai teamă de dragostea lui pentru Alf.

Dragostea lui Alf aducea doar speranță.

Epilog

Prințul Negru o privi întristat pe femeia cu păr de aur și îi șopti:

– De ce nu m-ai ascultat? Te-ai condamnat singură la pieire.

Ea îi zâmbi pur și simplu și întinse mâna.

– Ai puțină încredere, dragostea mea.

Prințul Negru se uită lung în ochii ei aurii și o apucă de mână.

Cu zâmbetul pe buze, ea îl îndrumă spre flăcări, iar când el încremeni și se împotrivi, ea îi aruncă o privire peste umăr și murmură:

– Încredere.

El încuviință din cap și se îndreptă din umeri.

Trecură împreună prin focul magic... și ieșiră teferi de partea cealaltă.

Prințul Negru clipi nedumerit și privi înapoi spre flăcările care începeau să se stingă.

– Dar... cum? N-am auzit de o asemenea vrajă sau magie.

Femeia cu părul de aur îi atinse obrazul aspru cu degetele.

– Pentru că eu sunt Albă și tu ești Negru, iar împreună ne echilibrăm. Mama mea și tatăl tău n-au înțeles niciodată asta. Ei au văzut doar diferențele dintre ei, nu ce-ar fi putut să fie împreună dacă încercau.

Prințul Negru o privi uluit.

– Ești foarte înțeleaptă. Cred c-ar trebui să mă-nsor cu tine și să ne unim forțele. Vom clădi o împărăție nouă și vom domni în pace.

Prințesa Albă zâmbi și se ridică pe vârfuri ca să-l sărute pe Prințul Negru.

– Și eu cred la fel.

Elizabeth Hoyt

Așa că Dinastia Neagră și Dinastia Albă se uniră și formară împreună Dinastia Cenușie.

Noul rege și regina lui avură vreo doisprezece copii și prea mulți nepoți ca să-i mai numărăm și chiar trăiră în pace și fericire foarte, foarte mult timp.

Și uneori, la apus, regele putea să fie văzut cum se îndepărta în galop de ochii indiscreți de la castel, cu un Șoim de Aur pe braț, în vreme ce zornăitul clopoțelilor răsuna în aer...

din Prințul Negru și Șoimul de aur

Între timp...

Raphael de Chartres, duce de Dyemore, urmărea, din umbrele pădurii, cum invitații la nuntă se împrăștiau prin grădinile năpădite de buruieni în parcul Oakdale. Calul lui se agită neliniștit sub el și Raphael îi mângâie absent gâtul strălucitor. Musafirii se amestecau și râdeau. Copii mici alergau și cădeau prin ierburi. Iar ea zâmbi când Kyle se aplecă și o sărută pe obraz.

Ea purta o rochie de culoarea piersicii. În nuanța deschisă a zorilor sau a anumitor boboci de bujor – sau a îmbujorării unei femei atunci când un bărbat îi defăima cinstea. Rochia era frumoasă.

Femeia cu părul bălai era și mai și.

„Foarte bine.” Acum era ducesă de Kyle și îl avea pe soțul ei care să aibă grijă de ea și să o apere. Nu mai era treaba lui.

Rafe își struni iapa și dispăru în pădurea întunecată.